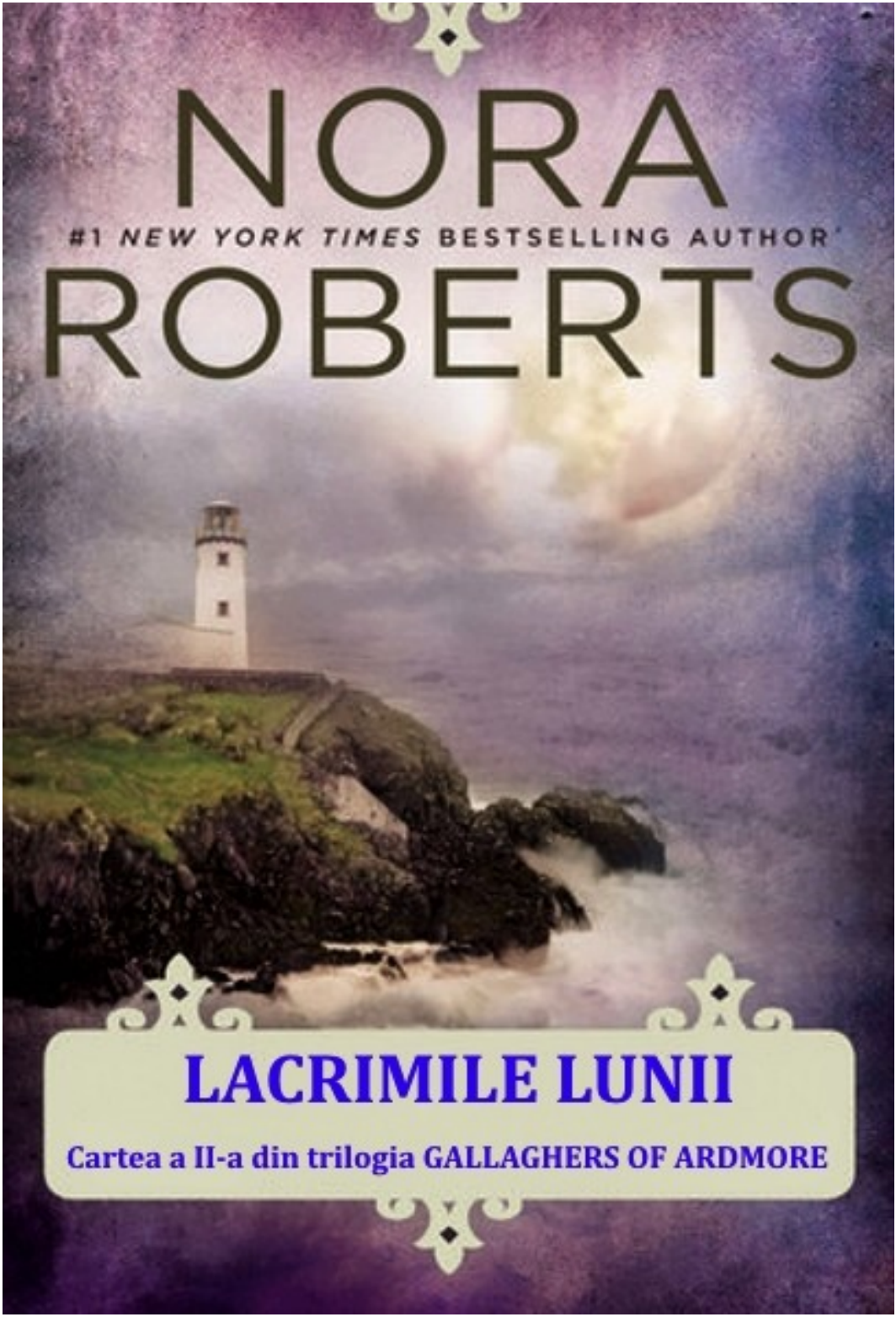
NORA
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ROBERTS
LACRIMILE LUNII
Cartea a II-a din trilogia GALLAGHERS OF ARDMORE

Nora Roberts

LACRIMILE LUNII

Nora Roberts

LACRIMILE LUNII

Cartea a II-a din trilogia Gallaghers of Ardmore

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Editura

MIRON
Editura MIRON

București, 2000

© copyright by Nora Roberts, *Tears of the moon*
©copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii Miron

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc - electronic sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

ISBN 973-95062-9-3

Capitolul 1

Irlanda este o țară a poeților și a legendelor, a visătorilor și a rebelilor. Printre toate acestea și prin jurul lor se împletește muzica.

Melodii de dans sau de plâns, de luptă și de dragoste. Pe vremuri, menestrelii călătoreau din loc în loc, cântându-și baladele pentru o masă, un pat și câțiva gologani.

Trubadurii și *seanachais*-ii - povestitorii - erau binevenițiori unde hoinăreau, în case, hanuri sau la focuri de tabără.

Își purtau harul într-înșii, acesta fiind prețuit chiar și pe plutele zânelor de sub colinele verzi.

Așa cum mai este și astăzi.

Odată, nu demult, o povestitoare a sosit într-un sat liniștit de pe malul mării, unde a fost binevenită. Acolo, ea și-a găsit inima și căminul.

Printre săteni locuia un cântăreț, care era mulțumit cu căminul lui. Dar încă îi mai rămânea să-și găsească inima.

În sufletul lui cânta muzica. Uneori, o auzea înceată și visătoare, ca o șoaptă drăgăstoasă. Alteori era cu strigăte și râsete.

Putea fi dulce sau ferice, sau plină de lacrimi deznădăjduite. Dar era muzică și îi răsuna în minte. Iar lui îi făcea plăcere s-o asculte.

Shawn Gallagher era un om mulțumit de viața lui. Unii ar fi spus că se simțea bine pentru că rareori se trezea din visare ca să vadă ce se întâmpla în jur. Nu avea nimic împotriva acestei păreri.

Lumea lui era muzica și familia, casa și prietenii. De ce ar fi fost nemulțumit?

Familia sa locuia de generații în satul Ardmore din comitatul Waterford, țara Irlandei. Acolo, cei din neamul Gallagher aveau o cârciumă unde serveau de băut în halbe și pahare, mâncăruri gustoase și prilej de conversații, de când îi știa lumea.

Întrucât părinții lui Shawn se stabiliseră la Boston de câtăva vreme, firma era condusă de fratele său mai mare, Aidan.

Acest lucru îi convenea de minune lui Shawn Gallagher, care nu se codea să-și recunoască lipsa talentului în afaceri și a dorinței de a-l avea. Era destul de mulțumit să lucreze la bucătărie, căci gătitul îl relaxa.

Muzica îi cânta, în cârciumă sau în capul lui, în timp ce pregătea comenzile sau prepara specialitățile zilei.

Desigur, erau momente când sora lui, Darcy - care avea toată energia și ambiția familiei - intra în timp ce Shawn frigea carnea sau pregătea câteva sandvișuri, și se luau la ceartă.

Dar asta nu făcea decât să însuflețească atmosfera.

Nu-i era greu deloc să dea o mână de ajutor la servit, mai ales dacă se și cânta sau se dansa.

Iar după ora închiderii, făcea curat fără să se plângă, căci în localul familiei Gallagher domnea ordinea.

Viața în Ardmore îi convenea de minune - ritmul ei încet, întinderea mării și a falezei, scânteierea colinelor verzi care se unduiau spre munții umbriți.

Dorul de ducă tipic pentru cei din neamul Gallagher îl ocolise, iar Shawn avea rădăcini adânci în pământul nisipos din Ardmore.

Nu dorea să călătorească, așa cum făcuse fratele lui, Aidan, sau cum ar fi vrut să facă Darcy. Toate cele necesare îi erau la îndemână. Nu avea nici un rost să-și schimbe părerea.

Deși, într-un fel, bănuia că o făcuse.

Toată viața privise pe fereastra dormitorului, spre mare. O avea acolo, în fața lui, spumegând pe nisip, presărată cu

bărci, furioasă sau calmă sau oricum altcumva. Mireasma ei era cea dintâi pe care o inspira dimineața, când se apleca pe fereastră.

Dar, când fratele lui se însurase cu frumoasa americancă Jude Frances Murray, în toamna trecută, păruse de cuviință să facă unele schimbări.

După obiceiul neamului Gallagher, primul care se căsătorea se instala în casa familiei. Și astfel, la întoarcerea din luna de miere, pe care și-o petrecuseră la Veneția, Jude și Aidan se mutaseră în casa cea mare de la marginea satului.

Având de ales între camerele de deasupra cârciumii și căsuța care aparținea ramurii Fitzgerald din familia lui Jude, Darcy preferase camerele de la cârciumă.

Îl convinsese pe Shawn, și pe toți ceilalți pe care-i putea manevra, să zugrăvească și să care până când transformase odăile cândva austere ale lui Aidan în micul ei palat.

Lui Shawn îi convenea de minune.

El prefera căsuța de pe colina zânelor, cu vedere spre faleze și grădini, și cu liniștea ei binecuvântată.

Nu-l deranja nici fantomă care bântuia pe-acolo.

Încă nu o văzuse, dar știa de ea. Lady Gwen, care își plângea iubitul din neamul zânelor pe care îl respinsese, iar acum aștepta ca vraja să-și urmeze cursul și să-i elibereze pe amândoi.

Shawn cunoștea povestea tinerei fecioare care trăise cu trei sute de ani în urmă, în aceeași casă, pe aceeași colină.

Carrick, prințul zânelor, se îndrăgostise de ea, dar, în loc de a-i spune acest lucru în cuvine, oferindu-i inima lui, îi arătase măreția vieții pe care i-ar fi dăruit-o.

De trei ori îi adusese câte un sac de argint cu nestemate, mai întâi diamante aruncate din focul soarelui, apoi perle formate din lacrimile lunii căzute în mare, și în cele din urmă safire, smulse din inima mării.

Dar Lady Gwen, îndoindu-se de inima lui și de propriul ei

destin, îl refuzase. Iar nestematele pe care Carrick i le deșertase la picioare, spunea legenda, deveniseră chiar florile care creșteau în curtea casei.

Acum, cele mai multe flori dormeau, în timp ce vânturile iernii suflau peste coasă. Falezele unde se spunea că se plimba adesea stafia erau golașe și pustii, sub cerul mohorât.

O furtună își aduna forțele, așteptând să se dezlănțuie.

Era o dimineață aspră, cu vântul zgâlțâind ferestrele și strecurându-se rece în casă.

Shawn își aprinsese focul în vatra din bucătărie, avea ceai fierbinte, așa că vântul nu-l deranja. Îi plăcea să-i asculte cântecele arogante, stând la masa din bucătărie, unde ronțăia biscuiți și lucra la versurile unui cântec pe care îl compusese.

Mai avea o oră până să plece spre cârciumă. Dar, pentru a se asigura că ajungea acolo, pusese să sune ceasul aragazului și, de rezervă, deșteptătorul din dormitor. Neavând pe nimeni care să-l smulgă din visuri, uita cu totul de timp.

Întrucât întârzierile lui îl iritau pe Aidan, iar lui Darcy îi ofereau o scuză să se ia de el, Shawn se străduia să respecte programul.

Problema era că, atunci când se adâncea prea mult în muzica lui, nu mai auzea ceasurile și întârzia în orice caz.

Acum plutea pe undele unui cântec de dragoste tinerească și sigură pe sine însăși. Năzuroasă ca vântul, după părerea lui Shawn, dar amuzantă atâta cât dura. O melodie de dans, care să aibă nevoie de picioare iuți și flirturi.

Avea s-o încerce la cârciumă, cândva, după ce o mai cizela și dacă o putea convinge pe Darcy să cânte versurile. Vocea ei era tocmai potrivită pentru starea melodiei.

Simțindu-se prea bine pentru a se duce în salon, unde înghesuise pianul vechi cumpărat când se mutase, rafina

versurile, bătând ritmul cu piciorul.

Nu auzi ușa din față trântindu-se, nici bocănitul de cizme prin hol și nici înjurătura mormăită.

Tipic pentru el, își spuse Brenna. Pierdut iar într-o lume de vis, în timp ce viața își vedea de drum prin jurul lui. Nu știa de ce se mai deranjase să bată la ușă - oricum Shawn nu auzea decât rareori și de când erau mici intraseră unul în casa altuia ca la ei acasă.

Da, dar acum nu mai erau copii, iar Brenna prefera să ciocănească, decât să intre într-un moment inoportun.

Ce știa ea, Shawn putea chiar să primească o femeie la el. Roiau în jurul lui ca muștele la miere - nu neapărat că Shawn ar fi fost un băiat dulce, deși ar fi putut să fie.

Doamne, drăgălaș mai era.

Gândul îi veni în minte nepoftit, iar Brenna și-l reproșă imediat. Dar, la urma urmei, ar fi fost greu să nu observe.

Părul acela negru și frumos, doar puțin cam lung, întrucât nu-și amintea niciodată la timp că mai trebuia să se și tundă.

Ochii de un albastru visător - până nu-l întărâta ceva, căci atunci începeau să arunce flăcări arzătoare ca focul și reci ca gheața.

Avea gene lungi și negre, pentru care cele patru surori ale ei și-ar fi vândut și sufletul, și o gură fermă, cu buze pline, probabil hărăzită pentru sărutări îndelungi și cuvinte blânde.

Nu că Brenna le-ar fi cunoscut vreodată. Dar auzise despre ele.

Nasul îi era lung și puțin strâmb, după ce Brenna însăși îl lovise din greșeală cu o bâtă de baseball, în timpul unei partide, cu peste zece ani în urmă.

Una peste alta, avea chipul unui prinț de poveste întrupat în realitate. Un cavaler galant, cu un țel nobil. Sau un înger puțin cam jerpelit.

Adăugând la acestea un trup prelung și zvelt, mâini cu palmele minunat de late și degete de artist, și un glas ca

whisky-ul încălzit la focul de turbă, portretul ideal era complet.

Deși pe Brenna n-o interesa în mod deosebit. Atâta doar că aprecia o treabă bine făcută.

Și se mai mințea pe sine însăși cu cea mai mare nerușinare! Avea o slăbiciune pentru el încă dinainte de a-l fi croit cu bâta aceea de baseball - când ea avea paisprezece ani, iar el, nouăsprezece.

Iar slăbiciunea tindea să se întărească, mai fierbinte, mai nervoasă, acum când Brenna avea douăzeci și patru de ani.

Numai că Shawn nu se uită niciodată la ea ca la o femeie.

Cu atât mai bine, se asigură Brenna, schimbându-și poziția. N-avea timp să ofteze după de-alde Shawn Gallagher. Mai erau și treburi de făcut pe lumea asta.

Afișând un zâmbet ironic, își lăsă trusa de scule să cadă, cu un zdrăngănit asurzitor.

Îi plăcu nespus să-l vadă tresărind ca un iepuraș la auzul împușcăturii.

— Isuse Christoase!

Shawn își împinse scaunul înapoi, cu o mână la inimă, parcă pentru a și-o pune din nou în mișcare.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, continuă Brenna să zâmbească. Mi-a scăpat, continuă ea dulce, ridicând din nou trusa îndoită. Te-am cam speriat, așa-i?

— Era să mă omori, naibii!

— Mă rog, eu am bătut la ușă, dar nu te-ai deranjat să vii.

— Nu te-am auzit.

Oftă scurt, își împinse părul pe spate și o privi încruntat.

— Deci, O'Toole s-a prezentat la apel. S-a stricat ceva pe-aici?

— Ai o minte ca o găleată ruginită, replică ea, scoțându-și canadiana, pentru a o arunca pe spătarul unui scaun.

Nu-ți merge cuptorul de-o săptămână. Tocmai a venit piesa pe care o comandasem. Vrei să ți-l repar sau nu?

Shawn scoase un sunet de încuviințare, arătând spre cuptor.

— Biscuiți? întrebă Brenna, în timp ce trecea pe lângă masă. Ce mic dejun e ăsta pentru un bărbat în toată firea?

— Erau aici, îi zâmbi el într-un mod care o făcea să-i vină să-l ia în brațe. De cele mai multe ori, n-am timp să gătesc numai pentru mine, dar dacă ți-e foame pregătesc ceva pentru amândoi.

— Nu, am mâncat.

Brenna își puse jos trusa cu scule, o deschise și începu să scotocească prin ea.

— Știi că mama face întotdeauna destulă mâncare. S-ar bucura să vii și tu într-o dimineață, când vrei, și să mănânci cum se cade.

— Ai putea să tragi o rachetă de semnalizare când face prăjiturile alea crocante. Dar un ceai măcar bei? E cald încă.

— Nu m-ar deranja.

În timp ce-și alegea sculele, Brenna scoase piesa de schimb, privind picioarele lui Shawn cum umblau prin bucătărie.

— Ce faci? Compui un cântec?

— Mă canonesc cu cuvintele pentru o melodie, răspunse el absent.

Zări o pasăre singuratică, neagră și lucioasă, zburând pe cerul plumburiu.

— Pare să fie urât afară azi.

— Este, și mai e și umed. Iarna abia a început și abia aștept să treacă.

— Încălzește-ți puțin oasele.

Shawn se lăsă pe vine cu o cană mare de ceai, preparat așa cum știa că-i plăcea ei, tare și cu mult zahăr.

— Mulțumesc.

Căldura cănii începu să se infiltreze în mâinile Brennei.

— Și ce-ai să faci cu rabla asta?

— Ce-ți pasă, dacă o să meargă din nou?

Shawn arcui o sprânceană.

— Dacă aflu ce-i faci, data viitoare aș putea-o repara eu.

Aceste cuvinte o făcură pe Brenna să râdă atât de tare, încât se așeză pe podea ca să nu se răstoarne.

— Tu? Shawn, tu nu ești în stare să te descurci nici dacă ți se rupe o unghie.

— Cum să nu fiu? zâmbi el mimând că-și mușca vârful unei unghii, ceea ce o făcu să râdă din nou.

— Nu-ți fă probleme cu ce meșteresc eu prin măruntaiele drăciei ăsteia, și nici eu n-am să-mi fac probleme cu următoarea prăjitură pe care-o s-o coci aici. La urma urmei, fiecare cu calitățile și slăbiciunile lui.

— Nu poți să spui că n-am folosit în viața mea o șurubelniță, spuse Shawn, scoțând una din trusă.

— Și eu am folosit lingura de amestecat în oală, dar știu ce mi se potrivește mai bine în mână.

Îi luă ustensila și, schimbându-și poziția, își vârî capul în cuptor, pentru a se apuca de treabă.

Avea mâini mici, își spuse Shawn. Puteau fi crezute delicate, dacă n-ar fi știut de ce erau capabile. O privise dând cu ciocanul, sfredelind cu burghiul, cărând lemne, dregând țevi. Cel mai adesea, acele mânuțe de zână aveau nodurile degetelor julite, zgâriate sau învinețite.

Era o femeie atât de măruntă pentru munca pe care și-o alesese - sau care o alesese pe ea. Tatăl Brennei era un om priceput la toate, iar fiica lui cea mai mare îi călcase pe urme.

La fel cum se spunea și că Shawn o moștenea pe mama mamei lui, care uita adesea să spele rufele sau să facă de mâncare, în timp ce cânta. Când Shawn dădu să se retragă, Brenna începu să slăbească un șurub, mișcându-și fundul.

Sprâncenele lui se ridicară din nou - doar cu un interes masculin detașat față de acea parte atractivă a trupului

femeiesc, după cum își spunea el. La urma urmei, avea un trupșor subțirel și în formă.

Genul pe care un bărbat îl putea culege cu o mână, dacar fi vrut. Iar dacă ar fi încercat, Shawn își imagina că Brenna O'Toole l-ar fi lăsat lat la pământ.

Ideea îl făcu să zâmbească.

Și totuși, ar fi preferat să-i privească fața în fiecare zi. Era un adevărat studiu fizionimic.

Avea ochii vii, de un verde pătrunzător, sub sprâncenele elegante, doar cu puțin mai închise decât nuanța roșcată a părului. Gura îi era mobilă și iute la zâmbet sau la mânie.

Rareori și-o ruja - la fel de rar pe cât se și farda - deși era prietenă nedespărțită cu Darcy, care nu punea piciorul afară din casă până nu se dichisea perfect.

Avea un nas mic și ascuțit, ca de spiriduș, care tindea să se încrețească, dezaprobator sau disprețuitor.

De cele mai multe ori, își strângea părul sub o șapcă pe care avea prinsă mica zână primită cu ani în urmă.

Dar, când își scotea șapca, pletele i se revărsau în valuri bogate, cu bucle rebele, de un roșu viu. Întrucât dorea să-i mai vadă fața înainte de a pleca la cârciumă, Shawn se rezemă de bufet, cu vârful limbii vârât în obraz.

— Deci, în ultima vreme umbli cu Jack Brennan, din câte am auzit.

Când capul ei se ridică brusc, lovindu-se zgomotos de marginea cuptorului, Shawn se strâmbă și avu inspirația de a-și înghiți chicotitul.

— Ba nu umblu!

Așa cum sperase el, Brenna sări afară din cuptor. Avea puțină funingine pe nas și, în timp ce-și freca locul lovit, își strâmbă șapca.

— Cine ți-a spus?

— Păi…

Nevinovat ca un mielușel, Shawn nu făcu decât să ridice din umeri, terminându-și ceaiul.

— Cred c-am auzit pe undeva, prin târg, știi cum

vorbește lumea.

— Tu ai capul plin de cidru și niciodată n-auzi naibii nimic. Nu umblu, cu nimeni. N-am timp pentru prostii d-astea.

Enervată, Brenna își vârî capul la loc în cuptor.

— Ei, atunci înseamnă că ne-am înșelat. Se întâmplă destul de ușor, în ultima vreme, când prin sat au apărut atâtea povești de dragoste. Logodne, nunți, copilași pe drum...

— Bine măcar că sunt în ordinea cuvenită.

Shawn chicoti. Îi puse amical o mână pe fund, dar nu observă că Brenna rămase complet nemișcată.

— Aidan și Jude aleg deja numele, iar ea e abia în luna a doua. Sunt fermecători împreună, nu-i așa?

— Mhm, răspunse Brenna, cu gura uscată. Îmi place să-i văd fericiți. Jude crede că în casa asta sunt vrăji. Aici s-a îndrăgostit de Aidan și și-a început noua viață, și-a scris cartea, toate lucrurile pe care spune că mai demult nici măcar să le viseze nu îndrăznea, aici s-au întâmplat.

— Ce frumos! Casa asta are ceva aparte... murmură pentru sine Shawn. Se simte în unele momente. Când adormi, sau când tocmai te-ai trezit. Ca o... așteptare...

Terminând de montat piesa nouă, Brenna se retrase din cuptor. Mâna lui Shawn lunecă alene în susul spatelui ei, apoi căzu.

— Ai văzut-o? Pe Lady Gwen?

— Nu. Uneori, se simte un fel de mișcare a aerului, abia o zărești cu coada ochiului, dar pe urmă, nimic.

Shawn se retrase, cu un zâmbet nepăsător, și se ridică în picioare.

— N-o fi pentru mine, poate...

— Eu aș crede că ești candidatul perfect pentru o fantomă cu inima zdrobită, replică Brenna, iar privirea lui surprinsă o făcu să se întoarcă. Cred că acum merge perfect, adăugă ea, învârtind butonul cuptorului. Să vedem dacă se încălzește.

— Ocupă-te tu de asta, vrei, iubito?

Ceasul cuptorului bâzâi, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Eu trebuie să plec, continuă Shawn, întinzând mâna să-l închidă.

— Deci, ăsta e sistemul tău de alarmă că să nu întârzii?

— Unul dintre ele.

Ridică un deget și, ca la un semnal, în același moment se auzi soneria veselă a deșteptătorului de lângă pat.

— Ăsta-i al doilea, dar o să se oprească de la sine, fiind cu arc. Altfel, trebuia să alerg și să apăs pe buton de fiecare dată.

— Ești destul de priceput când e vorba de interesele tale, nu?

— Am și eu momentele mele. Motanul e afară, continuă, în timp ce-și lua haina din cui. Dacă vine să zgârie la ușă, să nu-ți fie milă de el. Bub a știut ce-l așteptă, când a insistat să se mute aici cu mine.

— Nu uiți să-i dai de mâncare?

— Nu-s chiar cretin.

Deloc ofensat, Shawn își înfășură o eșarfă în jurul gâtului.

— Are mâncare destulă și, dacă n-ar avea, s-ar duce să cerșească la ușa bucătăriei tale. Dar cred că oricum s-ar duce, ca să mă facă pe mine de râs.

Își găsi șapca și și-o trase pe cap.

— Deci, ne vedem la cârciumă?

— Mai mult ca sigur.

Brenna nu oftă decât după ce auzi ușa închizându-se în urma lui.

Era o prostie să râvnească la Shawn Gallagher, își spuse ea. Niciodată n-ar fi învrednicit-o cu cea mai mică atenție. Shawn vedea în ea o soră - sau mai rău, un fel de frate onorific.

Iar toate astea și din vina ei, recunoscu Brenna, privindu-și pantalonii de lucru și cizmele zgâriate. Lui

Shawn îi plăcea genul feminin, iar ea numai feminină nu era. Deși bănuia că ar fi putut să se aranjeze.

Cu Darcy, cu propriile ei surori, chiar și cu Jude, n-ar fi dus lipsă de consultați pentru înfrumusețarea Brennei O'Toole.

Dar, dincolo de faptul că detesta toată acea agitație, ce rost ar fi avut?

Dacă se vopsea, se lustruia și se dichisea ca să atragă un bărbat, însemna că nu-l atrăgea prin ceea ce era ea cu adevărat.

În plus, dacă folosea ruj, rochii scurte și tot felul de farafastâcuri, Shawn s-ar fi prăpădit de râs, spunând cine știe ce prostie care ar fi obligat-o să-i dea un pumn.

Nu, n-avea nici un rost.

Avea să lase dichiselile în seama lui Darcy, care era o campioană a feminismului. Și într-a surorilor ei, cărora le plăceau asemenea lucruri. Ea, una, avea să-și vadă de trusa cu scule.

Se înapoie la cuptor, reglându-l pentru diferite temperaturi și verificându-i funcționarea. Când fu convinsă că mergea perfect, îl închise și-și strânse sculele.

Nu mai avea nici un motiv să rămână, dar casa era atât de plăcută. Întotdeauna se simțise acolo ca la ea acasă.

Pe vremea când în Faerie Hill Cottage locuise bătrâna Maude Fitzgerald, Brenna o vizitase adesea.

Apoi Maude murise, iar în locul ei venise pentru un timp Jude. Se împrieteniseră, așa că îi fusese ușor să revină la obiceiul de a trece din când în când, în drum spre casă sau spre sat.

Nu lua în seamă imboldul de a trece pe-acolo mai des, acum, când în casă locuia Shawn. Dar îi era greu să reziste.

Îi plăcea liniștea și toate lucrușoarele drăguțe pe care le adunase Maude.

Jude le lăsase acolo, iar Shawn părea mulțumit să facă același lucru, așa că salonașul era plin cu bibelouri vesele

de sticlă și statuete fermecătoare reprezentând zâne și vrăjitori, la care se adăugau cărțile vechi și un plăcut covor decolorat.

Desigur, acum când Shawn înghesuise în spațiul restrâns al casei ca pentru păpuși pianul cumpărat la mâna a doua, aproape că nu mai aveai loc de întors. Dar Brenna găsea că nu făcea decât să sporească farmecul. Iar bătrânei Maude îi plăcea muzica.

Ar fi fost mulțumită că cineva compunea din nou muzică în casa ei.

Alene, Brenna parcurse partiturile pe care Shawn le lăsa mereu împrăștiate pe capacul pianului. Întotdeauna compunea câte o melodie nouă, sau relua câte una veche ca s-o mai schimbe.

Se încruntă concentrată, studiind liniile și notele. Nu era prea pricepută la muzică. A, știa să cânte câte un cântec rebel fără a face câinii să urle, dar muzică instrumentală era cu totul altă mâncare de pește.

Întrucât era singură, se hotărî să-și satisfacă o curiozitate. Puse din nou jos trusa de scule, alese o partitură și se așeză.

Rozându-și buzele, găsi gama pe claviatură și încet, cu chiu cu vai, începu să bată notele scrise, una câte una.

Era o melodie fermecătoare, desigur. Tot ceea ce compunea el era fermecător și nici chiar diletantismul ei jalnic nu-i putea ucide complet frumusețea.

Acestei melodii Shawn îi adăugase cuvinte, așa cum făcea adesea.

Brenna își drese vocea și încercă să cânte pe note:

În noapte când sunt singur și-și varsă luna lacrimile pline
Știu c-a mea lume va fi dreaptă doar când vei fi și tu cu mine.
Fără de tine, mi-e inima pustie, doar amintirile păstrează
Tu, numai tu, rămâi în mine, noaptea când luna

lăcrimează.

Brenna se întrerupse, cu un ușor oftat, căci nu era nimeni care s-o audă. O emoționa, ca toate cântecele lui, dar mai adânc de astă dată. Mai adevărat.

Lacrimile lunii, își spuse ea. Perlele lui Lady Gwen. O iubire care cerea, dar căreia nu i se putea răspunde.

— E atât de trist, Shawn. Ce ai tu în tine, de compui o muzică atât de singuratică?

Oricât de bine îl cunoștea, răspunsul la această întrebare nu-l știa. Și ar fi dorit-o, întotdeauna dorise să-i descopere cheia.

Însă Shawn nu era un motor sau o mașinărie pe care s-o poată demonta pentru a-i cerceta mecanismul. Bărbații erau niște enigme mai complicate.

Acesta era secretul lui, talentul lui. Totul, atât de ascuns și misterios. Pe când priceperile ei... își privi mâinile mici și capabile. Priceperi cât se putea de simple.

Măcar și le întrebuința cu folos și-și câștiga bine existența cu ajutorul lor. Ce făcea Shawn Gallagher cu marele lui har, altceva decât să stea și să viseze?

Dacă avea o undă de ambiție, sau dacă se mândrea într-adevăr cu munca lui, și-ar fi vândut cântecele, în loc de a le compune doar, adunându-le în cutii.

Avea nevoie de un șut în fund, pentru felul cum irosea darul primit de la Dumnezeu.

Dar, își spuse ea, această nemulțumire era pentru mai târziu. Acum mai avea și alte treburi.

Dădu să se ridice, întinzând mâna după trusa de scule, când îi atrase atenția o mișcare. Se îndreptă, țeapănă, cu gândul că se întorsese Shawn - mereu uita câte ceva - și avea s-o prindă cântându-i compoziția.

Dar în ușă nu stătea Shawn.

Femeia avea un păr auriu-deschis, ce se revărsa peste umerii unei rochii cenușii simple, lungă până la pământ. Ochii-i erau de un verde blând, iar surâsul atât de trist,

încât frângea inima cui îl vedea.

Pe Brenna o cuprinseră în același timp sentimentele de recunoaștere, șoc și emoție ametitoare. Deschise gura, dar cuvintele ieșiră sufocate, șuierătoare.

Încercă din nou, cam jenată că-i tremurau genunchii.

— Lady Gwen, îngăimă ea.

Găsea că era admirabil să fi putut spune fie și doar atâta lucru, când avea în față o stafie veche de trei sute de ani.

Sub privirea ei, pe obrazul femeii se prelinse o lacrimă, numai una, strălucitoare ca argintul.

— Inima lui e în acest cântec.

Avea vocea delicată că petalele de trandafiri, dar totuși o făcea pe Brenna să tremure.

— Ascultă.

— Ce vrei să…

Dar, înainte de a termina întrebarea, Brenna rămase singură, numai cu un iz slab de trandafiri sălbatici plutind prin aer.

— Ei, poftim. Poftim.

Trebuia să se așeze, n-avea încotro, așa că se lăsă pe taburetul pianului.

— Poftim, repetă ea, răsuflând cu putere de câteva ori, până când bătăile inimii i se mai liniștiră.

Când avu încredere că picioarele aveau s-o susțină din nou, își spuse că cel mai bine ar fi fost să-i povestească întâmplarea cuiva înțelept, sensibil și înțelegător.

Nu cunoștea pe nimeni care să corespundă acestor cerințe mai bine decât mama ei.

În timpul scurtului drum spre casă, se calmă considerabil.

Locuința familiei O’Toole se afla la o oarecare distanță de drum, arătând ca un puzzle la a cărui asamblare contribuise și ea.

Când tatălui ei îi venea în minte ideea de a mai face încă o cameră, Brenna participa cu plăcere la spartul pereților și bătutul cuielor.

Unele dintre cele mai fericite amintiri ale ei erau acelea cu munca alături de Michael O'Toole, ascultându-l cum fluiera.

Opri lângă mașina veche a mamei sale. Trebuia neapărat s-o vopsească, își spuse Brenna absentă, ca întotdeauna. Prin hornuri ieșea fum.

În casă, o întâmpinară căldura și mirosurile de la bucătărie. O găsi pe mama ei, Mollie, în bucătărie, unde scotea din cuptor pâini rumenite.

— Mamă.

— Vai de mine, fată, ce m-ai speriat!

Râzând, Mollie puse tăvile pe plită și se întoarse, cu zâmbetul pe buze. Avea o față frumoasă, încă tânără și cu pielea netedă, iar părul roșcat pe care i-l moștenise și fiica ei îi stătea strâns în creștetul capului.

— Iartă-mă, iar ai pus muzica prea tare.

— Îmi ține de urât.

Totuși, Mollie dădu radioul mai încet. Sub masă, Betty, cățeaua lor gălbuie, se tăvălea pe podele mârâind.

— Ce-i cu tine-acasă așa de devreme? Credeam că ai de lucru.

— Am avut și mai am. Trebuie să mă duc în sat, să-l ajut pe tata, dar am trecut pe la Faerie Hill, ca să repar cuptorul lui Shawn.

— Mmm-hmmm… făcu Mollie, întorcându-se să răstoarne pâinile de pe tavă, pentru a le pune pe suport la răcit.

— Shawn a plecat înainte ca eu să termin, așa că am rămas acolo un timp singură.

Când Mollie scoase același sunet, absentă, Brenna își foi picioarele în loc.

— Și, ăă, când să plec… ăă, a apărut Lady Gwen.

— Mmm-hmmm… Ce!?

Auzind-o în sfârșit, Mollie o privi peste umăr.

— Am văzut-o. Mă jucam și eu cu degetele pe clapele pianului, iar când am ridicat privirea, stătea în ușă.

— Ei, da' știu că te-oi fi speriat!

Brenna expiră zgomotos. Rațională mai era Mollie O'Toole, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

— N-a lipsit mult să-mi înghit limba, atunci pe loc. E foarte frumoasă, așa cum spunea bătrâna Maude. Și tristă. Ți se frânge inima, când o vezi cât e de tristă.

— Dintotdeauna am sperat s-o văd și eu.

Practică din fire, Mollie turnă ceai în două cești și le aduse la masă.

— Dar n-am văzut-o niciodată.

— Știu că Aidan spunea că a văzut-o ani de-a rândul. Apoi, și Jude, când s-a mutat în casă.

Relaxată din nou, Brenna se așeză pe un scaun.

— Dar eu tocmai vorbisem cu Shawn de ea, iar el spunea că n-a văzut-o - îi simțise prezența, dar de văzut, n-o văzuse niciodată. Și nu peste mult, a apărut, numai pentru mine. Ce să fie asta?

— Nu știu, iubito. Ce-ai simțit?

— Pe lângă șocul surprizei, compasiune, cred. Apoi, nedumerire, fiindcă nu știu ce-au vrut să însemne cuvintele ei.

— Ți-a vorbit? făcu Mollie ochii mari. Dar n-am auzit să-i mai fi vorbit nimănui, nici chiar lui Maude. Mi-ar fi spus. Și ce ți-a zis?

— A zis: „Inima lui e în acest cântec," după care mi-a spus să ascult doar. Și când mi-am revenit destul ca să-i cer lămuriri, nu mai era.

— Întrucât cel care locuiește acolo acum e Shawn, iar pianul la care cântai e al lui, aș spune că mesajul e destul de clar.

— Dar îi ascult muzica tot timpul. În preajma lui, nu trec cinci minute fără s-o auzi.

Mollie dădu să răspundă, apoi se gândi mai bine și nu făcu decât să acopere mâna fiicei sale cu a ei.

Scumpa ei Mary Brenna, își spuse, îi era atât de greu să recunoască un lucru pe care nu putea să-l demonteze și să-

l facă la loc.

— Aș spune că, atunci când va fi timpul să înțelegi, vei înțelege.

— Îți stârnește brusc dorința de a o ajuta, murmură Brenna.

— Ești o fată bună, Mary Brenna. S-ar putea ca, până să se termine toată povestea asta, nici să nu faci altceva decât s-o ajuți.

Capitolul 2

Era o dimineață rece, cu vânt tăios. Shawn pregătea ingredientele pentru tocană. Liniștea de dimineață din bucătăria cârciumii era una dintre perioadele lui favorite.

În timp ce toca legumele și rumenea bucățile de carne de miel, savura ultimele momente de singurătate dinainte de a se deschide ușile cârciumii.

În curând avea să vină Aidan, întrebându-l dacă făcuse cutare sau cutare lucru.

Apoi, Darcy urma să înceapă să circule pe sus, lipăind cu tălpile goale pe podea, în timp ce pe scară se auzeau crâmpeie din melodia pe care avea chef s-o fredoneze în ziua aceea.

Deocamdată însă *Gallagher's* era numai a lui.

Nu-și dorea responsabilitatea de a o conduce. Asta îi revenea lui Aidan. Shawn era recunoscător că se născuse al doilea.

Dar cârciuma era importantă pentru el, tradiția ei se transmisese din generație în generație, încă de la primul Shamus Gallagher, cel care, împreună cu soția lui, construise ospătăria lângă Ardmore Bay și îi deschisese ușile groase pentru a oferi mâncare, adăpost și un pahar de whisky bun.

Născut fiu de cârciumar, Shawn înțelegea că datoria lor era aceea de a-i găzdui pe toți cei ce le treceau pragul.

De-a lungul anilor, *Gallagher's* ajunsese să însemne confort și să fie cunoscută pentru muzica sa - *seisiun,* un potpuriu cârciumăresc de cântece tradiționale - ca și pentru piesele mai structurate, interpretate de muzicanți

angajați din toată țara.

Shawn își formase iubirea pentru muzică cu ajutorul cârciumii și al sângelui. Făcea parte din el, la fel ca ochii săi albaștri sau expresia zâmbetului.

Puține lucruri îi plăceau mai mult decât să lucreze în bucătărie, ascultând un cântec care intra pe ușă.

Era destul de adevărat că adesea se simțea silit să-și abandoneze treburile, pentru a li se alătura celorlalți. Dar toți primeau ceea ce doreau, mai devreme sau mai târziu, așa că ce era rău în asta?

Rareori - nu niciodată, dar totuși rareori - i se întâmpla să ardă mâncarea sau s-o lase să se răcească, întrucât se mândrea mult cu bucătăria lui și cu bunătățile care ieșeau de-acolo.

Acum, tocana începea să fiarbă și să răspândească arome, iar borșul se îngroșa.

Adăugă bucățele de busuioc și rozmarin proaspăt, de la plantele pe care le creștea el însuși.

Era o idee nouă de-a lui, să cultive personal plante, o idee preluată de la Mollie O'Toole. O considera cea mai bună bucătăreasă din sat.

Auzi primii pași deasupra, după care muzica. Britanică, pe ziua de azi, își spuse Shawn, recunoscând combinațiile de note iscusite și sofisticate. Mulțumit de preferința lui Darcy, începu să cânte laolaltă cu Annie Lennox, până când pe ușă intră Aidan.

Aidan purta un pulovăr pescăresc gros.

Era mai lat în umeri decât fratele lui, cu o constituție mai solidă.

Avea părul de aceeași culoare castanie închisă cu a lemnului din care era făcut barul, cu luciri roșii în lumina soarelui.

Deși chipul lui Shawn era mai slab, iar ochii de un albastru mai discret, trăsăturile neamului Gallagher se recunoșteau din prima clipă. Nimeni nu s-ar fi îndoit că erau frați.

Aidan își arcui o sprânceană:

— Și ce te face să zâmbești, mă rog?

— Tu, răspunse cu nepăsare Shawn. Pari mulțumit și satisfăcut.

— Și de ce n-aș fi?

— De ce, într-adevăr.

Shawn turnă ceai într-o cană, din ceainicul plin.

— Cum o duce Jude a noastră în dimineața asta?

— A avut ceva grețuri, dar n-au deranjat-o prea mult, răspunse Aidan sorbind, apoi oftă. Nu mi-e rușine să spun că mi se întoarce stomacul pe dos, când o văd cum pălește în clipa când se dă jos din pat. După vreo oră, își revine. Pentru mine însă ora aia e interminabilă.

Shawn se rezemă de bufet, cu cana lui de ceai.

— Eu n-aș fi femeie, nici să-mi plătești. Vrei să-i duc un castron cu tocană, mai târziu? Sau, am niște borș de pui, dacă preferă ceva mai ușor.

— Cred că ar suporta tocană. Ți-ar fi recunoscătoare, și eu la fel.

— Nici o problemă. Asta este specialitatea zilei, și m-am gândit să fac budincă de pâine cu unt, așa că poți s-o adaugi și pe aia.

Telefonul din cârciumă începu să sune, iar Aidan își dădu ochii peste cap.

— Sper că nu este distribuitorul, spunând că iar sunt probleme. Stăm mai prost cu proviziile decât mi-ar conveni.

Acesta era tocmai unul dintre motivele pentru care Shawn se bucura să lase administrația în seama fratelui său.

Atâtea calcule și planuri, medită el, în timp ce calcula cantitatea de pește necesară pentru toată ziua. Apoi, tratativele cu oamenii, argumentele, cererile, insistențele.

Nici nu se compara cu statul la bar, umplând halbe și ascultând poveștile domnului Riley.

Mai erau apoi registrele contabile, regia, întreținerea și

taxele. Suficient ca să te-apuce durerea de cap doar gândindu-te.

Verifică tocana, amestecă rapid în oala enormă, apoi se duse la baza scării să-i strige lui Darcy să se miște mai repede.

O spunea mai mult din obișnuință, iar înjurătura cu care îi răspunse ea era la fel. Complet mulțumit de felul cum începuse ziua, Shawn se duse în cârciumă pentru a-l ajuta pe Aidan să dea jos scaunele de pe mese, în așteptarea primilor clienți.

Aidan însă stătea în spatele barului, încruntat, cu privirea în gol.

— Deci, iar sunt probleme cu livrarea?

— Nu, deloc, întoarse Aidan capul spre Shawn. A sunat din New York City, un om numit Magee.

— Din New York City? Păi, acolo nu e nici ora cinci dimineața.

— Știu, dar părea cât se poate de treaz.

Aidan se scărpina în cap, apoi își luă din noi ceaiul.

— Vrea să construiască o sală de spectacole în Ardmore.

— Spectacole, repetă Shawn, rezemându-se de primul scaun pe care-l pusese jos. Proiecții de filme?

— Nu, concerte. Muzică live, poate și piese de teatru muzicale. A spus că, din câte a auzit, *Gallagher's* tinde să devină centrul muzical de pe-aici. Și voia să-mi ceară părerea.

Pe gânduri, Shawn dădu jos încă un scaun.

— Și care e părerea ta?

— Păi, nici n-am avut ce să-i spun, luat așa prin surprindere. I-am răspuns că, dacă poate să mă aștepte vreo zi, două, am să mă gândesc. Mă sună din nou la sfârșitul săptămânii.

— Și de ce-ar vrea un om din New York City să construiască aici o sală de music-hall? N-ar fi fost mai firesc să se gândească la Dublin, sau la Clare ori Galway?

— Am discutat și despre asta. N-a fost chiar un izvor de

informații, dar a precizat că-l interesează în special zona asta. Așa că, i-am spus, poate nu știa că suntem doar un mic sat de pescari și nimic mai mult. Sigur, vin turiștii, la plajă, unii urcă să vadă vârful Saint Declan și să facă fotografii, dar nu se poate spune că forfotește lumea pe-aici.

Ridicând din umeri, se apropie să-l ajute pe Shawn cu pregătirile.

— El a râs și a spus că o știe destul de bine și că se gândea la ceva mic și intim.

— Îmi dau seama la ce te gândești.

Când Aidan dădu din cap, Shawn continuă:

— Cred că e o idee măreață. Dacă o să meargă sau nu, asta-i altceva, dar intenția e frumoasă.

— Mai întâi, trebuie să analizez toate argumentele pro și contra, murmură Aidan. Se prea poate ca omul să se mai gândească și să aleagă o regiune mai populată.

— Dar în caz contrar, eu am să-l conving să construiască sala în spatele cârciumii, adăugă Shawn, începând să pună scrumierele pe mese. Avem suprafața aia mică de pământ și, dacă sala e atașată de *Gallagher's,* noi vom avea cel mai mult de câștigat.

Punând jos ultimul scaun, Aidan zâmbi.

— O idee strălucită. Mă surprinzi, Shawn, că te poți gândi și la afaceri.

— A, mă mai gândesc și eu, din când în când.

Totuși, Shawn nu mai prea avu timp de gândire după ce ușile se deschiseră și începură să intre clienții.

Avu timp pentru o ciondăneală scurtă și distractivă cu Darcy, care-i dădu satisfacția de a o vedea ieșind din bucătărie cu jurământul că niciodată n-avea să-i mai vorbească, până la șase ani după moarte.

Se îndoia că ar fi avut un asemenea noroc.

Murmurul constant de voci din cârciumă îi ținea de urât suficient. Și, în prima oră a schimbului de prânz, Darcy se

ținu de cuvânt, privindu-l încruntată când intra și ieșea cu comenzile, iar pe cele noi comunicându-i-le fără să se uite la el.

Îl amuza atât de copios încât, când veni cu vasele folosite, o prinse și o sărută zgomotos pe gură.

— Vorbește-mi, iubito. Îmi frângi inima.

Darcy îl împinse, îl plesni peste mâini, apoi cedă și izbucni în râs.

— Am să-ți vorbesc, ba bine că nu, căposule. Dă-mi drumul.

— Numai după ce-mi promiți că nu-mi dai cu ceva în cap.

— Aidan o să-mi scadă paguba din leafă, și fac economii pentru o rochie nouă, răspunse ea, aruncându-și pe spate cascada de păr negru și mătăsos.

— Atunci, sunt în siguranță.

Shawn o lăsă jos și se răsuci să întoarcă în tigaie o felie de pește care sfârâia.

— Avem doi turiști germani care vor să-ți guste tocana, cu pâine neagră și salată de varză. Stau la masa B, continuă ea, în timp ce Shawn pregătea farfuriile. Mâine se duc în Kerry, apoi în Clare, așa au spus. Eu să am concediu în ianuarie, mi l-aș petrece în însorita Spanie sau pe vreo insulă tropicală, unde n-ai nevoie decât de un bikini și o loțiune de plajă.

În timp ce vorbea, Darcy se plimba prin bucătărie. Era o femeie fermecătoare, cu pielea deschisă și ochi albaștri strălucitori. Gura ei cu buze pline inspira o senzualitate neinhibată, atât când zâmbea, cât și când stătea bosumflată. În dimineața aceea, și-o rujase cu o nuanță aprinsă, pentru a nu-și pierde bună dispoziție într-o zi atât de mohorâtă.

Avea o siluetă de o feminitate neîndoielnică, iar dragostea ei față de modă o făcea să se îmbrace în culori vii și materiale fine.

O caracteriza dorul de ducă al celor din neamul Gallagher și hotărârea de a o face în stilul cu care jinduia

să se deprindă - opulent.

Întrucât nu era cea mai potrivită zi pentru asta, luă comanda și dădu să iasă, tocmai când intra Brenna.

— Acum ce-ai mai făcut? o întrebă Darcy. Ești neagră toată pe față.

— Funingine.

Brenna își trase nasul și și-l șterse cu dosul mâinii.

— Tata și cu mine am curățat un horn - mare mizerie. Dar m-am șters aproape complet.

— Dacă așa crezi, înseamnă că nu te-ai uitat în oglindă.

Și, ocolindu-și de departe prietena, Darcy ieși.

— Dac-ar fi după voia ei, toată ziua s-ar uita prin oglinzi, comentă Shawn. Vrei să mănânci de prânz?

— Luăm niște tocană din-asta, tata și cu mine. Miroase delicios.

Brenna se apropie, cu gândul de a pune singură în farfurii, dar Shawn trecu în fața ei.

— Prefer s-o fac eu, întrucât n-ai dat jos de pe tine atâta funingine pe cât crezi.

— Bine. Luăm și două ceaiuri. Și, ăă, am o vorbă cu tine, mai târziu.

Shawn o privi peste umăr:

— Da’ acum ce-are? Suntem aici amândoi.

— Prefer să vorbim când nu vei fi atât de ocupat. Mă întorc după perioada de prânz, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Știi unde să mă găsești, da? întrebă el, punând mâncarea și ceaiurile pe o tavă.

— Da, știu.

Brenna luă tava și o duse în separeul din fund, unde aștepta tatăl ei.

— Uite, tată. Tocană fierbinte, direct din oală.

— Și miroase dumnezeiește.

Mick O’Toole era un omuleț scund și firav, cu o claie de păr sârmos în culoarea nisipului și ochi vii, a căror culoare varia între albastru și verde, ca a mării.

Râdea ca un măgar când rage, avea mâini de chirurg și o

mare slăbiciune pentru povești romantice.

Era iubirea vieții Brennei.

— Este bine din nou la căldurică, nu-i așa, Mary Brenna?

— Într-adevăr.

Brenna luă o lingură de tocană, suflând cu grijă, deși aroma îi trezea dorința de a risca totuși să-și frigă limba.

— Și-acum, că tot suntem aici, și ne vom umple și burțile, de ce nu-mi spui ce te frământă?

Michael O'Toole înțelegea totul. Acest lucru era uneori liniștitor, alteori cam sâcâitor.

— Nu e tocmai o frământare. Mai ții minte când ne-ai spus ce ți s-a întâmplat în tinerețe, la moartea bunicii tale?

— Da, îmi amintesc. Eram chiar aici, în Cârciuma lui Gallagher. Sigur, pe-atunci la bar servea tatăl lui Aidan, înainte ca el și nevastă-sa să plece în America. Tu nu erai decât o dorință în sufletul meu și un zâmbet în ochii mamei tale. Iar eu eram acolo unde se află acum tânărul Shawn - la bucătărie. Reparam chiuveta, care curgea încet da' sigur.

Se opri să guste din tocană, apoi își șterse gura cu șervetul, întrucât soția lui era o fanatică a bunelor maniere la masă și îl instruise sever.

— Și, cum stăteam eu întins pe jos, m-am uitat și am văzut-o pe bunică-mea, într-o rochie înflorată și șorț alb. Mi-a zâmbit, dar când am vrut să-i vorbesc a clătinat din cap. Pe urmă, a ridicat mâna ca într-un fel de salut și a dispărut. În clipa aia, am știut că răposase și ceea ce văzusem fusese sufletul ei, venit să-și ia rămas-bun. Căci eu fusesem favoritul ei.

— N-am vrut să te întristez, murmură Brenna.

— Ei... oftă prelung Mick. A fost o femeie minunată și a avut o viață lungă și frumoasă. Dar nouă, celor vii, tot ne e dor de cei ce nu mai sunt.

Brenna își amintea și restul poveștii. Cum tatăl ei își lăsase baltă lucrul și alergase la căsuța unde locuia bunica lui, văduvă de doi ani.

Și o găsise în bucătărie, așezată la masă, cu rochia înflorată și șorțul alb.

Murise în liniște și pace.

— Și uneori, spuse ea cu grijă, celor ce mor le e dor de ceilalți. Azi dimineață, în Faerie Hill Cottage, am văzut-o pe Lady Gwen.

Mick dădu din cap, apropiindu-se s-o 'audă mai bine.

— Biata femeie, spuse el, când Brenna termină de povestit.

Brenna își ridică privirea, când Shawn ieși din bucătărie cu o tavă plină de mâncare.

— Vreau să vorbesc cu Shawn despre asta, când aici va fi puțin mai liniște. Darcy spune că sus, în camerele ei, s-a stricat un fasung de bec. Cred c-am să mă duc să văd ce e după ce mâncăm, iar apoi voi sta de vorbă cu Shawn. Doar dacă nu cumva ai vreo altă treabă pentru mine, pe ziua de azi.

— Azi, mâine... ridică din umeri Mick. Ce nu facem o dată, facem altă dată. Am să mă duc la hotelul de pe faleză, să văd dacă s-au hotărât ce cameră vor să renoveze.

Îi făcu cu ochiul fiicei lui.

— Putem avea frumușel de lucru acolo, toată iarna. Unde-i uscat și cald.

— Și de unde poți să te strecori și s-o supraveghezi pe Mary Kate în birou, unde trebăluiește toată ziua la computer.

Mick zâmbi spășit.

— Eu n-aș zice c-o supraveghez prea mult. Dar e bine că s-a hotărât să se angajeze aproape de casă, după ce a terminat universitatea. Cred că-și va găsi o slujbă mai potrivită, în Dublin sau Waterford City, nu peste mult. Toate puicuțele mele își iau zborul din cuib.

— Eu încă nu. Iar pe Alice Mae o vei mai avea ani de zile.

— A, da’ mi-e dor de vremurile când toate cele cinci fete ale mele se buluceau peste mine oriunde mă întorceam.

Uite-o pe Maureen, femeie măritată, și pe Patty, care va fi mireasă la primăvară. Nu știu ce-am să mă fac, draga mea, când și tu te vei agăța de-un bărbat și-ai să mă părăsești.

— De mine nu scapi, tată.

Terminând de mâncat, Brenna puse picior peste picior.

— Bărbații nu-și pierd capul pentru femeile ca mine.

— Ba, cel hărăzit o va face.

Brenna avu nevoie de un mare efort pentru a nu-și lăsa privirea să se abată spre bucătărie.

— Eu n-aș băga mâna-n foc. Și pe urmă, acum suntem parteneri, nu? ridică ea privirea, zâmbindu-i. Așa că, bărbat, nebărbat, rămânem O'Toole și O'Toole.

Adică exact așa cum îi convenea ei, își zise Brenna, în timp ce se spăla de ultimele resturi de funingine, în baia lui Darcy.

Avea o ocupație care îi plăcea și o libertate de mișcare refuzată oricărei femei care era legată de un bărbat.

Acasă, avea camera ei.

Compania familiei și a prietenilor. Lăsa în seama surorilor ei Maureen și Patty gospodăria și îngrijirea bărbaților, la fel cum munca de birou i-o lăsa lui Mary Kate. Nu avea nevoie decât de sculele și camioneta ei.

Iar faptul că-l dorea pe Shawn Gallagher nu-i aducea decât frustrare și nemulțumire. Spera ca, într-o bună zi să-i treacă.

Cunoscând-o bine pe Darcy, Brenna se asigură că nu lăsase nici o urmă de murdărie.

După ce micul lavabou alb rămase strălucitor de curățenie, se șterse pe mâini și față cu propriile ei cârpe, nu cu prosopul înzorzonat al lui Darcy de pe bară.

După părerea Brennei, asta era o mare risipă de material, de vreme ce nimeni n-ar fi îndrăznit să folosească un asemenea prosop.

Viața ar fi fost mult mai simplă dacă toată lumea și-ar fi cumpărat prosoape negre. Atunci, nimeni n-ar mai fi țipat

când cele albe și pufoase rămâneau cu dâre de murdărie.

Înlocui fasungul stricat din living cu unul nou. Tocmai îl înșuruba, când intră Darcy.

— Speram să mi-l faci și pe ăsta, tare mă mai enerva, spuse Darcy, punând bacșișurile în „borcanul dorințelor”, cum îi spunea ea. A, Aidan m-a rugat să-ți spun că el și Jude vor să aranjeze câte ceva în camera copilului. Mă duc acum pe la Jude, dacă vrei vino și tu, ca să vezi ce gânduri are.

— Înainte, am o treabă, dar îi poți spune c-am să vin imediat.

— Ce naiba, Brenna! Numai urme de cizme mi-ai lăsat pe-aici!

Tresărind, Brenna continuă mai grăbită cu înșurubatul.

— Mă rog, îmi pare rău, Darcy. Dar lavaboul l-am spălat.

— Bine, acum spală și dușumeaua. Eu în urma ta să știi că nu șterg. Și de ce naiba n-ai folosit toaleta din cârciumă? Asta-i săptămâna lui Shawn la curățenie.

— Nu m-am gândit - și nu mă mai pisa. Mă voi ocupa și de toaletă înainte să plec, iar instalația electrică ți-am reparat-o cu cea mai mare plăcere.

— Mulțumesc.

Darcy ieși din nou, trăgându-și pe ea o geacă de piele pe care și-o cumpărase ca dar de Crăciun din partea ei însăși.

— Atunci, ne vedem la Jude.

— Așa cred, mormăi Brenna, nemulțumită la gândul că avea de spălat și dușumeaua din baie.

Bombăni pe parcursul întregii munci, apoi înjură cu sete când observă că lăsase urme de noroi și în living.

Decât să riște furia lui Darcy, preferă să scoată aspiratorul și să elimine totul. Când coborî, în cârciumă se făcuse liniște, iar Shawn nu mai avea mult cu spălatul vaselor.

— Deci, Darcy te-a angajat și la curățenie?

— Am lăsat urme de noroi.

Își turnă o ceașcă de ceai, ca la ea acasă.

— N-am vrut să întârzii așa de mult. Nu vreau să te rețin, dacă ai ceva de făcut înainte de a fi din nou nevoie de tine aici.

— N-am nici o treabă anume. Dar aș vrea o halbă. Tu rămâi cu ceaiul?

— Pentru moment.

— A mai rămas și puțină budincă, dacă vrei.

Nu prea voia, dar avea o slăbiciune pentru asemenea bunătăți, așa că luă câteva linguri dintr-un castron. Tocmai se instalase la masă, când Shawn reveni, cu o halbă de bere neagră Harp.

— Tim Riley spune că mâine vremea se va mai îmblânzi.

— El pare să știe întotdeauna.

— Dar va mai fi umedă încă multă vreme, adăugă Shawn, așezându-se în fața ei. Deci, ce te frământă?

— Păi, să-ți spun.

Brenna încercase în minte vreo duzină de variante diferite, alegând-o pe cea care i se părea cea mai potrivită.

— Azi-dimineață, după ce ai plecat, am intrat la tine în salon ca să controlez tirajul sobei.

Era o minciună, desigur, iar Brenna era pregătită s-o mărturisească duhovnicului.

Dar a dracului să fi fost dacă avea să-i spună că-i cântase compoziția. Mândria ei merita canonul de pocăință.

— Are tiraj bun.

— Are, confirmă ea, ridicând din umeri. Dar pe-astea nu strică să le mai și verifici din când în când. În orice caz, când m-am întors, am văzut-o în ușa salonului.

— Pe cine?

— Pe Lady Gwen.

— Ai văzut-o cu ochii tăi? întrebă Shawn, lăsând halba pe masă, cu zgomot.

— Cum mă vezi și cum te văd. Stătea în prag, parcă zâmbindu-mi într-un fel trist și…

Nu voia să-i spună ce auzise, dar se simțea obligată. Una

era minciuna și alta înșelătoria.

— Și ce?

Această rară ieșire nerăbdătoare din partea lui o făcu pe Brenna să se burzuluiască:

— Ajung și acolo. Și pe urmă, mi-a vorbit.

— Ți-a vorbit?

Shawn se ridică de la masă, începând să se plimbe prin bucătărie, cu o agitație atât de necaracteristică pentru el încât Brenna îl privi cu gura căscată.

— Ți-a intrat o muscă-n cur, Shawn?

— Eu locuiesc în casa aia, nu? Și ce, mie mi se arată? Îmi vorbește? Nu, nici pomeneală. Așteaptă până vii tu să repari cuptorul și să moșmondești la sobă, și abia atunci apare și ea.

— Păi, îmi pare rău că eu sunt preferata fantomei tale, dar nu eu am chemat-o, nu-i așa? întrebă Brenna, luând o lingură de budincă și vârând-o în gură.

— Bine, bine, nu te enerva, se așează Shawn la loc pe scaun, încruntat. Și ce ți-a spus?

Fără nici o expresie, Brenna privi prin el, în gol, continuând să mănânce budinca.

În momentul când Shawn își dădu ochii peste cap, luă ceașca și sorbi delicat din ceai.

— Scuză-mă, spuneai ceva? Sau la alta te-ai hotărât să te răstești, deși n-are nici o vină?

— Îmi pare rău, îi zâmbi el, știind că dădea rezultate aproape întotdeauna. Îmi spui și mie ce ți-a zis?

— Îți spun, de vreme ce te-ai hotărât să mă rogi frumos. Mi-a spus: „Inima lui e în acest cântec.” Am crezut că se referea la prințul zânelor, dar când i-am povestit mamei, ea a spus că de tine era vorba.

— Dacă așa a fost, nu știu ce înseamnă.

— Nici eu nu știu mai mult decât tine, dar mă întrebam dacă nu te-ar deranja să vin din când în când.

— Deja vii, îi aminti el, făcând-o să se simtă cam stânjenită.

— Dacă te deranjez, spune-mi.

— Nu asta am vrut să spun. Am precizat doar că vii destul de des.

— Mă gândeam să trec și când nu ești acasă. Ca azi. Numai ca să văd dacă se mai întoarce. Și, cât sunt acolo, ți-aș putea face și unele treburi casnice.

— Nu e nevoie să-ți găsești de lucru ca să vii. Ești binevenită oricând.

Aceste cuvinte o mai îmblânziră - nu numai pentru că le rostise, ci mai ales prin faptul că erau sincere.

— Știu, dar îmi place să am o ocupație. Așa că, dacă tot nu te superi, am să mai trec din când în când.

— Și dac-o mai vezi, ai să-mi spui?

— Tu vei fi primul.

Brenna se ridică să-și ducă farfuria și cana la chiuvetă.

— Crezi…

Lăsă fraza în aer.

— Ce?

— Nu, nimic. O prostie.

Shawn trecu în spatele ei, strângând-o scurt de ceafă cu degetele lui iscusite. Brennei îi veni să se arcuiască, torcând ca o pisică, dar avu atâta minte să n-o facă.

— Dacă nici măcar unui prieten nu-i poți spune prostii, atunci cui i le poți spune?

— Ei bine, mă întrebam dacă într-adevăr dragostea poate dura atâta, învingând timpul și moartea.

— E singurul lucru care durează cu adevărat.

— Ai iubit vreodată?

— Nu atât de mult încât să prindă rădăcini, ceea ce înseamnă, cred, că nu a fost dragoste adevărată.

Brenna scoase un oftat care-i surprinse pe amândoi.

— Iar dacă prinde rădăcini în sufletul unuia, dar nu și într-al celuilalt, cred că e cel mai rău lucru din lume.

Shawn simți în inimă un fior - de compasiune, poate.

— Ce spui, Brenna iubito, nu cumva te-ai îndrăgostit de mine?

Cu o tresărire, Brenna se răsuci în loc, privindu-l cu gura căscată.

Se uita la ea cu atâta... cu atâta *afecțiune* afurisită, cu atâta răbdare și înțelegere, încât îi venea să-l snopească în bătaie.

În schimb, nu făcu decât să se desprindă de lângă el, înhățându-și trusa cu scule.

— Shawn Gallagher, ești cel mai mare idiot de pe fața pământului.

Și, cu nasul sus și sculele clănțănind, ieși din bucătărie.

Shawn se rezumă să clatine din cap, după care reveni la spălatul vaselor.

Cu inima cuprinsă iar de acel mic fior, se întrebă pe cine luase în cătare O'Toole.

Oricine-ar fi fost, își spuse el, trântind puțin cam prea tare ușa unui dulap, n-ar fi stricat să fie demn de ea.

Capitolul 3

Brenna nu era deloc bine dispusă când intră în casa Gallagher. Nu bătu la ușă - nici nu-i trecu prin minte.

Venea și ieșea din vechea casă la fel cum făcea și Darcy la familia O'Toole, de când se știa.

De-a lungul anilor, casa se mai schimbase pe ici, pe colo.

Nu puseseră ea și tatăl ei dușumeaua cea nouă în bucătărie - de un albastru frumos ca al cerului vara - cu cinci ani în urmă?

Și cu mâna ei tapetase camera lui Darcy, în iunie trecut, cu acel fermecător model cu boboci de trandafiri.

Dar, deși se lucrase în diverse locuri, sufletul casei rămăsese același.

Era o locuință primitoare, iar pereții păreau să răsune de muzică chiar și când nu cânta nimeni.

Acum, când în casă locuiau Aidan și Jude, tot timpul erau puse în vaze, boluri și sticle flori proaspăt culese, Jude ținând foarte mult la ele. Iar Brenna știa că Jude plănuia să planteze altele noi la primăvară, și o rugase să-i construiască un chioșc în grădină.

Era nevoie de ceva, după părerea Brennei, de modă veche, pe măsura aspectului casei, cu zidăria și lemnăria ei solidă și contururile întinse de-a valma.

Avea în minte o idee despre care credea că ar fi mers și urma s-o pună în aplicare pas cu pas.

În timp ce intra în casă, încruntată, râsul lui Darcy, răsunând de la etaj, îi făcu buzele să tresară.

Femeile, își spuse ea, urcând scara, erau mult mai agreabile decât bărbații.

Decât majoritatea bărbaților, în cea mai mare parte a timpului.

Le găsi în fosta cameră a lui Shawn, deși de la el nu mai rămăsese mare lucru, numai patul și vechiul scrin. Luase la Faerie Hill rafturile pline cu cântece, vioara și toba bodhran.

Covorul era la locul lui, de un maro decolorat, vechi. Brenna stătuse așezată pe el de nenumărate ori, prefăcându-se că se plictisea, în timp ce Shawn cânta câte o melodie.

Prima oară în viața ei se îndrăgostise de muzica lui Shawn Gallagher.

Atât de demult, își spuse ea, încât nu-și mai amintea nici când, nici de care cântec anume. Era mai degrabă o stare permanentă.

Nu că i-ar fi mărturisit-o vreodată. După părerea ei, mai repede pui pe cineva în mișcare îmboldindu-l, decât lovindu-l.

Deși Dumnezeu îi era martor că până acum nici unele și nici celelalte nu-l inspiraseră să-și miște fundul și să facă un lucru bun cu cântecele lui.

Brenna i-o dorea, încăpățânatul de el.

Dorea să-și împlinească destinul și să-și scoată muzica în lume.

Dar, își reaminti ea, asta nu era problema ei și nu venise aici ca s-o rumege iarăși în minte.

Era problema lui Jude, își mai spuse, țuguindu-și buzele.

Pereții arătau în ultimul hal, conchise Brenna, aruncându-le o privire. Pe zugrăveala decolorată se vedeau contururile fostelor tablouri ale lui Shawn.

Zeci de găuri rămase de la cuie perforau pereții, dovedind că nu se pricepea deloc la mânuirea ciocanului.

Dar Brenna își amintea că, ori de câte ori pe mama lui o apuca să aranjeze camera aceea, Shawn zâmbise, spunându-i să nu se ostenească. Îi plăcea așa cum era.

Se rezemă de tocul ușii, imaginându-și deja felul cum

acel spațiu bărbătesc neglijat avea să se transforme într-o veselă cameră pentru copii.

Și, cu acest gând, își îndreptă privirea spre prietenele ei, care stăteau lângă fereastră, uitându-se afară.

Darcy, cu superbul ei păr revărsându-se sălbatic și liber, Jude cu părul de un castaniu închis, bogat, legat cu grijă la spate.

Aveau stiluri contrastante, Darcy fiind strălucitoare ca soarele, iar Jude subtilă ca o rază de lună.

Erau cam de aceeași statură medie, mai înalte cam cu opt centimetri decât Brenna, asemănătoare la constituție, deși Darcy era mai înzestrată în materie de curbe și nu se ostenea s-o ascundă.

Ambele erau de o feminitate inconfundabilă.

Nu era o calitate pe care Brenna s-o invidieze - în nici un caz n-o invidia!

Dar își dorea totuși, măcar din când în când, să nu se simtă atât de prost când lua pe ea fustă și pantofi femeiești.

Întrucât nu-i plăcea să insiste asupra acestui gând, își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor largi și înclină capul într-o parte.

— Cum ai să stabilești ce vrei aici, dacă toată ziua stai cu ochii pe fereastră?

Jude se întoarse, cu fața ei drăguță și serioasă luminată de un zâmbet.

— Ne uitam la Aidan, cum se joacă pe plajă cu Finn.

— A fugit ca un iepure, adăugă Darcy, în timp ce Brenna se apropia, în clipa când am început să discutăm despre tapet, vopsea și materiale. Cică trebuia să-l ducă să facă mișcare.

— Ia să vedem.

Brenna se uită și ea pe fereastră, văzându-i pe Aidan și Finn, câinele cel tânăr, așezați pe plajă, cu privirea spre mare.

— Oricum, e un tablou frumos. Un bărbat lat în umeri și

un câine voinic, pe plajă, iarna.

— Cugetă adânc, pun pariu, la iminenta paternitate, comentă Darcy, cu o ultimă privire de afecțiune spre fratele ei, după care se întoarse, punând mâinile în șolduri. Iar nouă ne rămâne să ne ocupăm de aspectele practice ale problemei, în timp ce el stă și filosofează.

Brenna dădu o palmă ușoară, prietenească, peste burta lui Jude.

— Și, cum merge?

— Perfect. Medicul a spus că amândoi suntem sănătoși.

— Am auzit că încă mai ai grețuri dimineața.

Jude își dădu peste cap ochii verzi ca marea.

— Aidan se leagă la cap fără să-l doară. Ai crede că sunt prima femeie care poartă în pântec un copil, de la Eva încoace. Ceva grețuri matinale. O să treacă.

— Eu să fiu în locul tău, anunță Darcy, trântindu-se pe vechiul pat al fratelui ei, aș bate fierul cât e cald. Răsfăț, nenică. Jude Frances, ar trebui să-i smulgi tot răsfățul și toată cocoloșeala de care e în stare. Pentru că, după nașterea copilului, vei fi prea ocupată ca să-ți mai amintești cum te cheamă măcar. Mai ții minte când a născut prima oară Betsy Duffy, Brenna? Două luni în șir a adormit în fiecare duminică la liturghie. La al doilea, nu făcea decât să stea în strană, buimacă și cu ochii goi, iar la al treilea...

— Bine, râse Jude, dându-i o palmă peste picioare. Am înțeles ideea. Pe moment, mă ocup doar de pregătirea unuia. Brenna... ridică ea mâinile. Pereții ăștia...

— Mda, arată nemaipomenit, nu? Ți-i putem drege, îi curățim, cârpim găurile...

Dădu un bobârnac într-o gaură mare cât o monedă.

— Îi zugrăvim ca lumea.

— Eu mă gândisem să punem tapet, dar am hotărât că zugrăveala merge mai bine. Ceva simplu și vesel. Pe urmă, putem agăța tablouri. Cu ilustrații din povești.

— Să agăți propriile tale desene, zise Brenna.

— A, nu desenez chiar atât de bine.

— Destul de bine ca să vinzi o carte cu povestirile și ilustrațiile tale. Cred că desenele tale sunt fermecătoare și ar însemna mai mult, nu-i așa, ca micuțul să aibă în cameră ceva făcut de mama lui.

— Serios?

Jude se bătu cu un deget pe buze, vizibil încântată de idee.

— Cred că aș putea înrăma câteva, să văd cum arată.

— În rame roz, bleu, verzi… adăugă Brenna. Copiilor le plac culorile vii, așa spune mama mereu.

— Bine, trase Jude adânc aer în piept. Și-acum, podelele. Nu vreau să le acopăr, dar trebuie să fie curate și lăcuite.

— Asta nu-i o problemă. Și o parte din brâul ăsta trebuie să fie înlocuit. Pot face câteva stinghii, identice cu restul.

— Perfect. Și-acum, o idee la care meditam de câtva timp. Camera e mare, așa că m-am gândit să facem în colțul de-aici un spațiu de joacă.

Gesticulând, Jude se îndreptă într-acolo.

— Pe peretele ăsta, rafturi pentru jucării, o măsuță și un scaun, care s-ar potrivi lângă fereastră.

— Asta se poate face. Dar dacă ai veni cu rafturile pe după colț, ți-ai folosi mai bine spațiul și l-ai separa mai clar, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și le pot face modulare, ca să le schimbi aspectul după necesități.

— După colț…

Jude își îngustă ochii, încercând să-și imagineze cum avea să arate.

— Da, mi-ar plăcea. Ce părere ai, Darcy?

— Cred că voi două știți foarte bine de ce anume e nevoie aici, dar la Dublin, după niște haine de gravidă elegante, eu va trebui să mă duc.

Instinctiv, Jude își puse o mână pe abdomen.

— Încă nu se vede.

— De ce să mai așteptăm? Vei avea nevoie de ele înainte ca micuțul să aibă nevoie de rafturi, iar la astea te gândești

deja, nu? Mergem marțea viitoare, când am eu zi liberă.

Și, în buzunar, partea din leafă pe care-și putea permite s-o cheltuiască pe distracții.

— Îți convine, Brenna?

Brenna scotea deja ruleta din trusa de scule.

— Îmi convine pentru voi două. Eu am prea mult de lucru ca să-mi iau o zi liberă, să mă trambalez prin toate magazinele din Dublin și să aștept cât vă extaziați voi în fața următoarei perechi de pantofi fără de care n-ați mai putea trăi.

— Nici ție nu ți-ar strica o pereche de cizme noi, replică Darcy, măsurând-o cu privirea. Astea arată de parcă le-ai purtat ca să mergi pe jos până-n comitatele de vest și-napoi.

— Mie îmi convin. Jude, spune-i lui Shawn să găsească un loc pentru vechitura asta de-aici, și voi începe camera în prima zi a săptămânii viitoare.

— Nu-i vechitură, interveni Shawn, din ușă. Am petrecut multe nopți fericite în patul ăla, unde Darcy tocmai se simte ca la ea acasă.

— Mă rog, acum e o vechitură, replică Brenna, pufnind. Și stă în drum. Și de câte ori, aș vrea să știu, trebuie să bați tu într-un cui ca să-l înfigi în perete?

— Când agăți tablouri pe ele, nu mai contează cât de mari sunt găurile.

— Dacă asta e concepția ta, și ai de gând să agăți ceva pe pereții de la Faerie Hill, cheamă pe cineva care știe care-i coada și care-i capul ciocanului. Pune-l să jure, Jude, altfel până-n primăvară din casă n-o să mai rămână decât o grămadă de moloz.

— Am să dreg eu însumi găurile alea afurisite, dacă-ți ții gura.

Shawn vorbea pe un ton binevoitor - periculos de binevoitor. De ajuns pentru ca inima Brennei să facă o mică săritură, obligând-o să-și ascundă reacția cu o ironie.

— A, nici nu mă îndoiesc c-ai să le dregi. La fel cum ai

dres și chiuveta din bucătărie data trecută când s-a înfundat, de-a trebuit să mă bălăcesc prin apa de-un deget, pe jos, ca s-o repar.

Când Darcy pufni în râs, Shawn îi aruncă o privire rece.

— Am să-mi iau lucrurile care au mai rămas mâine, Jude, dacă-ți convine.

Observând că era rănit în amorul propriu, Jude se grăbi să intervină:

— Nu e nici o grabă, Shawn. Noi tocmai…

Se întrerupse, în timp ce camera se rotea încet, amețitor, în jurul ei.

Înainte de a începe să se clatine, Shawn se repezi spre ea cu o iuțeală care o făcu pe Brenna să rămână cu gura căscată și o luă în brațe.

— Nu-i nimic, îl bătu pe umăr Jude, care își revenea deja. Am avut o clipă de amețeală, atâta tot. Se mai întâmplă.

— În pat cu tine, replică el, pornind deja spre ușă. Cheamă-l pe Aidan, îi mai aruncă lui Darcy, peste umăr.

— Nu, nu, mi-e bine. Shawn, nu-l…

— Cheamă-l pe Aidan, repetă el, însă Darcy o luase deja la fugă.

Brenna rămase un moment pe loc, cu ruleta în mână. Fiind cea mai mare din cinci fete, își văzuse mama culcându-se pe podea în timpul unui acces de amețeli, când era gravidă, așa că întâmplarea cu Jude n-o alarma prea mult.

În schimb, era uluită de demonstrația de forță la care tocmai asistase. Shawn o luase pe Jude în brațe de parcă ar fi fost ușoară ca fulgul.

Unde își ascunsese acea putere?

Dezmeticindu-se, trecu în dormitorul mare, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Shawn depunând-o ușor pe pat și acoperind-o cu cuvertură.

— Shawn, e ridicol, eu…

— Stai culcată, o împunse el cu un deget, atât de

autoritar încât Jude se supuse pe loc, iar Brenna holbă ochii. Chem medicul.

— N-are nevoie de niciun medic.

Brenna aproape tresări, când Shawn se răsuci spre ea, cu o privire furioasă.

Dar în ochii aceia se observa și teama bărbătească tipică, făcând-o să se simtă mișcată.

— E firesc în timpul sarcinii, spuse ea, așezându-se pe pat. Mama mea obișnuia să se culce pe dușumeaua din bucătărie când avea amețeli, mai ales cu Alice Mae.

— Mă simt perfect.

— Sigur că da. Dar puțină odihnă nu strică. Ce-ar fi să-i aduci un pahar cu apă, Shawn?

— Eu cred că ar trebui s-o vadă doctorul.

— Aidan o s-o convingă.

Văzând cât de nefericită arăta Jude la acest gând, Brenna îi adresă o privire înțelegătoare:

— Hai, nu pune la inimă. Mama spune că și tata a făcut la fel, când era însărcinată cu mine. Până s-au născut și celelalte, se obișnuise. Bărbatul are și el dreptul la panică, în fond. Nu știe ce se întâmplă în trupul tău, cum știi tu, nu-i așa? Shawn, adu-i apa aia.

— Bine, bine, i-o aduc. Da' n-o lăsa să se scoale.

— N-am nimic, zău așa.

— Sigur că n-ai nimic. Ți-a revenit și culoarea în obraji, ochii ți-s limpezi... Vrei să mă duc în întâmpinarea lui Aidan, să-l liniștesc?

— Dacă crezi...

Jude se întrerupse, când auzi ușa de jos trântindu-se, ca o detunătură de armă, urmată de pași care tropăiau pe scară.

— Prea târziu.

Brenna se ridică și ajunse la jumătatea camerei înainte ca Aidan să dea buzna înăuntru.

— E bine. Doar o mică amețeală de viitoare mamă. Are...

Nu mai apucă decât să ofteze, când Aidan se repezi pe

lângă ea.

— Te simți bine? Ai leșinat? A chemat cineva medicul?

— S-o lăsăm pe ea să-l calmeze.

Făcându-i un mic semn lui Darcy, Brenna o împinse afară din cameră și închise ușa.

— Ești sigură că-i e bine? Un minut, a arătat atât de palidă...

— E bine, îți dau cuvântul meu. Iar Aidan o s-o țină în pat toată ziua, oricât ar insista ea.

— Nu-i destul de rău că femeile gravide se îngrașă ca niște vaci. Dar adaugă la asta și aplecatul peste toaletă în fiecare dimineață, și leșinurile pe neanunțate.

Darcy suflă zgomotos, impunându-și ferm să se calmeze.

— Prin ce calvar jalnic trebuie să treacă o femeie. Și tu... își repezi ea un deget spre Shawn, care tocmai venea pe culoar, cu un pahar de apă. Voi, toți, vă faceți mendrele, pe urmă nouă luni vă distrați și la sfârșit poștiți trabucuri împuțite!

— Asta dovedește că Dumnezeu e bărbat, spuse Shawn, cu un zâmbet vag.

Buzele lui Darcy tresăriră, dar clătină din cap.

— Mă duc să-i fac lui Jude un ceai și pâine prăjită.

Plecă vioaie, lăsându-l pe Shawn cu privirea spre ușa dormitorului.

— Hai să-i lăsăm puțin singuri, îl luă Brenna de braț, trăgându-l spre scară.

— N-ar trebui să-i duc apa?

— Bea-o tu.

Cuprinsă de afecțiune, Brenna îi atinse obrazul.

— Ești alb ca hârtia.

— Mi-a scurtat viața cu zece ani, sperietura asta.

— Se vede. Dar ai acționat repede și ai făcut exact ce trebuia.

Trecu în camera alăturată și își luă din nou ruleta.

— În trupul ei se petrec atâtea schimbări și nu cred că se odihnește cât ar trebui. E captivată de toate planurile

ei, adăugă ea, măsurând o distanță și notând-o în carnețel. S-au întâmplat atâtea în viața ei, într-un timp atât de scurt.

— Cred că femeilor le e mai ușor să înfrunte problemele astea.

— Probabil, răspunse Brenna, continuând să măsoare și să noteze. Probabil îți amintești de mama ta, când era gravidă cu Darcy.

— Puțin.

Shawn sorbi din apă, având încă gâtul uscat de nervi.

Brenna era destul de calmă, observă el, în timp ce se mișca prin cameră cu cizmele acelea groase și vechi, măsurând, notând, făcând mici semne cu creionul și însemnând numerele direct pe perete.

Câteva șuvițe de păr i se revărsau de sub șapcă. Doar câteva, lungi și roșcovane, în spirală, scăpate probabil în momentul când se repezise în dormitor.

— Ce-ți amintești cel mai bine?

— Hmmm?

Shawn pierduse șirul la un moment dat; reveni cu privirea, dinspre bucla roșcată care-i mângâia umărul, spre fața ei.

— Din perioada când mama ta era însărcinată cu Darcy. Ce-ți amintești cel mai clar?

— Cum îmi rezemam capul de burta ei, ca să simt mișcările. Darcy părea nerăbdătoare să iasă și să se apuce de treabă.

— Ce drăguț!

Brenna își strânse ruleta și carnețelul, ridicând trusa de scule.

— Iartă-mă că m-am răstit la tine. Eram cam nervoasă, în dimineața asta.

— Ești cam nervoasă aproape în fiecare zi.

Totuși, Shawn zâmbi, trăgându-i peste ochi cozorocul șepcii,

— Sunt prea obișnuit cu mușcăturile tale ca să mă mai supăr.

Problema era că Brenna voia cu adevărat să-l muște - doar ușurel, de bărbie. Să simtă ce gust avea. Și, dacă încerca, își imagina că pe el l-ar fi luat cu leșin.

— Nu voi putea începe aici decât luni sau marți, așa că nu e nici o grabă. Dar...

Ridică un deget, bătându-l în piept.

— Când am vorbit despre tablourile agățate la Faerie Hill, n-am glumit.

Shawn râse.

— Dacă-mi vine să iau ciocanul în mână... începu el, apoi o făcu să se dezechilibreze, aplecându-se s-o sărute scurt, prietenește, pe obraz. Neapărat am să dau un telefon la O'Toole.

— Așa să faci.

Iritată din nou, Brenna dădu să iasă.

Chiar în acel moment apăru Aidan, răvășit.

— E bine. Zice că e bine. Am sunat la medic, care și el zice că e bine. Doar să se odihnească puțin și să stea cu picioarele sus.

— Darcy îi face un ceai.

— Bine, atunci e bine. Jude se cam agită, fiindcă plănuise să ducă flori la mormântul bătrânei Maude, în după-amiaza asta. Le-aș duce eu, dar...

— Le duc eu, îl întrerupse Shawn. Ai să te simți mai liniștit dacă stai cu ea un timp. Merg cu mașina, stau puțin la bătrâna Maude și mă întorc la vreme în cârciumă.

— Ți-aș fi... îți sunt recunoscător, se înseninâ puțin la față Aidan. Mi-a spus cum ai dus-o pe sus, în pat. Și ai silit-o să stea acolo.

— Roag-o doar să n-o mai apuce leșinul cu mine de față. Inima mea n-ar suporta.

Shawn duse florile la Maude, pansele violete și galbene, pline de veselie pe care Jude le culesese deja. Nu venea prea des la cimitirul vechi.

Nu pierduse pe nimeni cu adevărat apropiat care să fi

fost îngropat acolo. Dar se gândea că, din moment ce casa era aproape, o putea degreva pe Jude de efort până își mai revenea în puteri.

Mormintele se aflau în apropiere de Fântâna Sfântului Declan, unde cei veniți în pelerinaj să-l cinstească pe străvechiul sfânt irlandez se spălaseră pe mâini și picioare, după călătorie.

În apropiere se înălțau trei cruci de piatră, străjuind sfântul locaș și, poate, mângâindu-i pe cei vii care urcau pe colina aceea pentru a omagia morții.

Era o priveliște spectaculoasă - Golful Ardmore se întindea cenușiu pe sub cerul cu nori de furtună.

Iar valurile Mării Celtice, acea inimă care pulsa zi și noapte, cuprindeau tot orizontul. Bubuitul valurilor și șuieratul vântului se acompaniau într-o muzică, însoțite de cântecele păsărilor.

Lumina soarelui era albă și lăptoasă, iar aerul umed, tot mai friguros, ierburile sălbatice care își croiseră drum printre pietre și dale erau îngălbenite de frigul iernii.

Dar Shawn știa că iarna nu dura prea mult prin acele locuri și, în curând, multe mlădițe verzi urmau să crească vitejește printre cele vechi.

Ciclul pe care-l reprezentau locurile ca acesta nu se încheia niciodată. Ceea ce era încă un motiv de mulțumire.

Se așeză lângă mormântul lui Maude Fitzgerald, cu picioarele încrucișate dezinvolt, punând panselele sub piatra pe care erau gravate cuvintele „Femeie înțeleaptă”.

Mama lui fusese o Fitzgerald înainte de cununie, așa că bătrâna Maude îi fusese un fel de verișoară. Shawn și-o amintea bine.

Scundă și slabă, cu păr cărunt și ochi de un verde cețos, ce păreau să vadă până în depărtări ascunse.

Își mai amintea și felul cum îl privise uneori, într-o tăcere adâncă, nu atât stânjenindu-l cât neliniștindu-l. În ciuda acestui fapt, întotdeauna fusese atras spre ea, iar în copilărie stătuse adesea așezat la picioarele ei, când

Maude venea la cârciumă.

Nu se mai sătura să-i asculte poveștile, iar peste ani și ani compusese cântece inspirate de unele dintre ele.

— Jude îți trimite flori, începu el. Acum se odihnește, i-a fost puțin rău din cauza sarcinii. Se simte bine, nici un motiv de îngrijorare. Dar, cum voia să mai stea un timp culcată, i-am spus că-ți aduc eu florile. Sper că nu te superi.

Tăcu un moment, lăsându-și privirea să hoinărească.

— Acum, când Aidan și Jude s-au mutat la noi acasă, eu locuiesc în căsuța ta. E obiceiul familiei Gallagher, cum nu mă îndoiesc că știi. Iar acum, cu copilul care e pe drum, căsuța ar fi mult prea mică. Bunica lui Jude, care ar fi verișoara ta Agnes Murray, i-a lăsat casa ca dar de nuntă.

Se așeză într-o poziție mai comodă, pe pământ, și începu să se bată cu degetele pe genunchi, preluând inconștient ritmul mării.

— Îmi place să locuiesc acolo, în liniște. Dar mă mir că n-am văzut-o pe Lady Gwen. Știi că i s-a arătat Brennei O'Toole? O mai ții minte pe Brenna, e cea mai mare dintre fetele familiei O'Toole care locuiesc în apropiere de casa ta. Ea e roșcovana - mă rog, aproape toate fetele din familia O'Toole sunt roșcate, dar Brenna are un fel de... foc din soare în firele de păr. Ai crede că, dacă-l atingi, îți arzi degetele, și când colo nu e decât cald și mătăsos.

Se reculese, încruntat, și-și drese glasul.

— În orice caz, locuiesc acolo de aproape cinci luni, iar mie nu mi s-a arătat, nu în mod clar. Și când a venit Brenna să-mi repare cuptorul, Lady Gwen nu numai că a apărut, ci i-a și vorbit.

— Femeile sunt făpturi perverse.

Inima lui Shawn făcu un salt scurt, neașteptându-se să-i vorbească cineva într-un asemenea loc. Ridică privirea și văzu un bărbat cu plete negre, ochi de un albastru pătrunzător și un zâmbet puțin cam răutăcios.

— La fel mi-am zis și eu adesea, răspunse Shawn destul

de calm, dar inima lui trase concluzia că un singur salt nu era de ajuns și începu să-i galopeze în piept.

— Dar se pare că fără ele nu putem face nimic, nu-i așa?

Necunoscutul se ridică de pe jilțul din piatră aflat lângă cele trei cruci.

Cu mișcări grațioase, păși peste iarbă și pietre cu cizmele sale de piele moale, după care se așeză în cealaltă parte a mormântului.

Vântul, rece și tăios, i se juca prin păr și făcea să fluture capa roșie și scurtă drapată regal peste umerii lui.

Lumina deveni mai puternică, mai limpede, astfel încât toate - pietrele, iarba, florile - se reliefară accentuat. În depărtare, printre sunetele mării și ale vântului, se auzeau fluiere și flaute.

— Cel puțin, nu pentru prea mult timp, răspunse Shawn, păstrându-și privirea calmă, cu speranța că și bătăile inimii aveau să i se liniștească în curând.

Omul își puse o mână pe genunchi. Purta pantaloni bufanți și o vestă argintie, cu fire de aur.

Pe degetul unei mâini strălucea un inel de argint, cu o piatră albastră strălucitoare.

— Știi cine sunt, nu-i așa, Shawn Gallagher?

— Am văzut portretele pe care ți le-a desenat Jude pentru carte. Are talent.

— Și e bine și fericită acum, nu-i așa? Măritată și culcată?

— Ie dară, așa este, Prințe Carrick.

Ochii lui Carrick sclipiră, însuflețiți de putere și amuzament.

— Nu te temi să stai de vorbă cu prințul zânelor, Gallagher?

— Mă rog, nu mă încearcă dorința de a fi luat pe o plută a zânelor pentru următorul veac, având aici alte lucruri de făcut.

Cu mâinile tot rezemate pe genunchi, Carrick își aruncă pe spate capul și râse. Era un sunet plin, bogat. Seducător

și plin de farmec.

— Unora dintre doamnele de la curte le-ai plăcea mult, nu mă îndoiesc, pentru cum arăți și pentru harul tău muzical. Dar mie îmi ești mai de folos aici, în partea voastră. Și aici vei rămâne, așa că nu te tulbura.

Brusc, redeveni serios, aplecându-se înainte.

— Spuneai că Gwen a vorbit cu Brenna. Ce i-a spus?

— Nu știi?

Se ridică în picioare, fără a părea să se fi mișcat deloc.

— Nu mi se îngăduie să intru în casă, nici dincolo de marginile grădinii, deși sălașul meu e dedesubt. Ce-a spus?

Inima lui Shawn se umplu de compasiune. Întrebarea sunase mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin.

— „Inima lui e în acest cântec.” Așa i-a spus Brennei.

— Eu nu i-am dăruit niciodată muzică, spuse încet Carrick; ridică un braț și, dintr-o mișcare a încheieturii mâinii, făcu lumina să se învăpăieze. Nestemate culese din focul soarelui. Pe acestea i le-am dat, pe ele i le-am deșertat la picioare când i-am cerut să vină cu mine. Dar ea le-a întors spatele, și mie. Din adâncul inimii. Știi ce înseamnă, Gallagher, ca femeia pe care o dorești, singura pe care o dorești, să-ți întoarcă spatele?

— Nu. Eu n-am dorit niciodată în felul ăsta.

— Mare păcat pentru tine, căci până n-o faci, nu trăiești.

Ridică și mâna cealaltă, lăsând să se reverse din ea întuneric, cu raze și sclipiri argintii. O ceață subțire și umedă începu să se târască pe pământ.

— Însă chiar și așa, chiar și când l-a luat pe altul, ca să-i facă pe plac tatălui ei, eu am adunat lacrimile lunii și i le-am revărsat la picioare, sub formă de perle. Și nici atunci nu m-a dorit.

— Iar nestematele soarelui și lacrimile lunii au devenit flori, continuă Shawn. Flori pe care ea le-a îngrijit, an după an.

— Ce înseamnă timpul pentru mine? îl privi Carrick încruntat, trepidând de nervozitate. Un an, un veac.

— Când aștepți dragostea, un an pare un Veac.

Ochii lui Carrick se umplură de emoție, apoi se închiseră.

— Ești iscusit la vorbă, ca și la cânt. Și ai dreptate.

Smuci iar din încheietura mâinii, iar soarele apăru din nou, cu paloarea lui hibernală.

— Totuși, am așteptat, prea mult am așteptat, ultima oară înainte de a mă duce la ea. Și, din mare, din adâncurile ei albastre, i-am luat inima. Și din aceasta, sute de safire i-am adunat, și i le-am turnat și pe ele la picioare. Pentru Gwen a mea, tot ce aveam și mai mult decât atât, numai pentru Gwen. Dar ea mi-a spus că îmbătrânise și era prea târziu. Pentru întâia dată, am văzut-o plângând din cauza asta, lăcrima spunându-mi că dacă i-aș fi dăruit odată cuvintele care erau în inima mea, în loc de giuvaeruri, în locul făgăduielilor de veșnicie și bogății, s-ar fi putut îndupleca să renunțe la lumea ei pentru mine, la datorie pentru iubire. N-am crezut-o.

— Și te-ai supărat.

Shawn auzise povestea de nenumărate ori. În copilărie, visase adeseori la ea. Fermecătorul prinț al zânelor, călare pe un cal alb înaripat, zburând spre soare, spre lună, spre mare.

— Fiindcă o iubiseși și nu știuseși cum altfel să i-o arăți, cum altfel să i-o spui.

— Ce-aș fi putut face mai mult? întrebă Carrick, iar de astă dată Shawn zâmbi.

— Pe-asta nu ți-o pot spune. Dar probabil că vraja legată ca să vă pună pe amândoi să așteptați secole de-a rândul n-a fost cea mai înțeleaptă soluție.

— Am și eu mândria mea, nu? întrebă Carrick, cu o mișcare trufașă a capului. Și temperamentul meu. De trei ori i-am cerut-o și de trei ori m-a refuzat. Iar acum, așteptăm până când iubirea întâlnește iubire de trei ori și acceptă totul. Cusururi și virtuți, dureri și bucurii. Ești mare meșter cu cuvintele, Gallagher, continuă Carrick, cu

același zâmbet tăios. Nu mi-ar plăcea dacă ai întârzia la fel de mult ca fratele său să le folosești.

— Fratele meu?

— De trei ori.

Carrick se ridicase în picioare, cu ochii de un albastru-închis, strălucitor.

— Iar una s-a împlinit.

Fu rândul lui Shawn să se ridice, cu pumnii strânși.

— Vorbești despre Aidan și Jude. Ticălosule, vrei să spui că i-ai vrăjit?

Ochii lui Carrick scăpărară, iar răspunsul bubui ca un tunet:

— Om nătâng ce ești. Farmecele de dragoste nu sunt decât basme băbești. Nu poți lega descântece înăuntrul inimii, căci ea e mai puternică decât orice vrajă. Patima o poți porunci cu o clipire din ochi, dorința, cu un zâmbet. Dar iubirea este iubire și nimic n-o poate atinge. Ceea ce este între fratele tău și Jude Frances e la fel de adevărat ca soarele, luna și marea. Îți dau cuvântul meu.

Încet, Shawn se destinse.

— Atunci, îți cer iertare.

— Nu mă supăr pe fratele care-și apără fratele. Dacă mă supăram, adăugă Carrick, cu un zâmbet subțire, ai urla acum ca un catâr. Îți dau cuvântul meu din nou.

— Îți mulțumesc pentru reținere, începu Shawn, apoi se încordă din nou.

— Te gândești cumva că eu aș fi al doilea pas spre desfacerea vrăjii voastre? Căci, dacă asta crezi, te afli pe o cale greșită.

— Știu destul de bine pe ce cale mă aflu, tinere Gallagher. Tu ești acela care nu știe. Dar o vei afla, destul de curând. O vei afla.

Carrick făcu o plecăciune galantă. Și dispăru, în aceeași clipă în care cerul își desfăcea băierile, dând drumul unei ploi torențiale.

— Ce să spun, e de-a dreptul nemaipomenit!

Shawn rămase în ploaie, nedumerit și furios.
Și în mare întârziere la muncă.

Capitolul 4

Era un om căruia îi plăcea să nu se grăbească. Să stea pe gânduri, să cugete, să cântărească și să măsoare. Așa că asta făcea, fără a-i vorbi nimănui, pentru moment, despre întâlnirea cu Carrick la mormântul bătrânei Maude.

Îl cam preocupa. A, nu atât întâlnirea cu prințul zânelor ca atare. Avea în sânge capacitatea de a accepta existența magiei și de a o admira.

Ceea ce-l îngrijora era stilul discuției și direcția în care se îndreptase.

Al dracului să fi fost dacă avea să se pomenească agățând sau lăsându-se agățat de o femeie și îndrăgostindu-se numai ca să îndeplinească dorințele și planurile lui Carrick.

Pur și simplu nu era genul care să se însoare și să se așeze la casa lui, așa cum era Aidan. Îi plăceau femeile, da. Mirosul lor, forma, căldura. Și, desigur, existau atât de multe. Toate parfumate, împlinite și calde.

Oricât de mult tindea să scrie despre dragoste, în toate formele sale încântător și dureros de diversificate, la nivel personal prefera să nu se aventureze decât pe la margini.

Iubirea, acel gen care înhăța inima cu ambele mâini și o cucerea, era o responsabilitate a dracului de mare. Iar viața rămânea foarte plăcută așa cum era. Shawn avea cârciuma și muzica lui, prietenii și rudele, și casa de pe colină, care era numai a lui.

Sau, în fine, cu excepția fantomei, care în orice caz nu părea să-i agreeze compania.

Așa că nu se grăbea, meditând la toate pe îndelete și

văzându-și de treabă. Avea de tăiat cartofi, de fript pești, iar în cuptor se cocea o plăcintă ciobănească uriașă.

Dincolo de ușă, în cârciumă, începeau să se întețească sunetele serii de sâmbătă. Muzicanții aduși de Aidan de la Galway cântau o baladă, iar tenorul intona splendid versuri despre Ballystrand.

De când fusese cu Jude la cumpărături în Dublin, Darcy era numai zâmbete și spirit cooperant. Îi striga comenzile ca pe niște cântece și le ducea dansând. Toată ziua nu-și spuseseră o vorbă urâtă.

Shawn găsea acest lucru un adevărat record.

Când auzi ușa bucătăriei deschizându-se, pentru a lăsa să intre un val de acorduri muzicale, puse pe o farfurie o felie lungă și aurie de pește.

— Nu mai am decât comanda asta de predat, iubito. Iar plăcinta va fi gata peste cinci minute.

— Aș vrea și eu o porție.

Shawn aruncă o privire peste umăr și se lumină la față.

— Mary Kate! Credeam că e Darcy. Ce mai faci, scumpo?

— Bine sănătoasă. Și tu?

— La fel.

Shawn scurse de ulei cartofii prăjiți și începu să aranjeze mâncărurile în farfurii, observând-o pe Mary Kate.

Sora mai mică a Brennei înflorise în anii de studii. Să tot fi avut vreo douăzeci și unu de ani și era frumoasă ca un tablou.

Avea părul de o culoare roșcată mai aurie, mai însorită decât a Brennei și îl purta în plete ondulate care-i ajungeau până la bărbie.

În ochi i se zărea o nuanță cenușie combinată cu verde, și și-i farda atrăgător. Nu era mult mai înaltă decât sora ei mai mare, dar avea bustul și șoldurile mai pline și purta o rochie verde-închisă care-i evidenția silueta atrăgătoare.

— Mie îmi pari mai mult decât bine-sănătoasă.

Puse comenzile sub încălzitor și se rezemă de bufet, ca să stea puțin la taclale.

— Când ai crescut așa? Cred că trebuie să alungi băieții cu bățul, în fiecare zi.

Mary Kate râse, străduindu-se să pară matură și feminină, nu chicotind ca o fetișcană. Slăbiciunea ei pentru Shawn Gallagher era recentă și foarte intensă.

— A, am fost prea ocupată ca să am timp de ei, cu munca la hotel și toate celelalte.

— Îți place munca de-acolo?

— Foarte mult. Ar trebui să-mi faci o vizită.

Se apropie cu un pas, încercând să se miște atât dezinvolt, cât și seducător.

— Ia-ți o vacanță și permite-mi să-ți fac cinste cu o masă.

— Ar fi o idee, nu?

Îi făcu cu ochiul, ceea ce lansă inima lui Mary Kate în plin galop, apoi deschise cuptorul și verifică plăcinta.

Mary Kate veni și mai aproape.

— Miroase delicios. Ai atâta talent la gătit. Majoritatea bărbaților sunt niște împiedicați, la bucătărie.

— Când un bărbat sau o femeie la o adică, se împiedică prin bucătărie, înseamnă că știe că va veni cineva să-l alunge și să rezolve problema, pentru a scuti pe toată lumea de pierdere de timp și de necazuri.

— O soluție înțeleaptă, șopti Mary Kate, cu respect. Dar tu ești atât de priceput. Pariez că ți-ar plăcea să-ți mai facă și ție cineva de mâncare, din când în când, nu să te obosești tu mereu pentru alții.

— Sigur, nu pot spune că m-ar deranja.

Când Brenna intră pe ușa din spate, primul lucru pe care-l văzu fu Shawn Gallagher, zâmbind cu privirea spre ochii împăienjeniți de emoție ai surorii ei.

— Mary Kate.

Vocea îi era tăioasă ca un șfichi de bici, iar la auzul ei Mary Kate tresări și se retrase brusc.

— Ce cauți aici?

— Păi... stăteam și eu de vorbă cu Shawn.

— N-ai nici o treabă în bucătărie, cu rochia ta cea bună,

deranjându-l pe Shawn.

— Nu mă deranjează.

Obișnuit să fie mustruluit de cei mai mari decât el, Shawn o bătu amical pe Mary Kate cu palma pe obraz. Și, fiind bărbat, nu văzu norii visători din ochii ei.

Brenna însă îi observă. Scrâșnind din dinți, înaintă, o apucă pe Mary Kate de braț ca într-o menghină și o trase spre ușă.

Umilința situației risipi sofisticarea matură pentru care Mary Kate se chinuise atât de mult.

— Dă-mi drumul, brută idioată! țipă ea ascuțit, zbătându-se.

În timp ce ieșeau, fură cât pe ce s-o răstoarne pe Darcy, care intră.

— Ce te-a apucat? N-ai nici un drept să mă tragi încoace și-ncolo. Am să te spun lui mama.

— A, bine, n-ai decât.

Fără să încetinească pasul sau să slăbească strânsoarea, Brenna își smuci sora spre capătul barului, în cămăruța de acolo, și închise ușa.

— N-ai decât, neghioabo, și poți fi sigură că am să-i spun cum te-aruncai de gâtul lui Shawn Gallagher.

— Ba nu mă aruncam.

Eliberată din strânsoare, Mary Kate își trase nasul, ridică bărbia și începu să-și netezească meticulos mânecile rochiei de gală.

— Când am intrat, nu mai aveai mult până să-l muști. Ce te-a apucat? Omul ăsta are treizeci de ani, iar tu abia ai împlinit douăzeci. Știi ce te-așteaptă, când îți freci așa sânii de un bărbat?

Mary Kate nu făcu decât să coboare privirea spre pulovărul larg al surorii sale.

— Eu, cel puțin, am sâni.

Era un punct dureros, o zonă foarte sensibilă, întrucât Brenna era nemulțumită de faptul că toate surorile ei, inclusiv mezina Alice Mae, erau mai înzestrate decât ea la

capitolul pectoral.

— Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să ți-i respecți mai mult, nu să-i împingi în fața bărbaților.

— Nu mi-i împingeam. Și nu mai sunt un copil care să aibă nevoie de predicile tale, Brenna O'Toole, se îmbățoșă Mary Kate, îndreptându-și umerii. Acum sunt o femeie în toată firea. Am fost la universitate. Am o carieră.

— A, asta-i bine. Cred că a cam trecut timpul să te repezi la primul bărbat pe care ți se năzare, ca să-ți faci de cap cu el.

— Nu e primul care mi se năzare.

Zâmbind ușor, ceea ce făcu ochii Brennei să se îngusteze, reci, Mary Kate își înfoie părul.

— Dar adevărul e că mi-a picat cu tronc și n-am nici un motiv să nu-i dau de înțeles. Este treaba mea, Brenna, nu a ta.

— A, ba este și treaba mea. Mai ești fecioară.

Șocul total din ochii lui Mary Kate fu suficient pentru a o asigura pe Brenna că sora ei nu alergase goală prin campusul universitar din Dublin. Dar, înainte de a apuca măcar să ofteze, Mary Kate se dezlănțui.

— Cine naiba te crezi? Poveștile mele de dragoste mă privesc numai pe mine. Nu mi-ești nici mamă, nici duhovnic, așa că vezi-ți de treburile tale.

— Una dintre treburile mele ești și tu.

— Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, Brenna. Am dreptul să vorbesc cu Shawn sau să ies cu el, ori cu cine vreau eu. Și dacă-ți închipui c-ai să dai fuga la mama cu fel de fel de povești despre comportamentul meu, ei bine, vom vedea ce-o să spună când o afla cum v-am prins, pe tine și pe Darcy, jucând poker cu cărțile sfinte.

— De-atunci au trecut ani de zile.

Pe Brenna însă acest gând o cam umplea de panică. Mama ei n-ar fi ținut seamă de intervalul scurs între timp.

— O prostie copilărească, inofensivă. Iar scena peste care am dat eu în bucătărie, Mary Kate, deși e tot o

prostie, nu e deloc inofensivă. Nu vreau să ai de suferit.

— Îmi pot purta și singură de grijă, azvârli din cap Mary Kate pentru ultima oară. Dacă vrei să fii geloasă pentru că știu cum să atrag un bărbat, în loc de a încerca să par bărbat, e problema ta, nu a mea.

Lovitura fusese atât de rapidă și bine țintită, încât Brenna rămase împietrită, dându-și seama că sângera abia după ce Mary Kate ieși ca o furtună, trântind ușa în urma ei.

Ochii i se umplură de lacrimi și se așeză pe un scaun, nedorind altceva decât să plângă în voie.

Nu încerca să pară bărbat, încerca doar să fie ea însăși.

Și nu voise decât să-și ocrotească sora. S-o oprească înainte de a face un lucru care ar fi rănit-o sau ar fi pus-o într-o situație penibilă. Ori și mai rău.

Totul era numai din vina lui Shawn, conchise ea. Nu luă în seamă mica voce din capul ei, care-i șoptea că nu era adevărat.

Shawn era de vină că îi ademenise sora tânără și inocentă, și avea de gând să rezolve problema pe loc.

Ieși cu pași mari, scuturând din cap când Aidan îi puse o mână pe braț, întrebând-o ce se întâmplase. Intră în bucătărie, cu ochii strălucitori - dar nu de lacrimi; mai degrabă de intenții ucigașe.

— Da’ de ce-ai tras-o așa pe Mary Kate afară de aici, Brenna? Tocmai voiam să…

Shawn se întrerupse, căci Brenna se apropie de el, călcându-l apăsat cu vârfurile cizmelor pe picioare, și îl împunse cu un deget în piept.

— Să nu te mai atingi de sora mea.

— Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Știi al naibii de bine despre ce vorbesc, desfrânatule. Are abia douăzeci de ani, e doar o fetișcană.

— Ce? îi împinse Shawn mâna la o parte, înainte că degetul să-l sfredelească până-n inimă. Ce spui?

— Dacă-ți închipui că am să stau cu mâinile-n sân, în

timp ce tu îți înmulțești amantele, mai gândește-te!

— Aman... Mary Kate?

În primul moment, avu un șoc.

Apoi își aminti cum arătase fata - nu, nu fata, tânăra femeie, se corectă el, când îi zâmbise, fâlfâind din gene.

— Mary Kate, repetă, mai îngândurat, cu o undă de zâmbet.

Capul Brennei se umplu de o văpaie roșie.

— Fă bine și șterge-ți lucirea asta din ochi, Shawn Gallagher, că de nu, jur că ți-i învinețesc pe amândoi.

Întrucât își ținea pumnii ridicați, Shawn făcu un pas înapoi, prudent, ridicând mâinile cu palmele înainte.

— Brenna, calmează-te. Nu m-am atins de ea, nici nu m-am gândit. Niciodată nu m-am gândit la ea în felul la care te referi, până n-ai adus tu vorba. Pentru numele lui Dumnezeu, o cunosc de când era în scutece.

— Ei bine, acum nu mai e în scutece.

— Într-adevăr, nu mai e, spuse el, pe un ton aprobator și, poate, cam neinspirat căci imediat primi un pumn în burtă.

— Isuse, Brenna, nu poți acuza omul pentru că admiră frumusețea.

— Admir-o de la distanță. O singură mișcare dacă faci în direcția aia, îți dau cuvântul meu c-am să-ți rup ambele picioare.

Shawn nu se enerva decât rareori, iar aceasta era una dintre acele ocazii. Pentru a rezolva mai simplu problema, o cuprinse cu mâinile de sub coate și o ridică în aer, până ajunseră cu ochii la același nivel. Privirea ei ardea de furie.

— Să nu mă amenințI. Dacă aș avea gânduri de soiul ăsta față de Mary Kate, aș acționa în consecință și problema ne-ar privi pe noi doi, nu pe tine. Înțelegi?

— E sora mea... începu Brenna, după care tăcu, când Shawn o zgâlțâi cu putere.

— Și asta îți dă dreptul s-o faci de râs și să mă lovești, când n-am făcut mai mult decât să stăm de vorbă? Uite, și cu tine stau de vorbă, cum am mai făcut-o de nenumărate

ori. Ți-am smuls vreodată hainele, ca să-mi fac de cap cu tine?

O lăsă la loc pe picioare și-i întoarse spatele - ceea ce o duru incredibil de tare.

— Ar trebui să-ți fie rușine că ai asemenea idei, spuse el încet.

— Am…

În sfârșit, lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Se strădui să și le stăpânească, înghiți în sec cu furie, apoi nu reuși decât să privească prin ceață spre Darcy, care intra pe ușă.

— Trebuie să plec, îngăimă ea, și ieși în fugă pe ușa din spate.

— Shawn, spuse Darcy în timp ce punea vasele în chiuvetă, întorcându-se să-l privească încruntată. Ce naiba i-ai făcut Brennei de plânge?

În sufletul lui Shawn se războiau hidos vinovăția, furia și alte emoții, pe care nu ținea să și le exploreze.

— Ia mai du-te dracu', se răsti el. M-am săturat de muieri pe seara asta.

Era copleșită și plină de nefericire. Supărase, insultase și făcuse de râs doi oameni la care ținea din toată inima. Își băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Ba nu, nu credea asta. Problema o privise și pe ea. Mary Kate flirtase cu nerușinare, iar Shawn fusese nepăsător.

Tipic.

Însă n-ar fi rămas nepăsător. Sora ei era frumoasă, fermecătoare, inteligentă. Și, categoric, era o femeie tânără, înfloritoare.

Nu faptul că o apărase constituia greșeala, ci metoda - stângace și destul de egoistă. Fiindcă - trebuia să recunoască - acționase și ca o femeie care-și apăra propriul teritoriul.

Iar lui Shawn nu-i păsa nici de asta.

Acum, nu-i mai rămânea decât s-o dreagă.

Făcuse o lungă plimbare pe plajă. Ca să plângă până-i trecea, să cugete pe îndelete, să se liniștească. Și să se asigure că, la întoarcerea acasă, părinții ei erau culcați, astfel încât să poată discuta cu Mary Kate între patru ochi.

Afară ardea un bec, deasupra ușii, iar o fereastră era luminată și ea.

Le lăsă aprinse pe amândouă, îndoindu-se că sora ei Patty avea să se întoarcă devreme de la întâlnirea ei de sâmbătă seară.

Încă o nuntă, își spuse ea, în timp ce-și scotea canadiana. Alte planuri, frământări și lacrimi printre flori și eșantioane de material.

Nici moartă n-ar fi înțeles de ce o ființă cu mintea întreagă accepta toate aiurelile astea. Maureen fusese cu nervii la pământ, până să străbată în sfârșit naosul, în toamna trecută.

Nu s-ar fi putut spune că nu arătase fermecător, își spuse Brenna, în timp ce-și agăța șapca pe cârligul din debara.

Toată strălucitoare și proaspătă, în rochia albă vaporoasă și cu voalul de dantelă pe care propria lor mamă îl purtase în ziua nunții.

Fericirea ei era luminoasă ca razele de soare, aproape iradiind din vârfurile degetelor, iar Brenna, văzându-și sora astfel scăldată în iubire, fusese nevoită să înceteze, pentru un scurt răstimp, să se mai simtă ca o caraghioasă, în rochia ei albastră de domnișoară de onoare.

Ei, dar dacă ar fi făcut vreodată ea însăși marele pas - și, din moment ce-și dorea copii, ce altă soluție îi rămânea decât să se mărite în cele din urmă - simplitatea avea să fie la ordinea zilei.

N-avea nimic împotriva unei nunți la biserică, așa cum își imagina că-și doreau mama și tatăl ei pentru toate fiicele lor.

Dar a dracului să fi fost dacă avea de gând să-și petreacă luni de zile uitându-se la rochii, căutând prin cataloage și

discutând avantajele și dezavantajele trandafirilor în comparație cu lalelele și alte fleacuri.

Avea să poarte rochia și voalul mamei sale, poate și un buchet de margarete galbene, întrucât îi plăceau mult.

Și avea să meargă prin naos la brațul tatălui ei, în acorduri de fluiere, nu ale unei orgi vechi. Iar pe urmă, urmau să dea o petrecere acasă.

Un *ceili* mare și zgomotos, unde toți să-și poată scoate cravatele și să se relaxeze.

— Și-acum, ce-o apucase să viseze la asemenea lucruri? se întrebă ea, clătinând din cap, în fața camerei pe care o ocupau surorile ei mai mici, Mary Kate și Alice Mae.

Intră în cameră, unde se opri în parfumul feminin dinăuntru până când ochii i se adaptară la întuneric, după care își croi drum spre patul de lângă fereastra din fund.

— Mary Kate, ești trează?

— Este, se ridică silueta capului și a umerilor lui Alice Mae, cu claia ei de bucle rebele. Și dă-mi voie să-ți spun că te urăște ca pe-o otravă, de-acum și până va pleca pe ceea lume, și nu vorbește cu tine.

— Culcă-te la loc.

— Cum crezi c-aș putea, când a venit și mi-a împuiat capul cu înjurături la adresa ta? Chiar ai îmbrâncit-o afară din bucătărie, la *Gallagher's,* și ai început s-o insulți?

— Nu-i adevărat.

— Ba-i adevărat, interveni Mary Kate, pe un ton scorțos și formal. Și fii bună de-i spune, Alice Mae, să-și care curul ăla slăbănog din camera mea.

— A zis să-ți cari…

— Am auzit-o, pentru Dumnezeu. Și nu mă duc.

— Ei, atunci, dacă nu se duce, mă duc eu.

Mary Kate dădu să se ridice din pat, dar se pomeni ținută cu forța pe loc. La auzul bufniturilor și al blestemelor înfundate, Alice Mae aprinse lampa de pe noptieră, ca să nu piardă spectacolul.

— Hai că n-ai s-o-nvingi niciodată, Katie, te lupți ca o

muiere. N-ai ascultat nimic din ce ne-a învățat?

— Stai locului, proasto. Cum naiba vrei să mă scuz, când încerci să mă muști de mână?

— N-am nevoie de scuzele tale nenorocite.

— Ei bine, ai să le primești, și dacă trebuie să ți le vâr pe gât.

Enervată și ajunsă la capătul răbdării, Brenna făcu lucrul cel mai simplu: se așeză peste sora ei.

— Brenna a plâns, constată Alice Mae, care avea cea mai bună inima din O'Rourke; se dădu jos din pat, ca să se apropie de sora ei. Ia te uită.

Cu blândețe, o sărută pe obraji.

— Gata, gata. Nu poate fi chiar atât de rău, iubito.

— Măiculiță, murmură Brenna, gata să izbucnească din nou în plâns.

Sora ei mai mică nu mai era un copil, ci o fată zveltă și drăguță, în pragul feminității. Ceea ce, își spuse Brenna cu un oftat, însemna alte bătăi de cap, pentru altă dată.

— Du-te înapoi în pat, iubito. O să-ți fie frig la picioare.

— Stau aici, răspunse Alice Mae, instalându-se peste picioarele lui Mary Kate. Te-ajut și eu s-o ții pe loc. Dacă a fost ceva atât de rău încât să te facă să plângi, ar trebui să aibă măcar bunul simț de a te asculta.

— Ei, află că și ea m-a făcut pe mine să plâng, protestă Mary Kate.

— Tu ai plâns de nervi, replică înțepată Alice Mae, folosind una din expresiile mamei lor.

— Cred că, parțial, și eu.

Cu un oftat, Brenna o cuprinse pe Alice Mae pe după umeri.

— Are dreptul să fie supărată pe mine. M-am purtat urât. Îmi pare atât de rău, Katie, pentru ce-am făcut și ce ți-am spus.

— Serios?

— Sincer.

Lacrimile o podidiră din nou, în gât, în ochi.

— Te iubesc și gata.

— Și eu te iubesc, suspină Mary Kate. Și mie îmi pare rău. Ți-am spus niște lucruri îngrozitoare. N-am vorbit serios.

— Nu contează.

Brenna își schimbă poziția, pentru ca Mary Kate să se poată ridica, și o cuprinse în brațe.

— Nu pot să nu-mi fac griji pentru tine, murmură ea, cu buzele în părul surorii sale. Știu că ai crescut, dar nu mi-e ușor să mă gândesc la tine în sensul ăsta. Cu Maureen și Patty nu mi-e atât de greu. Maureen are doar cu zece luni mai puțin decât mine, iar Patty s-a născut în anul următor. Dar cu voi două...

Își desfăcu brațele, ca s-o cuprindă și pe Alice Mae.

— Îmi amintesc când v-ați născut fiecare, așa că e puțin mai altfel.

— Dar n-am făcut nimic rău.

— Știu, spuse Brenna, închizând ochii. Ești atât de drăguță, Katie. Și cred că trebuie să-ți pui la încercare calitățile. Aș vrea doar să ți le încerci cu băieți de vârsta ta.

— Am făcut-o, ridică Mary Kate capul, cu un râs tremurător, de pe umărul Brennei. Cred că sunt gata să avansez cu un nivel.

— O, Maică Fecioară, murmură Brenna. Spune-mi doar un lucru. Îți închipui cumva că ești îndrăgostită de Shawn?

— Nu știu, ridică din umeri Mary Kate, nervoasă. Poate. Da-i așa de frumos, ca un cavaler pe un armăsar alb. Și e ca un poet, atât de romantic, de profund, oarecum... Te privește drept în ochi. Mulți băieți se uită puțin mai în jos, așa că-ți dai seama că nu se gândesc la tine, ci numai la șansele de a-ți scoate bluza, l-ai observat vreodată mâinile, Brenna?

— Mâinile lui?

Prelungi, înguste, iscusite. Seducătoare.

— Sunt mâini de artist și, când te uiți la ele, îți dai

seama ce-ai simți dacă te-ar atinge.

— Ie dară, murmură ea, cu un oftat adânc, apoi se reculese. Adică, vreau să spun că înțeleg ce poate aţâţa anumite, în fine, instincte, fiind așa de drăguț. Nu vreau decât să ai grijă, atâta tot.

— Voi avea.

— Gata, uite că v-ați împăcat, se ridică Alice Mae, sărutându-le pe amândouă. Acum, ai de gând să pleci, Brenna, ca să mai dormim și noi?

Brenna nu dormi prea mult, iar când reuși să ațipească, începură visurile.

Ciudate și disjuncte, cu momente de luciditate care aproape o dureau în creier. Un cal alb, cu o singură aripă, purtând un călăreț îmbrăcat în argintiu, cu pletele negre fluturând în jurul chipului sculptat fin.

Zbura prin noapte, înconjurat de stele arzătoare, tot mai sus și mai sus, spre globul alb și luminos al lunii pline.

O lună din care lumina picura asemenea unor lacrimi, lacrimi pe care el le aduna ca pe niște perle, în sacul lui de argint strălucitor.

Iar pe aceste perle le deșerta pe pământ, la picioarele lui Lady Gwen, stând amândoi în fața casei de pe colina zânelor.

— Acestea sunt lacrimile lunii. Sunt dorul meu de tine. Ia-le, și pe mine cu ele.

Ea însă vărsa la rândul ei lacrimi, în timp ce-i întorcea spatele, refuzându-l, alungându-l.

Iar perlele luceau în iarbă, și lucirea se transforma în flori-ale-lunii.

Iar cea care le culegea, noaptea, când își desfăceau petalele albe și delicate, era Brenna.

Le punea pe pragul ușii, lăsându-le acolo pentru Shawn, fiindcă nu avea curaj să le ducă în casă. Și să i le ofere.

Nesomnul și excesul de vise o făcuseră ca, a doua zi, să

fie încercănată și melancolică.

După slujba de dimineață, începu să-și facă de lucru prin jur, demontând motorul vechii mașini de tuns iarba, schimbând bujiile camionetei, reglând-o deși nu avea nevoie.

Stătea culcată sub mașina veche a mamei sale, schimbând uleiul, când văzu cizmele tatălui ei.

— Mama ta mi-a spus să vin aici și să aflu ce te-apasă, până nu dezmembrezi și motorul tancului ăstuia.

— Rezolv doar niște probleme care nu mai suferă amânare.

— Asta văd și eu, se lăsă el pe vine și, cu un oftat țiuitor, se strecură sub mașină, lângă ea. Deci, nu ai nimic pe suflet.

— Ba poate că am.

Câteva momente, Brenna lucră în tăcere, știind că tatăl ei o lăsa să-și adune gândurile.

— Pot să te întreb ceva?

— Știi bine că poți.

— Ce vrea un bărbat de la viață?

Mick își țuguie buzele, mulțumit să vadă cu câtă repeziciune și dibăcie manevrau mâinile fiicei sale cheia franceză.

— Păi, o femeie de treabă, o muncă sigură, o masă caldă și o halbă după muncă - astea-i mulțumesc pe cei mai mulți.

— Eu prima parte încerc s-o înțeleg. Ce-și dorește un bărbat de la o femeie.

— Aha. I-auzi…

Fâstâcit și cam alarmat, Mick dădu să iasă de sub mașină.

— Mă duc s-o chem pe mama ta.

— Tu ești bărbat, nu ea, îl apucă Brenna de picior, înainte de a putea să scape; era vânjos, dar și ea avea mâini puternice. Vreau să știu, din punctul de vedere al unui bărbat, ce așteaptă el de la o femeie.

— A... mă rog... bun-simț, răspunse el, o idee cam prea vesel. Asta-i o calitate aleasă. Și răbdare. La drept vorbind, bărbații au nevoie de femei răbdătoare. Pe vremuri voia să-i facă un cămin comod, dar în zilele noastre - și, cum am cinci fiice, trebuie să trăiesc în lumea zilelor noastre - e mai mult un fel de aranjament de tipul „ce-mi ceri, ce-mi dai". Își dorește un ajutor în viață.

Se agăță de aceste cuvinte ca de o frânghie aruncată peste marginea unei prăpăstii foarte adânci, în timp ce sub picioarele lui o cornișă îngustă se fărâmița cu repeziciune.

— Bărbatul își dorește un ajutor... o tovarășă de viață.

Brenna se târî puțin, ca să se ridice în capul oaselor lângă mașină.

Rămase cu mâna pe glezna lui, căci simțea că, dacă îi dădea drumul, ar fi zbughit-o.

— Cred că știm amândoi că aici nu e vorba de bun simț, răbdare și tovărășie.

Chipul lui Mick se făcu roșu, apoi alb.

— N-am de gând să stau de vorbă cu tine despre sex, Mary Brenna, așa că scoate-ți ideea asta din cap. Nu discut cu fiica mea asemenea probleme.

— De ce? Știu că ai făcut-o și tu, altfel n-aș exista, nu-i așa?

— Ce-a fost, a fost, replică el, închizând strâns gura.

— Dacă aș fi un fiu în loc de o fiică, am putea discuta?

— Nu ești, așa că nu discutăm, și cu asta am terminat.

Și își încrucișă și brațele pe piept.

Așa cum stătea, așezat, o ducea pe Brenna cu gândul la un drăcușor supărat, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva Jude îl folosise ca model pentru unul dintre desenele ei.

— Și cum să mă pot hotărî într-o problemă, dacă n-o putem discuta?

Întrucât Mick nu prea avea darul logicii în acel moment, nu făcu decât să se încrunte, cu privirea în gol.

— Dacă trebuie să discuți despre asemenea lucruri, vorbește cu mama ta.

— Bine, bine, lasă.

Avea să abordeze problema dintr-un alt unghi. N-o învățase chiar el că o sarcină de lucru se putea ataca întotdeauna din mai multe direcții?

— Atunci, spune-mi altceva.

— Pe o cu totul altă temă?

— S-ar putea zice și așa.

Îi zâmbi, bătându-l pe coapsă.

— Mă întreb, dacă ar exista un lucru pe care ți-l dorești, pe care îl dorești de o bună bucată de vreme, ce-ai face?

— Dacă îl doresc, de ce nu-l am?

— Fiindcă încă n-ai făcut nici un efort ca să-l obții.

— Și de ce n-am făcut? își arcui el sprâncenele blonde ca nisipul. Sunt greoi, sau doar prost?

Brenna căzu pe gânduri și trase concluzia că Mick n-avea de unde știi că tocmai o insultase pe fiica lui cea mai mare. Așa că dădu din cap, încet:

— Poate că și una, și alta, în cazul de față.

Ușurat că discuția o luase pe o cale mai sigură, Mick zâmbi:

— Atunci, n-aș mai fi greoi, n-aș mai fi nici prost și aș porni drept spre ceea ce-mi doresc, fără ocolișuri. Fiindcă, atunci când un O'Toole ochește ceva, pe toți sfinții, nimerește drept la țintă.

Brenna știa că acest lucru era destul de adevărat. Și, cu siguranță, era de așteptat.

— Dar poate că ești puțin cam neliniștit și nu tocmai sigur de talentele tale, în situația de față.

— Fetițo, dacă nu urmărești ceea ce vrei, n-ai să câștigi niciodată. Dacă nu întrebi, răspunsul rămâne întotdeauna „nu". Dacă nu faci un pas înainte, stai pe loc la nesfârșit.

— Ai dreptate, îl cuprinse Brenna de umeri, mânjindu-i puțin cămașa cu unsoare, în timp ce-l săruta apăsat pe obraz. Tu ai întotdeauna dreptate, tată, și exact asta voiam să aud.

— Mă rog, de ce există tații, la urma urmei?

— Te-ar deranja să termini tu aici? arătă ea cu degetul mare spre mașină. Nu-mi place să las treaba întreruptă la jumătate, dar trebuie să rezolv ceva.

— Nici o problemă.

Mick se târî sub mașină și, încântat că-și liniștise fiica, începu să lucreze, fluierând.

Capitolul 5

După ce-și făcu un ceai atât de tare încât ar fi putut dansa pe suprafața lui, Shawn scoase cornurile vechi de-o zi, rămase de la cârciumă.

Mai avea o oră până când trebuia să se prezinte la muncă și era hotărât să-și savureze micul dejun și să citească ziarul pe care îl cumpărase din sat, după slujba religioasă.

La radioul de pe bufet se transmiteau melodii gaelice tradiționale, iar în vatra din bucătărie trosnea un foc vesel, de turbă. Pentru el, era un adevărat colț de rai.

Nu peste mult, avea să gătească pentru mulțumirile de duminică, în bucătăria de la *Gallagher's,* cu Darcy intrând și ieșind încontinuu și zădărându-l cu tot felul de probleme.

Își imagina că și Jude urma să vină pentru vreo oră, două, și avea de gând să-i pregătească o cină sănătoasă și hrănitoare.

Nimic din toate astea nu-l deranja. Dar dacă nu mai avea și câteva momente de singurătate din când în când, simțea că-i exploda creierul. Își putea imagina cum ar fi trăit toată viața în acea casă, cu motanul negru tolănit lângă foc, savurând la nesfârșit dimineți liniștite.

Gândurile i se lăsau purtate de acordurile fluierelor și ale flautelor de la radio. Începu să bată din picior. Imediat, un bocănit puternic la ușă îi făcu inima să sară din piept.

Cățeaua cea mare și galbenă îi rânjea, cu limba scoasă și labele masive rezemate de geam. Shawn clătină din cap, dar se ridică totuși și merse la ușă. Betty, cățeaua familiei O’Toole, nu-l deranja. Îi ținea de urât și, după câteva

mângâieri și scărpinări, se încovriga, lăsându-se în voia visurilor.

Bub își arcui spinarea și sâsâi, dar mai mult din obișnuință, nu din dușmănie adevărată. Când răbdătoarea Betty nu reacționă, motanul îi întoarse coada și începu să se spele.

— Ai ieșit la plimbare, așa-i? întrebă Shawn, deschizându-i lui Betty ușa. Ei, ești binevenită să împărți cu mine un corn și căldura focului, orice-ar zice despre asta dracul aci de față.

Dar, în timp ce dădea să închidă ușa la loc, o zări pe Brenna. Prima lui reacție fu una de iritare vagă, căci Brenna nu s-ar fi mulțumit numai cu câteva mângâieri, pretinzându-i conversație. Lăsă ușa deschisă, privind-o.

Câteva șuvițe de păr îi ieșiseră de sub șapcă, roșii ca rubinele, și fluturau în vânt. Avea gura strânsă, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva o supărase cu ceva.

Totuși, era o gură frumoasă, dacă stăteai s-o privești mai atent. Pentru o femeie atât de scundă, mergea cu pași foarte lungi. Și hotărâți. Se mișca de parcă ar fi avut un scop important, pe care voia să-l vadă atins cât mai repede. Cunoscându-i atât de bine pe cei din neamul O'Toole, Shawn nu se îndoia că în cel mai scurt timp avea să-i spună despre ce era vorba.

Brenna ocoli rondul de plante medicinale pe care Shawn se gândea să-l extindă la dimensiunile unei grădini întregi. Vântul îi înroșise obrajii.

— Bună ziua îți doresc, Mary Brenna. Dacă ai ieșit la plimbare cu cățeaua, se pare că ea s-a săturat. S-a așezat deja la mine sub masă, iar Bob găsește că nu merită să-și piardă timpul cu ea.

— Ea a vrut să vină cu mine.

— Sigur, și dacă din când în când te-ai mai și plimbă, în loc să mărșăluiești așa de aprig ca acum, poate ar sta mai mult cu tine. Intră, nu sta în vântul ăsta, o pofti el, după care se opri, adulmecă și surâse. Miroși a flori și a

vaselină, sau cam așa ceva.

— E ulei de motor și ce-a mai rămas din parfumul cu care m-a prins Alice Mae azi dimineață.

— O combinație nemaipomenită.

Și tipică pentru Brenna O'Toole.

— Bei un ceai?

— Da.

Brenna își scoase canadiana, o agăță într-un cârlig și, cu întârziere, își aminti să-și scoată și șapca.

Momentul când părul ei se revărsa în jurul capului îi stârnea întotdeauna lui Shawn un mic junghi în burtă. Ce prostie, își spuse el, luând ceainicul. Știa că îl avea întotdeauna sub șapca aia ponosită. Dar, de fiecare dată când și-l lăsa să cadă, era o nouă surpriză pentru el.

— Am și niște cornuri.

— Mulțumesc, nu.

Brenna ar fi vrut să-și dreagă vocea, având senzația că beregata îi era unsă cu ceva cleios și fierbinte. În schimb, se așeză la masă, hotărâtă să-l ia cu binișorul.

— Mă întrebam dacă ai vrea să arunc o privire la mașina ta, săptămâna asta. Ultima oară când i-am auzit motorul, suna cam prost.

— Nu m-ar deranja, dacă ai timp.

Shawn îl privi pe Bub cum venea să se gudure pe la picioarele Brennei, pentru a-i sări apoi în poală. Ea era singura persoană pe care motanul o acceptase vreodată - probabil pentru că erau două ființe la fel de năzuroase.

— Nu ești ocupată acasă, cu pregătirea camerei pentru copilul lui Jude?

Brenna îl mângâie ușor pe Bub pe cap, făcându-l să toarcă sonor ca un tren de marfă.

— Am timp destul.

Shawn se așeză în fața ei și, când Betty veni să ceară, îi dădu o jumătate de corn.

— Și cum iese?

— A, perfect. Jude voia doar s-o aranjeze, s-o

înfrumusețeze. Dar, după obiceiul femeilor, acum i se pare că restul camerelor vor arăta părăginite în comparație cu ea, așa că s-a gândit să renoveze și dormitorul mare.

— Și ce-i rău în asta?

Brenna ridică din umeri.

— Nimic, din câte văd eu, dar Jude și Darcy au venit cu o duzină de idei. Tapet nou pentru pereți, vopsea proaspătă pentru brâu, podele... Pe urmă, a fost de ajuns să spun ce frumos se vede peisajul de la ferestrele din față, iar lui Jude i-a venit ideea că vrea un fotoliu acolo.

Absentă, Brenna luă a doua jumătate de corn și începu să rontăie.

— Fac pariu că tata și cu mine vom străbate toată casa cameră cu cameră, de sus și până jos.

— Mă rog, dacă ei îi place, și Aidan nu se supără...

Shawn nu continuă, imaginându-și cum era viața printre atâtea bocănituri de ciocan și scrâșnete de ferăstrău. Mai degrabă s-ar fi lăsat fript la foc scăzut.

— Să se supere? pufni scurt Brenna în râs. Intră în timp ce discutăm și se hlizește ca prostu'. Omul ăsta e îndobitocit după ea. Cred că Jude ar putea spune, să zicem, hai s-o punem pe Brenna să răstoarne casa cu susu-n jos, și el nici n-ar clipi din ochi.

Oftă, sorbind din ceai.

— Zău așa, e fermecător să-i vezi împreună.

— Jude e femeia pe care și-o dorea el.

La vederea expresiei nedumerite a Brennei, Shawn clătină din cap.

— E clar că o aștepta. Nu trebuia decât să te uiți mai bine la el, ca să observi. În prima seară, când a intrat ea în cârciumă, asta a fost. Din clipa aia, li s-a schimbat toată viața, deși atunci n-a știut-o nici unul dintre ei.

— Dar tu ai știut?

— Nu pot spune că am știut cu precizie, am știut doar că avea să se schimbe ceva.

Intrigată, Brenna se aplecă înainte.

— Și tu ce aștepți?

— Eu?

Sprâncenele lui Shawn tresăriră.

— A, mie-mi convine de minune situația de-acum.

— Asta-i problema cu tine, Shawn, îl arătă ea cu degetul. Mergi mereu pe același drum, până se face șanț sub picioarele tale, și niciodată nu observi - pentru că, în orice caz, ești cu capul în nori.

— Dacă sunt într-un șanț, este al meu și mă simt bine în el.

— E nevoie să-ți asumi răspunderea.

Își amintea perfect cuvintele tatălui ei.

— Să mergi înainte. Dacă nu înaintezi, bați pasul pe loc.

Cu o expresie amuzată, Shawn ridică ceașca de ceai.

— Dar mie îmi place locul unde bat pasul.

— Eu sunt gata să schimb ceva, să merg înainte, continuă Brenna, privindu-l cu ochii îngustați. Și nu mă deranjează să-mi asum răspunderea, dacă așa e hărăzit să se întâmple.

— Iar de data asta ce răspundere ai de gând să-ți mai asumi?

— A ta, se rezemă Brenna de spătar, fără a-i lua în seamă zâmbetul ironic. Cred că ar trebui să facem sex.

Shawn se înecă și începu să tușească violent, stropindu-și mâna și ziarul cu ceai fierbinte. Cu un sunet de nemulțumire, Brenna îl dădu pe Bub la o parte și se ridică să-l bată pe Shawn cu putere în spinare.

— Doar nu poate fi o idee atât de nesuferită.

— Isuse! abia reuși el să bâiguie. Sfinte Isuse Cristoase!

Când Brenna se așeză la loc, nu făcu decât să se holbeze la ea cu ochi mari, ce continuau să-i lăcrimeze. În cele din urmă, trase aer în piept și îl expiră prelung.

— Ce vorbe mai sunt și astea?

— Vorbe pe șleau.

Hotărâtă să-și stăpânească nervii, Brenna își petrecu un braț peste spătarul scaunului.

— Adevărul e că îmi placi. De câtva timp.

De data asta, Shawn rămase cu gura căscată, iar șocul de pe fața lui o irită și mai mult.

— Ce-ți închipuiai? Că numai bărbații pot să se scarpine când îi mănâncă?

Bineînțeles că nu. Dar nici nu credea că se cuvenea să dai buzna în bucătăria cuiva și să-l anunți.

— Ce-ar crede mama ta, dacă te-ar auzi vorbind așa?

Brenna înclină capul.

— Dar nu m-aude, așa-i?

Shawn își împinse scaunul înapoi, atât de brusc încât Betty sări în picioare. Întrucât nici unul dintre gândurile ce i se învârteau prin cap nu voia să se potolească, se duse la ușă.

— Am nevoie de aer.

Un moment, Brenna rămase pe loc. Își impuse să inspire adânc, încet, așteptând până se calma. Să fie matură, rezonabilă și lucidă.

Rațiunea se războiu cu temperamentul timp de douăzeci de secunde, până când întoarse coada și fugi de pe câmpul de luptă.

Ce tupeu avea. Ce *tupeu* afurisit! Cine era ea, un soi de cotoroanță cu care niciun bărbat nu s-ar fi putut gândi să se drăgălească?

Ce trebuia, să se fâțâie în minijupe, cu mutra boită, pentru ca Shawn Gallagher s-o baga în seamă? Ia mai ducă-se dracului!

Ieși pe ușă, pornind cu pași mari prin vântul puternic.

— Dacă nu te interesează, foarte bine. Ajunge doar să spui.

Îl ajunse din urmă și se proțăpi în fața lui. Shawn rezolvă problema pornind în direcția opusă.

Norocul lui că Brenna n-avea nici o armă în mâini.

— Să nu-mi întorci tu mie spatele, lașule!

Shawn aruncă o privire peste umăr, cu ochii de un albastru scăpărător.

— Ar trebui să-ți fie rușine, spuse el și-și văzu de drum.

Era copleșit până-n măduva oaselor. Și, Dumnezeu să-l ajute, mai era și... tulburat. Refuza să se gândească la ea în felul acela. Dintotdeauna refuzase. Mă rog, dacă o dată sau de două ori gândurile i-o apucaseră în acea direcția, nu și le oprise din scurt? Și exact acest lucru avea să-l facă și acum.

— Rușine? îl izbi glasul ei ca un pumn. Cine naiba te crezi, ca să hotărăști de ce trebuie să-mi fie mie rușine și de ce nu?

— Sunt bărbatul căruia tocmai i te-ai oferit la fel de ușor ca și cum ar fi fost vorba de-o bere cu alune.

Brenna îl ajunse iar din urmă, dar cuvintele lui o loviseră, făcând-o să pălească.

— Asta crezi? Că nu e nimic mai mult decât atât? Atunci, ție ar trebui să-ți fie rușine!

Shawn îi văzu expresia îndurerată, ceea ce nu făcu decât să-l zăpăcească și mai mult.

— Brenna, nu se poate să-i spui așa, de-a dreptul, unui bărbat că vrei să ai relații sexuale cu el. Nu se cade.

— Dar se cade ca un bărbat să i-o spună unei femei?

— Nu, cred că nici asta. E... ar trebui... Maică Precistă, nu pot conversa așa ceva cu tine. Aproape că mi-ești rudă.

— Oare de ce nici unul dintre bărbații pe care-i cunosc nu poate vorbi despre sex ca despre o funcție omenească normală? Și să știi că *nu-ți* sunt rudă.

O fi fost lașitate, își spuse el, dar era și discreție. Shawn făcu un pas înapoi.

— Nu te apropia de mine.

— Dacă nu vrei să te culci cu mine, ajunge să spui că nu te atrag în acest sens.

— Nu mă gândesc la tine în acest sens, făcu el încă un pas înapoi, prin mijlocul unui mic rond cu iarbă. Ești aproape sora mea.

Brenna își dezveli dinții, semn sigur că era la un pas de a-și pierde răbdarea.

— Dar *nu* sunt afurisita ta de soră, este?

Părul îi flutura în vânt, iar lui Shawn îi venea să-l cuprindă în mâini - lucru pe care l-ar fi făcut cu o sută de alte ocazii, când ar fi fost un gest inofensiv.

Acum însă se temea că nimic n-avea să mai poată fi vreodată inofensiv între ei.

— Nu, nu ești. Dar așa m-am gândit la tine - am încercat să mă gândesc - aproape toată viața. Cum te-aștepți să schimb lucrurile și să... nu pot s-o fac, spuse el repede, când sângele începu din nou să-i clocotească. Nu merge.

— Dacă nu vrei să ai relații sexuale cu mine, treaba ta, dădu ea din cap, rece. Alții vor.

Și, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie, pornind spre casă.

— Stai naibii o clipă!

Shawn se putea mișca repede, la nevoie, și o prinse de braț înainte de a fi făcut trei pași. O învârti în loc, apucând-o strâns și de celălalt braț.

— Dacă-ți închipui că am să te las să pleci cu ideea asta în cap, te înșeli amarnic. N-am de gând să te las să te-arunci de gâtul primului bărbat, numai pentru că ești furioasă pe mine.

Strălucirea din ochii ei l-ar fi putut avertiza, dar vorbi cu o voce atât de calmă și de rece, încât lui Shawn îi scăpă.

— Ai o părere mult prea bună despre tine, Shawn Gallagher. Dacă vreau să trăiesc cu un bărbat, cu el am să trăiesc. N-am nimic de spus despre asta. Poate fi un șoc pentru tine, dar am mai avut relații sexuale și-mi place. Și le voi avea din nou, când poftesc.

Parcă l-ar fi lovit cu un baros în burtă.

— Ai... cu cine...

— Asta mă privește, îl întrerupse ea, cu o privire înfumurată. Și-acum, dă-mi drumul. Nu mai am ce să-ți spun.

— Ei bine, eu am destule să-ți spun.

Dar nu se putea gândi la nimic, când prin minte îl ardea imaginea Brennei îmbrățișată cu un bărbat fără chip.

Brenna își azvârli capul pe spate, sfredelindu-i ochii cu ai ei.

— Vrei să faci sex cu mine sau nu?

Să-i spună adevărul, sau să mintă? Dintr-o dată, Shawn fu sigur că oricare răspuns l-ar fi trimis drept în iad. Dar minciuna i se părea mai sigură.

— Nu.

— Atunci, am terminat.

Umilită, furioasă, Brenna îl îmbrânci. Și - poate din mândrie, poate doar din dorință, acționă pe negândite.

Dintr-un salt, fu în brațele lui, încolăcindu-i talia cu picioarele și lipindu-și gura de a lui. I se păru c-o auzea pe Betty lătrând - o dată, de două ori, de trei, în succesiune rapidă, parcă râzând.

Când Shawn se clătină, se agăță de el ca un ciuline, apoi îl mușcă, nu tocmai blând, de buza de jos. Cineva gemu, nu știa și nu-i păsa cine, căci își revărsa tot ce avea în acea feroce și fierbinte împreunare a buzelor. Îl luase prin surprindere. De-asta n-o desprindea de el.

Sigur că da. Era o simplă reacție instinctivă, aceea de a-i strânse în mâini fundul delicios de tare, de a și le lăsa apoi să alunece în susul spatelui ei, pentru a i se pierde în păr.

Iar acea scurtă inspirație fusese cauzată de șoc. Nu era el de vină că-l asaltau mirosul și aroma ei, făcându-i capul să se învârtească.

Trebuia să înceteze. Spre binele ei, trebuia să se oprească imediat... peste o clipă. Mai devreme... sau mai târziu.

Vântul se învârtejea rece în jurul lor. Soarele se îngropase între nori, răspândind o lumină firavă, în timp ce începea să plouă slab. Shawn aproape că-și simțea tot sângele scurgându-i-se din cap, lăsând în urmă-i doar imaginea lui ducând-o în casă, pentru a o răsturna pe pat.

În clipa următoare, însă, Brenna îl împinse înapoi și sări

din brațele lui. Deși avea vederea împăienjenită de dorință, Shawn îi văzu rânjetul.

— M-am gândit să-ți ofer o mostră din ceea ce ai refuzat.

În timp ce Shawn stătea pe loc, peste măsură de excitat, Brenna își scutură mâneca de praf.

— Am să mă uit la mașina ta, când am puțin timp. Tu fă bine și du-te în sat. Ai întârziat la lucru.

Când Brenna se îndepărtă, Shawn nu scoase o vorbă. Încă mai stătea pe loc, sub ploaia ușoară, în timp ce ea și cățeaua galbenă dispăreau peste culmea colinei.

— Ai întârziat, spuse Aidan în clipa când Shawn intră pe ușa bucătăriei.

— Atunci concediază-mă, sau dă-te la o parte din fața mea.

La auzul acestui răspuns neobișnuit de ursuz, Aidan înălță din sprâncene, privindu-și fratele cum deschidea ușa frigiderului, pentru a începe să scoată ouă, carne și lapte.

— Mi-e greu să concediez, un om care deține tot atâtea acțiuni din firmă ca și mine.

Shawn trânti o oală pe plită.

— Atunci, de ce nu mi le cumperi?

Când intră și Darcy, Aidan ridică o mână și-i făcu semn să iasă, clătinând din cap. Tânăra nu păru prea încântată, dar se retrase.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Mă frământă niște probleme și am de lucru.

— Niciodată nu te-am știut incapabil să lucrezi și cu mâinile și cu gura în același timp.

— N-am nimic de spus, dar am de făcut plăcinta cu carne. Și, la urma urmei, ce naiba au femeile astea? întrebă el, răsucindu-se dinspre aragaz, încruntat. Mai întâi le vine una, pe urmă alta, și niciodată nu știi ce urmează.

— A, asta era…

Îngrijorarea lui Aidan fu înlocuită de amuzament, își turnă un ceai și se rezemă de bufet, în timp ce Shawn continua să lucreze, bombănind.

— Am putea discuta o zi și-o noapte, și tot n-am rezolva enigma asta. E spinoasă a naibii. Dar e mai plăcut să ai o femeie care-ți cauzează probleme, decât să n-ai nici una, nu crezi?

— Pe moment, nu.

Aidan se mulțumi să râdă.

— Ei, și care dintre ele îți face necazuri?

— Nici una. N-am nimic. E ridicol.

— Hm, mie-mi spui, meditä Aidan, sorbind din ceai. Înseamnă că e destul de grav.

— Ușor ți-e ție să râzi și să te dai mare, aruncă Shawn, înverșunat. Când stai la căldurică-n cuibul tău cu Jude Frances...

— Recunosc, dădu din cap Aidan. Dar n-a fost așa dintotdeauna și, când ajunsesem la capătul răbdării, și tu mi-ai dat sfaturi bune. Poate-ar trebui să-ți sacrifici din timp și să-ți oferi ție însuți unele dintre ele, dacă pe-ale mele nu vrei să le-auzi.

— În momentul de față, n-am nevoie de o femeie în viața mea, bombăni Shawn. Iar asta de-acum nu merge. Nu merge deloc.

Încerca să nu se gândească la acel sărut nebunesc și pătimaș, nici la felul cum trupul compact al Brennei se lipise de al lui.

— Nu, nu merge, repetă el, apoi potrivi focul sub oala cu carne, dintr-o mișcare smucită a mâinii.

— Tu știi mai bine ce ți se potrivește și ce nu. Eu îți spun doar că vine o vreme când capul îți zice una, iar restul trupului nu mai vrea să-l asculte. Când e vorba le femei, un bărbat poate redeveni copil, dorind ceea ce nu poate avea și luând mai mult decât poate ține. Faptul de a ști că ceva nu ți se potrivește nu te-mpiedică să dorești acel lucru.

— N-aș fi un bărbat bun pentru ea.

Mai calm, Shawn luă un castron, ca să facă aluatul pentru plăcintă.

— Chiar dacă n-ar fi și alți factori la mijloc, n-aș fi bun pentru ea. Și cu asta am terminat.

După ce amestecă făina și apa, acoperi vasul și-l duse în frigider.

— Fac și turtițe, îi spuse el lui Aidan, în timp ce ungea tava cu unt. Și mai am niște murături de la tânărul Brian Duffy, merg excelent cu somonul pe care l-ai cumpărat azi-dimineață. Spune-i lui Jude să vină, am să-i pregătesc o farfurie.

— Mulțumesc, am să-i spun. Shawn...

Aidan se întrerupse, când Darcy apăru din nou, cu o mutră cam enervată.

— Îmi ceri să vin devreme, și pe urmă mă dai afară. Dacă voi doi aveți de gând să discutați secrete, eu mă duc sus și-mi fac unghiile, că tot mai avem o oră până să deschidem.

— Dă-mi voie să-ți torn o ceașcă, iubito, m-am purtat îngrozitor cu tine, o bătu ușurel Aidan pe obraz, după care, cu un gest înflorit, îi trase un scaun la masă.

— Mă rog, o ceașcă de ceai beau, dar vreau și biscuiți.

Darcy își împreună mâinile pe masă, aruncându-i fratelui ei un zâmbet provocator.

— Atunci, cu biscuiți.

Aidan luă o cutie și o puse în fața ei.

— Trebuie să vă vorbesc amândurora, e în legătură cu cârciuma.

— Atunci, va trebui să vorbești în timp ce eu lucrez, replică Shawn, scoțând castronul din frigider, pentru a începe să întindă coca.

— Deci, ai întârziat, așa-i? continuă cu nepăsare Aidan. Îl mai știi pe omul de la New York, Magee? Se pare că îl interesează ideea de a uni cu *Gallagher's* sala de spectacole. Mă gândeam să-i închiriez terenul, pe termen lung, dar el preferă să-l cumpere. În cazul ăsta, am pierde

pământul și o parte din autoritate.

— Cât oferă? întrebă Darcy, mușcând dintr-un biscuit..

— Deocamdată am tatonat doar, dar va plăti oricât îi cerem, cred. Trebuie să discut problema și cu mama și tata, dar întrucât cârciuma e acum în mâinile noastre, noi trei trebuie să decidem ce vom face.

— Dacă plătește destul, eu zic să vindem. Noi oricum nu folosim la nimic pământul.

— E pământ, aminti Shawn, aruncându-i lui Darcy o privire, în timp ce acoperea cu compoziție de unt și carne tocată dreptunghiul de aluat întins. Pământul nostru. Dintotdeauna a fost al nostru.

— Și banii vor fi tot ai noștri.

— M-am gândit la ambele aspecte, spuse Aidan, în timp ce-și învârtea ceașca de ceai pe farfurioară. Dacă nu ne înțelegem să vindem, Magee își poate găsi alt teren. Iar sala ar aduce câștiguri cârciumii, dacă rămânem și noi în combinație. Îmi face impresia unui tip serios, cu care aș prefera să tratez față în față, nu prin telefon. Dar a spus că acum nu poate veni aici, întrucât mai are și alte afaceri și nu poate pleca până nu le rezolvă.

— Atunci, trimite-mă pe mine la New York, își flutură Darcy genele negre precum cerneală. Și am să-l farmec până-și deschide portofelul,

Aidan hohoti scurt.

— Cu ăsta, nu cred că farmecele tale au vreun efect. Pentru el numai banul contează, după părerea mea. Mă gândeam să-i cer tatei să facă un drum până la New York, fiind și el un negociator la fel de feroce ca orice yankeu. Dar, până atunci, ce vrem noi trei să ne iasă la afacerea asta?

— Profit, răspunse imediat Darcy, terminând încă un biscuit.

— Da, dar pe termen lung?

— Reputație, spuse Shawn, făcându-l pe Aidan să-l privească. De câțiva ani ne străduim să facem din

Gallagher's un centru muzical. Numele nostru a apărut în ghiduri, ca local cu mâncare, băutură și muzică bună. Nu te sună toată ziua șefii de formații sau managerii lor, ca să încheie contracte?

— Sigur, și ne merge din plin, îi dădu dreptate Aidan.

— Dacă acest Magee are de gând să extindă afacerile de divertisment și să mai aducă turiști și clienți, reputația noastră nu va avea decât de câștigat.

Shawn împături aluatul în trei și lipi colțurile, înainte de a-l pune din nou în frigider, la răcit.

— Dar trebuie să procedăm în stil Gallagher, nu?

Aidan se rezemă de spătar, în timp ce Shawn începea să curețe cartofii.

— Mă surprinzi încontinuu, Shawn. Da, în stil Gallagher, sau în nici un stil. Ceea ce înseamnă tradițional, discret și irlandez. Nu ne vom agăța de cârciumă nimic aiurit și bătător la ochi.

— Ceea ce îți impune să-l convingi că trebuie să cooperăm, adăugă Shawn. Întrucât noi cunoaștem localitățile Ardmore și Old Parish, iar el nu.

— Și, hotărî Aidan, pentru contribuția noastră, vom avea un procentaj din sala de spectacole. Așa mă gândeam și eu - și voiam să i-o spun tatei, ca să discute cu Magee.

Darcy bătu cu degetele în masă.

— Deci, îi vindem pământul la prețul nostru, sau îl închiriem pe termen lung, cu condiția să avem o parte din clădire, din planificare și din profiturile sălii.

— Scurt pe doi, îi făcu Aidan cu ochiul. În stil Gallagher.

Se ridică de la masă.

— Atunci, ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, confirmă Darcy, luând încă un biscuit. Să vedem dacă acest Magee ne va îmbogăți sau nu.

Shawn puse cartofii în apa care clocotea.

— De acord. Și-acum, afară amândoi din bucătăria mea.

— Bucuros, îi suflă Darcy o bezea și ieși, visând deja cum avea să cheltuiască banii yankeului.

Întrucât considera că Aidan avea totul sub control, Shawn nu se mai gândi la tranzacțiile cu pământul, construirea sălii și profituri.

Pregăti mâncărurile planificate și, când cârciuma se deschise, bucătăria era călduroasă și plină de arome, începu să predea comenzile, după programul obișnuit, dar obișnuita muzică din capul lui îl tot încetinea. În timp ce lucra, începuse să cânte o melodie, lăsând notele și ritmul în voia lor.

Apoi, se revăzu din nou în ploaie, cu Brenna călare peste el, și nu mai auzi altă muzică decât vâjiitul propriului lui sânge în urechi. Ceea ce nu-i convenea deloc.

Brenna îi era prietenă și nici un bărbat nu trebuia să se gândească astfel la o prietenă. Chiar dacă ea începuse. Crescuse tachinând-o ca și cum i-ar fi fost soră. Ori de câte ori o săruta - ceea ce făcuse de nenumărate ori - fusese numai că între frați.

Cum naiba să se întoarcă la acea situație, acum când îi cunoștea gustul?

Când știa ce bine i se potrivea gura peste a lui și cât de multă... căldură conținea acel trup pietros? Și cum putea să scape de acea senzație tare și fierbinte din abdomen, pe care nu și-o dorise niciodată?

Brenna nu era genul lui - nu, deloc nu era.

Lui Shawn îi plăceau femeile blânde, cărora le plăcea să flirteze și să se gudure. Și, pe toți sfinții, care-l lăsau pe el să ia inițiativa. Doar era bărbat, nu? Și un bărbat trebuia să conducă el femeia spre pat, nu să i se spună să sară-n așternut fiindcă ei îi venise... cum spusese? Pofta. Mâncărimea.

Al dracului să fi fost dacă avea să fie mâncărimea cuiva.

Își spunea că, data viitoare, avea să se țină la distanță de Brenna O'Toole. Și că n-avea să întoarcă privirea pentru a-i vedea șapca aia pocită sau a-i auzi vocea ori de câte ori ieșea din bucătărie în cârciumă.

Și totuși, ochii lui scrutau mulțimea, iar urechile îi stăteau ciulite. Însă Brenna nu veni la *Gallagher's* în acea duminică seară.

Shawn își făcu treburile, iar clienții plecară acasă cu burțile pline și sufletele satisfăcute. Când făcu ordine în bucătărie, pornind și el spre casă, își simțea stomacul gol, în ciuda cinei pe care o luase, iar satisfacția era mai departe ca oricând.

Încercă să se piardă iar în muzica lui și petrecu aproape două ore la pian. Dar notele păreau oarecum insipide, iar melodiile sunau fals.

La un moment dat, în timp ce-și plimba degetele peste clape, clătinând din cap pentru că acordurile nu-i făceau nici o plăcere, simți o schimbare în atmosferă. O unduire abia perceptibilă de mișcare și sunet. Însă, când ridică privirea, nu văzu decât ușa pustie dinspre hol.

— Știu că ești aici, spuse el încet, și aștept㠄.

Dar nu-i răspunse nimeni.

— Ce vrei să-mi spui?

Cum tăcerea se prelungea, Shawn se ridică să atâțe focul, ascultând șuierul vântului.

Deși nu se îndoia că deja era prea nervos ca să adoarmă, urcă la etaj și începu să se pregătească de culcare.

Aproape imediat ce puse capul pe pernă, se cufundă în visuri cu o femeie frumoasă care stătea în grădină, pe când lumina lunii îi arginta părul auriu. Aripile calului alb fâlfâiau prin aer, după care copitele coborâră pe pământ.

Călărețul nu avea ochi decât pentru femeie. În timp ce descăleca, traista argintie pe care o avea la el scânteie, aruncând raze strălucitoare ca niște mici flăcări.

Turnă la picioarele ei perle albe și curate ca lumina lunii. Dar femeia îi întoarse spatele, fără a învrednici nici cu o privire frumusețea nestematelor.

În urma poalelor ei largi, din perle se desfăcură flori care licăreau ca stafiile în noapte.

Și, în acea noapte, înconjurat de florile luminate de lună,

Shawn întinse brațele spre ea. Părul blond pal deveni roșu ca focul, iar ochii blânzi se făcură tăioși și verzi ca smaraldele. Cea pe care o cuprinse în brațe era Brenna.

În somn, unde rațiunea și logica nu-și aveau locul, cea pe care o gustă Shawn era Brenna.

Capitolul 6

— Dă-mi îndoitura, iubito, vrei?

Brenna luă nivela - tatăl ei le dăduse tuturor uneltelor denumiri afectuoase - și porni spre pânza stropită cu vopsea.

Camera copilului începea să se contureze, iar în mintea Brennei vechea cameră a lui Shawn se ștergea deja.

Unii poate nu întrezăreau proiectul finalizat, dincolo de îngrămădeala uneltelor, dar adevărul era că Brennei îi plăcea dezordinea din timpul lucrului, la fel de mult ca și rezultatul final.

Îi plăceau mirosurile și zgomotele, nădușeala sănătoasă provocată de loviturile cu ciocanul și căratul cherestelei.

Acum, stând să-și privească tatăl cum verifica orizontalitatea rafturilor, reflectă cât de mult îi plăceau micile detalii ale muncii. Măsuratul, tăiatul, controlatul, până când totul corespundea perfect cu ceea ce aveau în minte.

— La fix, spuse vesel Mick și-și rezemă nivela în colț.

Fără a-și da seama, stăteau în aceeași poziție: cu mâinile în șolduri, cu picioarele puțin depărtate, bine proptite pe podea.

— Și, fiind făcut de O'Toole, e făcut să dureze.

— Ie dară, cum se cade, o bătu el pe umăr, amical. Ei, am muncit cu spor în dimineața asta. Ce-ai zice să mergem la cârciumă, să prânzim cu ceva, și pe urmă, după-amiază, să terminăm?

— A, nu mi-e foame.

Evitându-i ochii, Brenna se duse să examineze chenarul

pe care-l făcuseră deja pentru a încadra rafturile.

— Du-te tu. Cred că eu continui să finisez aici.

Mick se scărpină în ceafă.

— N-ai fost la *Gallagher's* toată săptămâna.

— Nu?

Știa al naibii de bine că nu pusese piciorul în cârciumă, de sâmbăta trecută. Și calculase că mai avea nevoie de o zi, două, până când umilința îi scădea la un nivel destul de acceptabil pentru a putea să intre și să mai dea ochii cu Shawn.

— Nu, n-ai fost. Luni ai zis „Păi, mi-am adus ceva de-acasă”, iar marți, „Lasă că mănânc mai târziu”. Și pe urmă, ieri, voiai să termini ceva, urmând să cobori pe urmă - și n-ai coborât.

Mick își înclină capul, amintindu-și că Brenna era femeie, iar femeile aveau ciudățeniile lor.

— Te-ai certat cu Darcy?

— Nu, răspunse Brenna, recunoscătoare că Mick bănuia acest lucru și, deci, nu trebuia să-l mintă. Ieri ne-am văzut, când a trecut pe-aici. Tu plecaseși să repari țeava de scurgere a lui Clooney.

Continuând să vorbească și să se miște firesc, ridică chenarul.

— Abia aștept să văd cum va arăta, când o să fie gata. Și am mâncat bine la micul dejun. Du-te și mănâncă de prânz, tată. Dacă mi se face foame mai târziu, am să dau o raită prin bucătăria lui Jude.

— Bine, cum vrei.

Fiicele lui, Dumnezeu să le binecuvânteze, nu mai conteneau să-l nedumerească. Dar nici mort n-ar fi putut ghici ce se întâmpla cu Mary Brenna. Așa că îi făcu cu ochiul, în timp ce-și lua haina.

— Terminăm trebușoara asta și, cel puțin, vom putea închina o halbă la sfârșitul zilei.

— Sigur, și cred c-am să mor de sete.

Și că avea să găsească o scuză pentru a se duce direct

acasă.

După plecarea lui Mick, Brenna puse chenarul la locul lui, lipindu-l cu clei, apoi își scoase din centura cu scule ciocanul și cuiele.

N-avea de gând să se lase pradă melancoliei. Și, văzându-și de treburile zilnice, putea trece destul de repede pentru acele sentimente la adresa lui Shawn Gallagher.

Își dorea destule lucruri pe care nu putea să le aibă. O inimă bună și generoasă ca a lui Alice Mae, o fire ordonată ca a lui Maureen, răbdarea mamei lor.

Și încă vreo câțiva centimetri afurisiți în înălțime, mai adăugă ea, în timp ce târa scara pentru a putea fixa marginea de sus a chenarului.

Putea trăi și fără toate astea, nu? Și se descurca foarte bine. Așa că, putea trăi și fără Shawn Gallagher. Putea trăi fără nici un bărbat, la o adică.

Și, într-o bună zi, avea să-și construiască propria casă, cu mâinile ei, și să-și trăiască viața așa cum voia ea. Urma să aibă o turmă de nepoți și nepoate pe care să le răsfețe, fără ca nimeni s-o bată la cap cu pretenții și nemulțumiri.

Nimeni nu-și putea dori mai mult de-atât, nu?

N-avea să fie singură.

Brenna puse la locul ei următoarea parte a chenarului, potrivindu-i cu precizie marginile. Nu credea să fi fost singură nici o zi în viața ei, așa că de ce-ar fi început tocmai acum? Avea munca ei, prietenii și familia ei.

La naiba, îi era un dor îngrozitor de nesimțitul ăla.

În cei douăzeci și patru de ani ai ei de viață, abia dacă trecuse o zi fără să-l vadă.

La cârciumă, prin sat, în casa lui sau într-a ei. Îi era dor de conversațiile lor, de micile gâlcevi, de înfățișarea și de glasul lui.

Cumva, trebuia să-și înăbușe acea dorință, pentru a putea fi prieteni în continuare.

Numai a ei era vina, a ei și a acestei slăbiciuni. Putea s-o

îndrepte. Cu un oftat, își rezemă obrazul de lemnul neted. Se pricepea să îndrepte destule lucruri.

În clipa când auzi pași în hol, se desprinse brusc și începu să bată iarăși cu ciocanul, preocupată.

— A, Brenna! apăru Jude în ușă, radioasă. Nu-mi vine să cred ce mult ați făcut, în doar câteva zile. E minunat!

— Va fi, confirmă Brenna, coborând de pe scară, pentru a lua următoarea bucată din chenar. Tata s-a dus să mănânce, dar azi rafturile vor fi gata. Cred că merge perfect.

— Și copilul la fel. Noaptea trecută l-am simțit mișcând.

— I-auzi! se întoarse Brenna spre ea. Fermecător, nu-i așa?

Ochii lui Jude se tulburară.

— Nici nu pot descrie. Niciodată n-am crezut că voi avea asemenea sentimente, nici că voi fi atât de fericită, să mă iubească un om ca Aidan.

— Și de ce să nu fi avut toate astea, și chiar mai mult decât atât?

— Niciodată n-am considerat că eram destul de bună sau de deșteaptă.

Punându-și o mână pe burtă, Jude se apropie să-și plimbe degetul de-a lungul chenarului.

— Dacă stau să mă gândesc, nici nu-mi dau seama de ce mă simțeam atât de… cum să spun… incapabilă. Nimeni nu mă obliga să mă simt așa, numai eu însămi. Dar, știi, cred că mi-era destinat să fiu așa, să mă simt așa, pentru ca, pas cu pas, viața să mă aducă aici.

— Iată un minunat mod irlandez de a privi lucrurile.

— Destinul, râse ușor Jude. Știi, uneori mă trezesc noaptea în întuneric, în liniște, cu Aidan dormind lângă mine, și-mi spun: iată-mă, Jude Frances Murray, Jude Frances Gallagher, se corectă ea, cu un zâmbet care-i făcu să apară gropițele din obraji. Locuiesc în Irlanda, pe malul mării, căsătorită și purtând o nouă viață în pântecul meu. Scriitoare, cu o carte pe cale să apară și alta în lucru. Și

abia dacă o mai recunosc pe femeia din Chicago. Mă bucur că nu mai sunt ea.

— Continuă să facă parte din tine, altfel n-ai aprecia corect ceea ce ești acum și ce ai.

Jude înălță din sprâncene.

— Ai perfectă dreptate. Poate ar fi fost bine să te faci psiholoagă.

— Nu, mulțumesc. Prefer să dau cu ciocanul în lemn, nu în capetele oamenilor.

Brenna lovi un cui, strângând din dinți.

— Cu câteva mici excepții.

Aha, își spuse Jude, tocmai introducerea pe care o așteptase.

— Și nu cumva în capul acestei liste de excepții e cumnatul meu?

La auzul întrebării, mâna Brennei tresări și, în loc de a nimeri cuiul, aplică o lovitură de ciocan drept peste degetul mare.

— Fir-ar mă-ta a dracu' cu cine te-a făcut!

— O, stai să văd. Te-ai lovit rău?

Brenna șuieră de durere, iar Jude se apropie de ea, agitată.

— Nu, nu-i nimic. Sunt o idioată, o neatentă. A fost vina mea.

— Vino în bucătărie, să-ți pui puțină gheață.

— Nu-i așa mare lucru, insistă Brenna, scuturându-și mâna.

— Jos cu tine.

Jude o luă de braț și o trase spre ușă.

— Eu am fost de vină, ți-am distras atenția. Măcar pot să te oblojesc puțin.

— O nimica toată.

Totuși, Brenna se lăsă condusă la bucătărie.

— Stai jos. Aduc gheața.

— Mă rog, nu-mi strică să mă odihnesc puțin.

Întotdeauna se simțise la largul ei în bucătăria casei

Gallagher. Din copilăria sa, se schimbase foarte puțin, deși Jude începea să-și lase amprentele pe ici, pe colo.

Pereții erau de culoare crem și arătau aproape delicat, în contrast cu chenarele de lemn închis la culoare.

Pervazurile ferestrelor erau late și groase, iar Jude pusese de-a lungul lor mici ghivece cu plante medicinale. Dulapul, vechi, cu ușă de sticlă și nenumărate sertare laterale, fusese întotdeauna alb. Acum, Jude îl vopsise într-un verde foarte deschis, astfel încât arăta mai frumos, mai proaspăt și oarecum feminin.

Vesela bună era expusă în vitrină - farfuriile folosite de familia Gallagher cu ocazii deosebite și de sărbători. Aveau pe margini violete mici.

Vatra era din pietre, iar zâna sculptată, pe care Brenna i-o dăruise lui Jude cu ocazia împlinirii vârstei de treizeci de ani, străjuia focul.

Întotdeauna fusese un cămin primitor, plăcut și cald. Iar acum, îi aparținea lui Jude.

— Încăperea asta ți se potrivește, spuse Brenna, în timp ce Jude împacheta cu grijă cuburile de gheață și le aplică pe degetul ei lovit.

— Da, într-adevăr, răspunse ea veselă, fără a-și da seama că deja vorbea în ritm tipic irlandez. Mi-aș dori numai să știu să gătesc.

— Gătești foarte bine.

— Nu va fi niciodată una dintre marile mele calități. Slavă Domnului că-l avem pe Shawn.

Se duse la frigider, sperând că vorbea pe același ton firesc.

— Aseară, mi-a trimis puțină supă. De vreme ce tot nu te-ai dus cu tatăl tău la cârciumă, să mănânci, încălzesc acum pentru amândouă.

Brenna vru s-o refuze, dar stomacul începea deja să-i ghiorăie, așa că acceptă.

— Îți mulțumesc.

— Pâinea eu am copt-o, continuă Jude, punând supa la

încălzit. Așa că nu garantez pentru ea.

Privind cu mulțumire pâinea pe care Jude tocmai o scotea din sertar, Brenna întrebă:

— Neagră cu bicarbonat? Îmi place. Arată delicios.

— Cred că încep să prind șpilul.

— De ce te mai deranjezi, când ajunge să-i ceri lui Shawn?

— Îmi place s-o fac. Să amestec, să frământ, s-o văd cum crește...

Jude tăie câteva felii și le puse pe o farfurie.

— Și îmi prilejuiește un timp plăcut de gândire.

— Și mama mea spune mereu la fel. Eu una, însă, prefer să mă culc ca să meditez. Îți dai atâta osteneală să gătești ceva și pe urmă...

Luă o felie și mușcă din ea.

— S-a dus, comentă, cu un zâmbet.

— Una dintre plăcerile gătitului e privitul, continuă Jude, ducându-se la aragaz să amestece supa. Te-ai certat cu Shawn, și nu a fost o ciondăneală obișnuită.

— Nu știu dacă a fost o ceartă adevărată sau nu, dar nici obișnuită nu pot spune că a fost. Lasă, Jude, o să treacă. Nu-ți face griji pentru asta.

— Țin mult la voi. La amândoi.

— Știu. E un fleac, crede-mă.

Fără să-mi spună nimic, Jude scoase farfuriile și lingurile. Oare cât de mult se putea amesteca o prietenă în problemele alteia? Care era limita? Oftând, conchise că aceasta nu putea fi definită.

— Ai anumite sentimente pentru el.

Tonul ei calm o irita pe Brenna.

— Da, mă rog, sigur... Suntem împreună de când ne știm. Ceea ce nu e decât unul dintre nenumăratele motive pentru care mă enervează atât de tare că de cele mai multe ori îmi vine să-i dau cu ciocanu-n cap.

Deși o spusese zâmbind, Jude rămase serioasă.

— Ai sentimente, repetă ea, care n-au nimic de-a face cu

copilăria și prietenia, ci numai cu atracția dintre o femeie și un bărbat.

— Nu…

Brenna își simți obrajii înroșindu-se - blestemul de a fi roșcovană.

— Ei, nu e…

Minciunile îi tremurau pe limbă, refuzând să iasă la iveală.

— Of, la naiba, își frecă ea fața cu mâna teafără, după care se opri brusc, desfăcându-și degetele în jurul ochilor dintr-o dată dilatați.

— Isuse, Marie și Iosife, se vede?

Înainte ca Jude să-i poată răspunde, Brenna se ridică în picioare, pentru a începe să se învârtească prin bucătărie, lovindu-se cu podurile palmelor în cap și bombănind blesteme.

— Trebuie să plec de-aici, să-mi părăsesc familia. Mă pot muta în comitatele de la apus. Am niște rude după mamă în Galway. Nu, nu, acolo nu-i destul de departe. Va trebui să plec cu totul din țară. Am să mă duc la Chicago, la bunica ta, până revin cu picioarele pe pământ. O să mă primească, nu-i așa?

Se răsuci în loc, scrâșnind iar din dinți, în timp ce Jude punea supa în farfurii, cu un chicotit.

— Da, sigur, Jude Frances, ți s-o fi părând ție de râs, dar pentru mine e îngrozitor. Sunt umilită în fața tuturor celor care mă cunosc, și totul numai fiindcă mi-a căzut cu tronc un bărbat drăgălaș și slab de minte.

— Nu ești umilită și-mi cer iertare că râd. Dar ai o mutră… în fine.

Stăpânindu-și încă un chicotit, Jude puse farfuriile de supă pe masă, apoi o bătu pe Brenna pe umăr.

— Stai jos și respiră adânc. Nu e nevoie să pleci din țară.

Când Brenna rămase pe loc, Jude respiră ea însăși adânc.

— Nu cred că se vede, cel puțin nu bate la ochi. Dar sunt

obișnuită să observ oamenii, să-i analizez și cred că peste toate astea, când ești îndrăgostită, devii mai sensibilă la emoțiile altora. Ceva... nu știu, plutește prin aer, când sunteți amândoi în aceeași cameră. După un timp, mi-am dat seama că nu e obișnuita animozitate afectuoasă dintre prieteni și rude, ci ceva mai mult, mai... cum să spun... mai primordial.

Brenna făcu un gest de lehamite. N-o interesa decât un singur detaliu.

— Nu se observă?

— Nu, numai dacă te uiți cu multă atenție. Și-acum, stai jos.

— Atunci, e bine.

Răsuflă ușurată, așezându-se, deși nu se liniștise complet.

— Dacă observa Darcy, mi-ar fi spus ceva. Nu s-ar fi putut stăpâni. Dar așa, dacă știți numai tu și Shawn, pot să mă descurc.

— I-ai spus?

— Mi s-a părut că era timpul.

Fără prea mare interes, începu să mănânce din supă.

— De mult am, ca să zic așa, imboldurile astea față de el. Dacă stau să mă gândesc, în ultima vreme am avut impresia că, dacă ne-am culca o dată sau de două ori împreună, le-aș putea lăsa în urmă.

Jude își puse lingura pe masă, cu zgomot.

— I-ai cerut să se culce cu tine?

— Da, și s-ar fi zis că i-am dat cu ranga-n boașe. Așa că, s-a terminat.

Împreunându-și mâinile, Jude se aplecă spre ea:

— Cred că am că-ncep să te descos.

Buzele Brennei tresăriră:

— A, pân-acum n-ai început?!...

— Nici pe departe. Ce anume i-ai spus?

— I-am spus destul de clar că, după părerea mea, ar trebui să facem sex. Și ce-i rău în asta? întrebă ea,

gesticulând cu lingura. Ai crede că bărbații admiră vorbirea clară, pe față.

— Hmm, fu singurul răspuns care-i trecu prin minte lui Jude. Înțeleg că Shawn n-a prea admirat-o.

— Ha! Îi sunt ca o soră, cică. Și ar trebui să-mi fie rușine. Rușine! repetă ea, ambalându-se. Și pe urmă, cică nu mă dorește în felul ăsta. Așa că am sărit pe el.

— Ai...

Jude începu să tușească și luă din nou lingura. Avea nevoie să înghită ceva.

— Ai sărit pe el...

— Ie dară. I-am trântit un sărut pe care n-o să-l uite prea curând. Și nici el nu s-a zbătut tocmai ca în ceasul morții.

Rupse în două o felie de pâine și-și îndesă în gură o bucată.

— După ce-am terminat, l-am lăsat acolo unde era, șocat de bombe.

— Îmi închipui. Te-a sărutat și el?

— Sigur că m-a sărutat, aruncă Brenna, ridicând din umeri. Bărbații sunt foarte previzibili. Chiar dacă o femeie nu e pe gustul lor, tot își iau o porție, nu?

— Ăă, da, așa cred...

Nesigură de terenul pe care pășea, Jude reveni la *hmmmm.*

— Și-acum, îl evit o vreme, continuă Brenna, întrucât nu mă pot decide dacă problema mă înfurie sau mă jenează.

— În ultimele zile, a fost foarte distrat.

— Nu zău?

— Și nervos.

Brenna simți că-i revenea pofta de mâncare.

— Mă bucur să aud. Sper că suferă, dobitocul.

— Dacă eu aș dori ca un bărbat să sufere, cred că mi-ar plăcea să mă uit la el în timpul ăla, spuse Jude, luând încă o lingură de supă. Dar, asta sunt eu.

— Cred că nu strică să trec pe la cârciumă, azi după muncă, îi aruncă Brenna un zâmbet scurt, răutăcios.

Mulțumesc.

— A, n-ai pentru ce.

Brenna își petrecu restul zilei de muncă fluierând, veselă și cu mâini agile. Bănuia că nu era prea milostiv din partea ei să se bucure așa la gândul nefericirii altuia. Dar, la urma urmei, era și ea o ființă omenească.

Când intră la *Gallagher's,* era veselă cum de zile întregi nu mai fusese. La ora aceea, fiind încă liniște, numai câteva mese erau ocupate. Darcy, departe de a nu-și mai vedea capul de treburi, stătea de vorbă cu Jack Brennan, la bar.

— Du-te și stai cu prietenii tăi, îi spuse Brenna lui Mick, când văzu doi amici de-a lui așezați deja în fața focului, cu halbele de bere. Eu mă așez la bar și mai vorbesc cu Darcy.

— Așa voi face, și o rogi să-mi aducă o halbă, da, iubito?

— Sigur.

Brenna o luă spre stânga și se așeză pe taburetul de lângă Jack.

— Ia te uită, lume nouă!

Aidan puse imediat o halbă și un pahar sub robinete, cunoscând preferințele clienților săi regulați.

— Unde-ai stat ascunsă, Mary Brenna?

— La tine acasă. Când ajungi pe-acolo, aruncă o privire în camera copilului și spune-mi și mie ce părere ai.

— Neapărat.

— Ți-am lăsat soțioara oftând extaziată în fața rafturilor pe care tocmai le-am terminat.

În timp ce vorbea, Brenna nu scăpa din ochi ușa bucătăriei.

— Și tu cum o mai duci, Jack?

— Bine sănătos, Brenna, tu?

— Tot așa. Nu cumva ai de gând să te îndrăgostești de Darcy a noastră aci de față, nu...?

Jack se înroși ce sfecla. Avea un chip mare ca luna și

umeri laţi cât tot comitatul Waterford, şi întotdeauna se îmbujora ca un şcolar când era întrebat despre femei.

— Am eu destulă minte. Mi-ar călca inima în picioare.

— A, dar ai muri fericit, replică Darcy.

— N-o asculta, Jack, interveni Aidan, în timp ce acţiona robinetele, umplând expert halba cu bere Guinness. O ştii cum e, ochi alunecoşi, inimă zburdalnică...

— Întru totul adevărat, îi dădu dreptate Darcy, cu un râs vesel. Aştept un bărbat bogat, care mă va înălţa pe-un piedestal şi-mi va presăra pietre scumpe la picioare. Dar, până atunci...

Îşi plimbă degetele peste obrajii înroşiţi ai lui Jack.

— Îmi place să-mi dea atenţie bărbaţii voinici şi chipeşi.

— Auzi, ia du-te cu halba asta la taică-meu, până nu-i iei piuitul lui Jack, replică Brenna, luând paharul pe care i-l dăduse Aidan. Cu mine eşti în siguranţă, Jack iubitule.

— Eşti la fel de drăguţă ca ea.

— Vezi să nu te-audă, că ne jupoaie de vii pe amândoi, îl sărută Brenna pe obraz, mişcată şi amuzată.

În clipa aceea, pe uşă apăru Shawn.

Ar fi fost comic şi era mare păcat că numai Brenna observă cum se opri ca trăsnit, cu ochii mari, apoi fu aruncat înainte, când uşa batantă îl lovi în fund.

Încântată în sinea ei, Brenna nu făcu decât să înalţe sprâncenele, punându-şi uşurel mâna pe umărul lat al lui Jack.

— Bună să-ţi fie seara, Shawn.

— Brenna.

În mintea lui se învălmăşeau atâtea, încât nu mai putea separa o senzaţie de alta. Ştia însă că una era de iritare, iar alta de nemulţumire.

Şi, fir-ar să fie, se mai amesteca şi pofta carnală, care n-avea ce căuta acolo. Iar în rest, o harababură de nedescris.

Brenna sorbi din bere, privindu-l pe deasupra spumei.

— Azi la prânz am mâncat puţină supă de-a ta, cu Jude. Avea o aromă excelentă.

— În seara asta avem *ciste;* doamna Laury a tăiat niște porci.

— Un festin pentru tine, Jack, nu-i așa?

— Ba bine că nu. Deci, mănânci și tu aici, Brenna?

— Nu, după Guinness mă duc acasă.

— Dacă te răzgândești, poți lua masa cu mine. Știi că mor după *ciste,* iar Shawn o face delicioasă.

— Are talent la bucătărie, nu? zâmbi Brenna, deși în ochi avea o expresie tăioasă și ironică. Gătești cât de cât, Jack?

— Cu niște cârnați și ouă, mă mai descurc. Și știu să fierb un cartof.

După obiceiul lui, îi luase întrebarea în serios și începu să-și treacă în revistă repertoriul culinar, încruntat.

— Pot face un sandviș destul de bine când am tot ce-mi trebuie, deși asta nici nu se compară cu gătitul.

— Este de-ajuns, îl bătu Brenna amical pe umăr. Noi doi putem lăsa bucătăria în seama celor de-alde Shawn aci de față. Aidan, în weekend-ul ăsta ai nevoie de mine la cârciumă?

— Nu mi-ar strica o mână de ajutor sâmbăta seara, dacă ai timp. Am angajat o formație de mare popularitate, iar Mary Kate a voastră ne-a anunțat că vine și un grup de turiști, în hotelul de pe faleză. Cred că unii dintre ei vor ajunge și pe la *Gallagher's.*

— Atunci, am să vin la șase.

Brenna își goli paharul și coborî de pe taburetul înalt.

— Treci și tu pe aici sâmbătă seara, Jack?

— Da, îmi place formația.

— Atunci, ne vedem sâmbătă.

Aruncă o privire peste umăr, observând că tatăl ei era adâncit în conversație cu prietenii. Încă o oră, socoti ea, apoi îi strigă:

— O iau spre casă, tată. Am să-i spun mamei că vii și tu. Darcy, ai grijă să nu stea mai mult de-o oră, da?

— Am să-l dau pe ușă afară, răspunse Darcy, aducând o tavă plină cu pahare goale. Marțea viitoare am o întâlnire

cu un dublinez care e în trecere pe-aici. M-a invitat la cină în Waterford City. Ce-ar fi să agăți un tip și să vii și tu?

— S-ar putea.

— Sau, și mai bine, îi cer eu dublinezului să-și aducă un prieten.

— Perfect.

Brennei numai să ia masa, în Waterford, cu un străin nu-i ardea, dar îi dădea o mare satisfacție să-și facă planuri când o auzea Shawn.

— Pe urmă, rămân și eu cu voi, cred că ne vom întoarce târziu.

— Vine să mă ia la șase fix, mai strigă Darcy, în timp ce Brenna pornea spre ușă. Așa că să fii aici la timp și să arăți și tu ca o femeie.

Când Brenna ieși, Jack oftă în bere.

— Miroase a rumeguș, murmură el, mai mult pentru sine. Ce plăcut...!

— Ce ți-ai pus în gând cu ea? întrebă Shawn, cam răstit.

Jack îl privi, clipind din ochi:

— Poftim?

— Vin imediat.

Shawn ridică tăblia articulată a barului și trecu în salon, lăsând-o să cadă cu o bufnitură care lui Aidan îi smulse un blestem, după care se repezi pe ușă afară, după Brenna.

— Ai de gând să stai o clipă, Mary Brenna? Doar o clipă, ce mama dracu'!

Brenna se opri lângă portiera camionetei și, pentru prima oară în viața ei, simți un val cald de satisfacție feminină pură. Era o senzație delicioasă. Cu totul și cu totul delicioasă.

Străduindu-se să nu afișeze decât o curiozitate indiferentă, se întoarse:

— Ce e, ai vreo problemă?

— Da, am o problemă. De ce flirtezi așa cu Jack Brennan?

Brenna ridică ochii, pe sub cozorocul șepcii.

— Și ce te privește pe tine asta, poți să-mi spui și mie?

— Acum câteva zile, mi-ai cerut să fac dragoste cu tine, iar acum te văd gudurându-te pe lângă Jack și plănuind să iei cina cu nu știu ce dublinez.

După o secundă de așteptare, Brenna îl îmboldi:

— Și?

— Și? o privi el încruntat și fâstâcit. Și nu-mi convine.

Brenna se mulțumi să ridice din umeri, apoi se întoarse să deschidă portiera.

— Nu-mi convine deloc, repetă Shawn, apucând-o din nou de umeri, pentru a o răsuci cu fața spre el. Nu-ți permit.

— Ai mai spus-o, în modul cel mai clar.

— Vorbesc serios!

— Mă rog, dacă ai ajuns la concluzia că totuși ai vrea să faci sex cu mine, află că m-am răzgândit.

— N-am ajuns la….

Shawn se întrerupse, buimac.

— Te-ai răzgândit?

— Da. Când te-am sărutat, n-am simțit deloc ceea ce așteptasem. Deci, tu ai avut dreptate, iar eu m-am înșelat.

Îl mângâie pe obraz, cu un gest intenționat jignitor.

— Și cu asta, am terminat.

— Ba pe dracu’!

Shawn o imobiliză lângă camionetă, destul de rapid și ferm pentru a-i stârni emoția și nemulțumirea.

— Dacă te doresc, o să te am, și cu asta *eu* am terminat. Până atunci, vreau să te comporți cuviincios.

Brenna amuțise. Era sigură că, dacă încerca să vorbească, cuvintele ar fi înecat-o. Așa că făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. Îi trânti un pumn în burtă.

Lui Shawn i se cam tăie respirația, iar obrajii înroșiți de furie îi păliră complet. Dar nu se lăsă. Iar rezistența lui, când Brenna știa ce pumn tare avea, o făcu să simtă încă un fior de emoție.

— Vom discuta asta între patru ochi, Brenna.

— Perfect. Am destule de spus.

Mulțumit că se făcuse înțeles, Shawn păși înapoi.

— Ai putea trece pe la mine mâine dimineață.

Fierbând, Brenna se așeză la volan și trânti portiera.

— Aș putea, replică ea, pornind motorul, dar n-am s-o fac. Am mai venit o dată la tine și m-ai refuzat. A doua oară nu mă mai întorc.

Shawn făcu încă un pas înapoi, pentru ca mașina să nu-i treacă peste degetele de la picioare.

Dacă Brenna nu venea la el, își spuse în timp ce camioneta pornea, avea să găsească altă cale de a fi singuri, ca să... ajungă la un acord, probabil.

Între patru ochi.

Capitolul 7

Nimeni n-ar fi crezut că femeia aia îi sărise în brațe și-l sărutase până la amețeală. Ar fi putut începe să creadă că avea halucinații, când de fapt ea nu-i propusese niciodată, stând la masa lui din bucătărie, să se tăvălească împreună în pat.

Dar le făcuse pe amândouă. O știa, fiindcă ori de câte ori ajungea la un pas de ea, i se crispau toți mușchii.

Lui Shawn nu-i convenea deloc povestea asta. Nu mai mult decât îi convenea felul ușor și al dracului de *normal* în care se comporta Brenna sâmbăta seara, la cârciumă. De fiecare dată când ieșea din bucătărie cu câte o treabă, ea îi arunca o privire, cu acea expresie aflată undeva între surâs prietenos și zâmbet disprețuitor.

Și îl făcea să se întrebe de ce în trecut îi plăcuse să vadă pe fața ei aceeași expresie.

Brenna lucra la setul de robinete din capătul tejghelei lungi din lemn de nuc, în timp ce Aidan le manevra pe cele de la celălalt capăt. Vorbea cu clienții, râdea cu bătrânul domn Riley, care avea obiceiul de a le cere în căsătorie pe toate tinerele drăguțe. Dacă muzicanții cântau o melodie care-i plăcea, se alătura și ea corului.

Făcea tot ceea ce făcuse în sute de alte seri de sâmbătă, când cârciuma era ticsită și se cânta muzică bună.

Ar fi trebuit să fie o ușurare - Shawn își spunea că așa era - că amândoi păreau să fi revenit pe un teren neted și familiar.

Îl irita îngrozitor.

Brenna purta blugi și un pulovăr larg. Probabil că o mai

văzuse de cel puțin douăzeci de ori cu acel pulovăr. Și-atunci, de ce niciodată până acum nu se mai gândise la trupul zvelt și mlădios pe care-l ascundea? Un trup iute, agil și puternic, cu sâni mici și tari ca piersicile înainte de a se pârgui.

Distrat, își arse degetele cu ulei fierbinte, în timp ce scotea cartofii prăjiți, și se blestemă în sinea lui pentru că se gândise, fie și un moment doar, să-și plimbe mâinile în lungul acelui trup, peste sânii aceia.

Acesta fusese planul ei, conchise el. Vrăjitoare vicleană! Îi sădise sământa în creier, îi ațâțase pântecele, fiind și el om la urma urmei, iar acum putea să-l chinuiască doar stându-i în preajmă.

Ei bine, de jocul ăsta erau în stare doi.

În loc de a o aștepta pe Darcy să ia comenzile, Shawn începu să le ducă personal - numai pentru a-i arăta Brennei O'Toole că nu-l tulbura câtuși de puțin.

Perversa de ea nu-l învrednici nici cu o privire când intră în cârciumă, începând să-și croiască drum prin mulțime, spre mese. Ba chiar, numai ca să-l enerveze, era sigur, deschise robinetele și-și continuă conversația cu doi turiști, de parcă ar fi fost cei mai buni amici care se întâlneau în fiecare seară de sâmbătă.

Își purta părul legat la spate cu o panglică neagră, în lumina scăzută, părea să ardă ca focul.

Shawn își dorea să nu se mai fi tot gândit la părul ei. Își dorea să-l răsfire cu degetele.

— Bună, Shawn.

Mary Kate îl ajunse din urmă tocmai când servea cartofii prăjiți familiei Clooney. Se apropie cât de mult îndrăznea, sperând ca lui Shawn să-i placă noul ei parfum.

— Văd că ești ocupat, în seara asta.

— Avem muzică bună. Cred că au venit toți turiștii din grupul tău.

— Se simt excelent, răspunse Mary Kate, străduindu-se să vorbească pe un ton sexy, în timp ce formația ataca o

interpretare însuflețită a piesei *Maloney Wants a Drink.* Dar aș prefera să te-ascult pe tine cântând.

Shawn îi aruncă un zâmbet, în timp ce-și vâra sub braț tava goală.

— Mă poți asculta pe gratis, oricând vrei. Băieții ăștia din Galway au scânteie.

Privi spre separeul din față, admirând iscusința violonistului.

— Deci, ai venit cu familia?

Orgoliul lui Mary Kate se prăbuși în picaj. De ce se gândea la ea întotdeauna numai că la una dintre surorile O'Toole? Doar era femeie în toată firea, de acum.

— Nu, sunt singură.

Nu mințea, se încredință ea. O fi venit cu părinții ei și cu Alice Mae, dar nu erau *împreună.*

— Cântă foarte bine, murmură el, uitând-o, absorbit de plăcerea muzicii. Rapid, vesel și cu talent. Nu-i de mirare că și-au făcut un renume. Tenorul are un glas foarte puternic, dar știe cum să și-l tempereze ca să nu-și acopere colegii.

Se întreba cum ar fi interpretat una dintre baladele lui și reveni la realitate numai când Mary Kate îl atinse pe braț.

— Și tu ți-ai putea face un renume.

Îl privi în ochi, cu o expresie visătoare.

— Un renume mai mare. Și mai glorios.

Shawn evită să-i răspundă, sau să se gândească prea intens la aceste posibilități, sărutând-o amical pe obraz.

— Ești o scumpă, Mary Kate. Mai bine mă întorc la bucătărie.

Nici nu lăsase ușa să se închidă în urma lui, când aceasta fu împinsă din nou și Brenna năvăli înăuntru.

— Ți-am spus s-o lași în pace pe sora mea.

— Ce?

Brenna se propti în poziția despre care Shawn știa prea bine că anunța un conflict.

— Nu ți-am spus eu acum o săptămână, chiar în locul

ăsta, care e situația cu Mary Kate?

Sigur că îi spusese. Iar el, recunoscu Shawn, împingându-și o mână prin păr, nici nu se mai gândise la asta.

— Am avut și eu o conversație cu ea, Brenna, nimic, mai mult. A fost la fel de inofensivă ca un joc cu un copil.

— Nu mai e un copil, și ai sărutat-o.

— Of, Sfinte Isuse Christoase, și pe maică-mea aș săruta-o în același fel.

— Nemților încă mai le e foame! anunță veselă Darcy, intrând cu o tavă plină de farfurii goale. Au mâncat trei porții de tocană și două de pește. Ai zice că n-au mai pus nimic în-gură, de când au plecat din țara lor.

Punând vasele în spălător, își cântări cu mâna buzunarul șorțului.

— Dar, Domnul să-i binecuvânteze, dau bacșișuri dese și grase, și n-am primit decât o singură pălmuță peste fund, de la unul dintre ei.

Când Darcy începu să spele vasele, Brenna trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Darcy, n-ai vrea să te ocupi de astea mai târziu? Am ceva de vorbit cu Shawn, între patru ochi.

Darcy întoarse capul, arcuind o sprânceană. Abia acum percepu tensiunea care vibra între ei. Din partea ei, ăștia doi nu erau fericiți decât dacă se certau. De astă dată, însă, părea... altceva.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O'Toole crede că i-am pus gând rău lui Mary Kate și vrea să mă pună la punct, răspunse Shawn, deschizând frigiderul să scoată peștele, dar nu înainte de a o vedea pe Brenna tresărind.

— Nu cred asta.

Întrucât vorbise fără aprindere, mai calmă decât de obicei, Shawn o privi.

— Dar, urmă Brenna, ea ți-a pus gând rău ție.

— Ei, confirmă Darcy, are o slăbiciune pentru el, asta-i

foarte sigur. Nu că Shawn ar băga-o vreodată în seamă...

— N-am făcut decât să stau de vorbă cu ea, aprinse Shawn focul să încingă uleiul, stânjenit că două perechi de ochi femeiești îl priveau cu milă și dezgust. Data viitoare, am să-i dau un brânci din calea mea și-am să-mi văd de drum. Așa îți convine?

Darcy oftă.

— Tolomac mai ești, Shawn.

O strânse scurt pe Brenna de braț, a încurajare, apoi îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău că am dat buzna și m-am răstit la tine.

Brenna nu-și prezenta decât foarte rar scuzele, ceea ce avea un efect cu atât mai puternic.

— Totul e atât de inedit pentru Mary Kate, abia a terminat universitatea și face primii pași în carieră. O vede pe Maureen, emoționată că tocmai s-a măritat, și pe Patty, care nu-și mai încape în piele că la primăvară are nunta. Iar ea...

Își agită mâinile, neputincioasă.

Nu-și putea găsi cuvintele, tocmai când aveau cea mai mare importanță.

— Crede că s-a maturizat suficient, înțelegi, și că e gata să ia viața în piept. În realitate, are încă o inimă romantică, de adolescentă. Și sensibilă, Shawn. Ai putea s-o rănești.

— N-am s-o fac.

— Fără intenție, zâmbi Brenna, deși fără căldura obișnuită. Nu ți-ar sta în fire.

— Aș prefera să fii furioasă pe mine, decât tristă. Nu-mi place să te văd nefericită, Brenna...

Dar, când întinse o mâna să-i atingă părul, Brenna scutură din cap și se îndepărtă.

— Nu, acum ai să spui ceva drăguț și blând, și n-am chef deloc. Amândoi avem treabă.

— Mă gândesc la tine într-un mod în care nu m-am mai gândit, spuse el, cu glasul scăzut și tandru, în timp ce Brenna se întorcea să iasă. Și mă gândesc foarte des.

Brenna simți un fior prin inimă și trase aer în piept, ca să se calmeze.

— Ei, da' bine ai mai ales momentul. Însă, la urma urmei, tu niciodată n-ai avut noțiunea timpului, decât la muzică.

— Mă gândesc des la tine, repetă el.

Se apropie de Brenna, mulțumit când în ochii ei se ivi prudența.

— Ce te-a apucat?

Era încurcată, iar ea nu se simțea *absolut niciodată* încurcată în prezența unui bărbat. Cu siguranță, nu într-a lui Shawn. Îi putea face față, desigur. Dintotdeauna o făcuse și întotdeauna avea s-o facă. Dar nu-și mai putea clinti picioarele din loc.

Ce interesant! reflectă Shawn, în timp ce continua să se apropie. Părea nervoasă, iar obrajii i se înroșeau treptat.

— Niciodată nu m-am gândit că aș face asta.

Întinse o mână cu degete lungi, pentru a o cuprinde de ceafă, și o trase cu un pas spre el, fără a-i scăpa o clipă ochii din privire.

— Iar acum, mă gândesc tot timpul.

Își lăsă gura peste a ei. O alunecare a buzelor, abia simțită, sâcâitoare, pustiitoare.

Brenna ar fi trebuit să-l prevadă capabil de un asemenea sărut, dacă și-o punea în minte. Încet, gingaș, senzual, astfel încât femeia abia își mai putea păstra șirul gândurilor. Mâna de pe ceafa ei o strângea, o elibera, strângea, slăbea, făcându-i inima să bată haotic. O inunda căldura, umplându-i gâtlejul, sânii, abdomenul, înmuindu-i genunchii până se simți gata să se clatine spre el, pradă ritmului seducător al propriului ei puls, pe care Shawn i-l dirija numai și numai cu gura.

Tremura. Shawn absorbea prima senzație superbă de a o avea pe Brenna O'Toole tremurând lipită de el. Apoi, imediat, dori s-o mai simtă o dată.

Dar îi dădu drumul, când Brenna își propti o mână în

umărul lui, ca să-l oprească.

— Săptămâna trecută, când m-ai sărutat, m-ai luat prin surprindere, îi spuse el, în timp ce ochii ei se limpezeau treptat. Se pare că și eu ți-am făcut acum același lucru.

„Vino-ți în fire, fato”, își impuse ea. „Nu așa te comporți cu un bărbat”.

— Atunci, suntem chit.

Ochii lui se îngustară, bănuitori.

— Deci, e o întrecere, Brenna?

Mai la largul ei auzindu-i iritarea din glas decât când îi vorbise pe tonul acela seducător, Brenna dădu din cap:

— Întotdeauna am fost de părerea asta. Dar, în sensul pozitiv al sexualității, putem câștiga amândoi. Și-acum, am niște clienți de servit.

Când ieși din bucătărie, buzele continuau s-o furnice.

— Om fi putând câștiga amândoi, murmură Shawn, dar nu cred că voi juca după regulile tale, Brenna, draga mea.

Și, foarte mulțumit de sine însuși, reveni la aragaz, să-i fericească pe turiștii germani.

Duminică, soarele se hotărî să strălucească, pe un cer albastru și senin. Departe, spre răsărit, o dâră cenușie anunța că furtuna care bântuia în zare avea șanse să-și facă apariția până la căderea nopții. Dar, deocamdată, era o zi frumoasă, minunată pentru plimbările pe dealuri.

Shawn se întreba dacă, în caz că trecea ca din întâmplare pe la familia O'Toole, avea să fie invitat la un ceai cu biscuiți, l-ar fi făcut să vadă reacția Brennei, după cele întâmplate în seara trecută.

Bănuia că înțelegea ce se întâmpla în capul ei. Era o femeie căreia îi plăcea să acționeze - în propriul ei stil. Pas cu pas și cu vioiciune. Din cine știe ce motiv, i se năzărise pe el, iar lui Shawn ideea începea să-i placă. Îi plăcea destul de mult, dacă stătea să se gândească.

Dar și el avea un fel propriu de a proceda. Poate că nu chiar pas cu pas și în linie dreaptă, Shawn preferind căile

ocolite. La urma urmei, mersul drept înainte te împiedică să observi toate mărunțișurile care se întâmplă în jur.

Shawn era un om care prețuia lucrurile mărunte. Ca de pildă, cântecul limpede al ciocârliei, sau strălucirea unui anumit fir de iarbă în soare. Și, în fața lui, modul cum se profilau colinele pe valurile neliniștite ale mării.

Putea hoinări astfel ore întregi, și așa făcea, când uita de sine. Era pe deplin conștient că majoritatea oamenilor credeau că pierdea vremea visând și zâmbeau îngăduitori. Dar, în realitate, Shawn făcea atunci totul. Gândea, punea în ordine, contempla.

Și, întrucât contempla, n-o văzu pe Mary Kate decât când îl salută, luând-o la fugă în direcția lui.

— Ce zi superbă pentru o plimbare! comentă Shawn, vârându-și mâinile în buzunare, ca să nu riște nimic.

— De nu știu când n-a mai fost așa de cald, își netezi Mary Kate părul puțin răvășit de scurta alergătură. Tocmai mă gândeam să trec pe la tine, când te-am și văzut.

— Pe la mine?

Observă că își schimbase rochia de duminică, purtând un pulovăr ce părea nou și cercei, iar parfumul și rujul erau aplicate proaspăt.

Toate micile momeli pe care le folosesc femeile. Dintr-o dată, Shawn nu se mai îndoi că Brenna avusese dreptate. Iar acest lucru îl îngrozea.

— Speram să te ții de cuvânt, cu ce-ai spus aseară.

— Ce-am spus aseară?

— Că îți pot asculta oricând muzica. Îmi place să te-ascult cum îți cânți compozițiile.

— A... Eu tocmai veneam pe la voi, ca să discut o problemă cu Brenna.

— Nu-i acasă.

Înțelegând că Shawn avea nevoie de o mică încurajare, Mary Kate îl luă de braț.

— Maureen avea nevoie de o reparație, așa că s-a dus, cu mama și cu Patty.

— Atunci, să vorbesc cu tatăl tău...

— Nici el nu e acasă. A plecat cu Alice Mae pe plajă, să caute scoici. Dar ești binevenit.

Știind că era îndrăzneață, Mary Kate începu să-și plimbe mâna pe brațul lui, din mers. Senzația mușchilor - braț de bărbat, nu de băiat - îi făcea inima să bată mai repede.

— Îți fac cu plăcere un ceai și-ți dau o gustare.

— Drăguț din partea ta.

Era ca și mort. Când trecură de culmea colinei, zări casa O'Toole. Deși prin horn ieșea un fuior de fum, părea pustie.

Camioneta Brennei nu era parcată alături.

Cățeaua nu se vedea nicăieri. Se părea că până și Betty îl părăsise, când avea mai mare nevoie.

Nu-i mai rămăsese decât să bată în retragere, ca un laș și cât mai repede.

— Ce-oi fi avut în cap? se opri el brusc, bătându-se peste frunte. Era vorba că-l ajut pe Aidan... în casă. Uitasem complet.

Cât putea de repede, își desprinse brațul dintr-al lui Mary Kate, dându-i ușurel mâna la o parte, ca și cum ar fi fost un cățel gata să-l muște. *Cuminte, fetițo!*

— Uit mereu tot felul de lucruri, deci nu cred c-o să se mire că am întârziat.

— Ei, dar dacă tot ești în întârziere... se aplecă Mary Kate spre el, aproape atingându-l, cu un gest în care până și un laș zăpăcit ca Shawn putea recunoaște o invitație.

— Precis mă caută.

De astă dată, o bătu pe cap, ca pe un copil, iar buzele ei care începeau să se bosumfle îi dădură de înțeles că pricepuse aluzia.

— Voi veni la un ceai, foarte curând. Și-acum, transmite-le alor tăi salutări, da?

Abia după ce făcu douăzeci de pași, Shawn răsuflă ușurat. Ce le-o fi apucat, așa dintr-o dată, pe toate fetele din familia O'Toole? Poftim: acum, în loc de plimbare liniștită, poate și o ceașcă de ceai în bucătăria unor

prieteni și câtva timp acasă, singur, compunându-și cântecele, onoarea îl obliga să se ducă în sat și să-și găsească ceva de lucru la Aidan.

— Ce-i cu tine aici?

— E o poveste lungă și complicată.

Shawn intră în casă, privind prudent în jur.

— Jude e acasă?

— E sus, cu Darcy. Sora noastră nu se poate hotărî cu ce să se îmbrace ca să-l scoată din minți pe dublinezul cu care se întâlnește.

— Înseamnă că o vreme vor fi ocupate. Perfect. Mi-e pân-aici de femei, explică Shawn, când Aidan îl privi întrebător. Ia uite ce câine frumos, se aplecă el să-l scarpine pe Finn. Crește văzând cu ochii.

— Așa e, și-i convine, nu, băiete?

Finn întoarse niște ochi adoratori spre Aidan, dând din coadă cu un asemenea entuziasm, între genunchii lui Shawn și masa de lângă ușă, încât se auzi un ropot ca de tobă.

— Dacă mai crește mult, o să răstoarne lămpile de pe masă, cu coada asta a lui. Ai o bere-n plus?

— Am și două - câte una pentru fiecare. Femeile, continuă Aidan în timp ce mergeau spre bucătărie, dacă tot ai adus vorba de ele, au să-ți facă mereu neplăceri de-un fel sau altul. De vină e mutra ta simpatică.

Amuzat, Shawn se așeză la masă, în timp ce Aidan destupa două sticle de Harp. Puse o mână pe capul lui Finn, absent.

— Las-că și tu de-ai descurcat bine în materie de cucoane, din câte-mi amintesc. Și nu ești nici pe departe la fel de arătos ca mine.

— Da, dar sunt mai deștept.

Cu un zâmbet, Aidan îi dădu fratelui său sticla.

— M-am păstrat pentru cea mai bună dintre ele.

— Nu te pot contrazice.

După ce ciocniră, Shawn bătu îndelung, cu sete.

— Ei bine, nu ca să-ți vorbesc despre femei am venit, ci pentru ca să scap un timp de ele.

— Dacă ai de gând să discutăm afaceri, am și așa ceva.

Aidan puse pe masă o cutie cu crochete și se așeză.

— Azi-dimineață mi-a telefonat tata. El și mama vă trimit tuturor salutări. Voia să te sune și pe tine.

— Eram la o plimbare. Cred că nu m-au găsit.

— Ei, cea mai importantă veste e că săptămâna viitoare pleacă la New York ca să se vadă cu Magee.

Întrucât câinele îl privea cu mare speranță, Aidan îi aruncă și lui o crochetă.

— Vrea să-l cunoască mai bine, înainte de a lua vreo hotărâre.

— Nimeni nu poate cunoaște omul mai bine și mai rapid decât tata.

— Ie dară. Și, între timp, Magee îl trimite aici pe omul lui, ca să se orienteze și el. Se numește Finkle și va sta la hotelul de pe faleză. Tata și cu mine ne-am înțeles să nu discutăm problemele financiare cu Finkle până nu ne lămurim mai clar ce e cu acest Magee.

— Tata și cu tine vă pricepeți cel mai bine la chestiunile astea. Dar...

— Dar...?

— Mi se pare că ce ne interesează e cu cât ne vom alege din afacere. Ca bani, da, dar și ca mod în care proiectul ăsta al lui Magee va avantaja cârciuma.

— Indiscutabil.

— Deci, continuă Shawn, după ce sorbi gânditor din bere, șmecheria ar fi cum să obținem cât mai multe informații, fără a-i da tot atâtea în schimb.

— De asta o să se ocupe tata, la New York.

— Ceea ce nu ne împiedică să ne ocupăm și noi, aici.

La fel de vulnerabil ca Aidan, Shawn îi dădu și el lui Finn o crochetă.

— Ceea ce avem în mica noastră familie fericită, Aidan,

este omul de afaceri - adică tu, înclină Shawn sticla spre fratele lui.

— Așa se pare.

— Și, urmă el, ridicând un deget spre tavan, mai avem sus două femei. Una, grațioasă și fermecătoare, are o sfială care ascunde un creier isteț, pentru cei ce nu știu să observe. Cealaltă, cochetă și frumoasă, are obiceiul de a juca bărbații pe degete înainte ca ei să-și dea seama că are o coloană vertebrală de oțel.

Aidan dădu din cap, încet:

— Continuă.

— Pe urmă, sunt eu, fratele care n-are în cap nici o celulă cenușie pricepută la afaceri. Omul afabil, care nu dă atenție problemelor pecuniare.

— Mă rog, ești tu destul de afabil, Shawn, dar la afaceri ai un cap la fel de bun ca al meu.

— Nu-i adevărat, însă am totuși destul ca să supraviețuiesc. Destul ca să știu că asupra ta se va concentra Finkle.

Gesticulă absent spre Aidan cu berea, în timp ce continua, îngândurat:

— Iar în acel timp, noi ceilalți putem să-l înconjurăm și să-l descoasem, ca să zic așa, fiecare în felul lui. Cred că, până să terminăm, vom ști tot ceea ce e de știut. După care tu, Aidan, vei încheia tranzacția. Iar *Gallagher's* va fi cel mai elegant local din țară, cel care va fi menționat când se va vorbi despre ospitalitatea și muzica irlandeză.

Aidan se rezemă de spătar, cu ochii gravi, întunecați.

— Asta vrei tu, Shawn?

— Asta vrei și tu.

— Nu asta te-am întrebat.

Înainte ca Shawn să ridice din nou sticla, Aidan îl apucă de încheietura mâinii, destul de strâns pentru a-l face să-și încline capul întrebător.

— Asta îți dorești?

— *Gallagher's* este firma noastră, răspunse Shawn

simplu. Se cuvine să fie cea mai de soi.

După un moment, Aidan îi dădu drumul și se ridică, neliniștit.

— Niciodată nu mi-am închipui că ai vrea să rămâi.

— Unde să mă duc? De ce?

— Întotdeauna am crezut că va veni o zi când ai să înțelegi ce-ți dorești de la muzica ta, și vei porni după acel lucru.

— Am ceea ce-mi doresc de la muzica mea.

Întrucât crochetele nu se mai apropiau de el, Finn se culcă sub masă, la picioarele lui Shawn.

— Mă bucură.

— De ce n-ai încercat niciodată s-o vinzi? De ce nu te-ai dus niciodată la Dublin, la Londra sau la New York, ca să cânți în localurile de-acolo și să te-audă lumea?

— Nu e gata pentru vânzare.

Era o simplă scuză, dar alta nu avea. În rest, putea spune adevărul.

— Și nu țin deloc să merg la Dublin, Londra sau New York, Aidan, nici în alte părți, pentru a cânta ca să am ce mânca. Locul meu e aici. Și inima mea, tot aici.

Se rezemă în scaun, frecând absent coastele lui Finn cu piciorul.

— Eu n-am în mine dorul de ducă pe care l-ai avut tu, sau Darcy, mama ori tată. Vreau ca dimineața când mă scol să văd locuri cunoscute și să aud sunete familiare. Mă echilibrează, înțelegi, să cunosc numele celor din jurul meu și să mă simt acasă oriunde m-aș uita.

— Tu ești cel mai bun dintre noi, spuse încet Aidan, făcându-l să râdă surprins și jenat.

— I-auzi, asta-i o declarație epocală.

— Ești, într-adevăr. Ai o inimă înrădăcinată în pământul de-aici, în mare și în aer, plină de iubire și respect pentru ele. Eu n-am putut avea așa ceva până n-am pornit în lume. Și când am plecat, Shawn, îți spun eu, nu credeam să mă mai întorc vreodată.

— Dar asta ai făcut, și ai rămas aici.

— Pentru că mi-am dat seama de un lucru pe care tu l-ai știut dintotdeauna. Ăsta e locul nostru în lume. Drept ar fi ca, dacă ne-am lua după suflet, nu după vârstă, tu să conduci cârciuma.

— Și s-o fac praf în mai puțin de-un an. Mulțumesc, nu.

— Totuși, n-ai face-o. Întotdeauna ți-am acordat creditul pe care îl meriți.

Shawn învârti în mână sticla de Harp, privind-o gânditor, apoi îi făcu cu ochiul câinelui de la picioarele lui.

— Câte sticle ca asta a bătu stăpânu-tău până să ajung eu aici, Finn, băiete?

— N-am băut nimic. Vreau să-mi înțelegi sentimentele și gândurile înainte de a se schimba totul din nou. Și se va schimba, dacă încheiem târgul ăsta.

— Se va schimba, dar în direcția stabilită de noi.

— O să-ți consume din timp.

Shawn se gândise la asta, inclusiv la felul cum s-ar fi folosit de timpul respectiv.

— Am timp destul.

— Și din timpul lui Darcy - care n-o să se bucure deloc.

— Nu, răsuflă prelung Shawn. Dar o să se bucure îndeajuns de bijuteriile și bibelourile pe care și le va putea cumpăra din profituri. Și va sta alături de *Gallagher's,* Shawn, își privi el fratele în ochi. Poți fi sigur de asta.

— Cel puțin, până pune mâna pe soțul ăla bogat.

— Iar pe urmă, când va binevoi să ne viziteze pe noi, ceilalți, care rămânem țărani, tot ai să-i poți cere să ia un șorț pe ea și să ducă o tavă.

— Ca să-mi dea cu ea în cap.

Totuși, Aidan dădu din cap, înțelegător.

— Ie dară, ar da o mână de ajutor, la nevoie. Știu.

— Nu lua numai asupra ta toată povara asta - tranzacția, formalitățile și toate grijile. Suntem trei - mă rog, patru, acum că o avem și pe Jude Frances. *Gallagher's* e a familiei. Ne vom descurca bine în afaceri, Aidan. Presimt.

— E bine că ai venit. Acum mi-e mintea mai limpede decât înainte.

— Ei, atunci, ar trebui să mai merit o bere înainte de...

Shawn se întrerupse, auzind voci de femei.

— O, Maică binecuvântată, auzi-le că vin. Eu m-am dus. O iau prin spate.

— Data viitoare, am să te-mbăt și scot eu de la tine ce te sperie atâta la femei.

— Dacă-n viitorul apropiat nu găsesc nici o soluție, am să te anunț.

Și, cu aceste cuvinte, Shawn ieși pe ușa din spate.

Capitolul 8

Melodia care răsuna prin capul lui Shawn îl binedispunea la maximum. În timp ce fumul din tigăi și cratițe plutea în sus, iar uleiul începea să sfârâie pe foc, Shawn lăsa cântecul să se desfășoare, notă cu notă, schimbând apoi gama pentru a fi puțin mai dramatic. Cuvintele încă nu-i erau clare, dar aveau să se lămurească și ele. I se părea un cântec de vară, vesel și luminos. Iar gândindu-se la el, ascultându-l în minte, uita de iarna posomorâtă.

Berea și conversația din ajun, în bucătăria lui Aidan, îl liniștiseră. Așa cum îi convenea și lui.

Pe moment, nici nu putea înțelege de ce devenise atât de nervos. Mica Mary Kate trecea doar printr-una din acele faze tipice pentru fete, care urma să se încheie la fel de rapid pe cât începuse.

Și el trecuse prin asemenea perioade, nu? Își amintea clar cum oftase și se tânguise pentru drăgălașa Colleen Brennan, la vârsta de optsprezece ani. Din fericire, nu-și adunase niciodată curajul pentru a face mai mult pe-atât, întrucât pe-atunci drăgălașa Colleen Brennan avea douăzeci și doi de ani și era logodită cu Tim Riley.

Trecuse peste această problemă în câteva săptămâni, apoi începuse să ofteze după altă mutrișoară drăguță. Până la urmă, desigur, făcuse mai mult decât să ofteze și descoperise miracolul fără seamăn de a avea o femeie goală sub el.

Totuși, era atent pe cine atingea și cum atingea, astfel încât, la sfârșit, amândoi să se poată despărți mulțumiți de

experiența trăită. Shawn nu era omul care să ia cu nepăsare dragostea. Motiv pentru care, probabil, de câteva luni nu mai avusese parte de acel miracol fără seamăn.

Și, își imagina el, probabil că din cauza asta îi înfierbânta așa O'Toole glandele.

Nu era deloc sigur, încă, dacă avea intenția să facă ceva sau nu. Brenna era o enigmă, iar Shawn socotea că ar fi fost mai bine s-o lase nerezolvată. Puțin timp, câtăva vreme, și amândoi aveau să revină pe terenul cunoscut, dacă puteau lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc.

Atunci, avea să se liniștească din nou, văzându-și de viața lui.

Nu trebuia decât să uite cât îl stimula senzația gurii ei lipite de a lui.

Controlă mâncarea din oală și mai adăugă puțin măghiran în borș, metodă pe care o învățase din proprie experiență.

Îi plăcea în mod special să prezinte cât mai atractiv mâncarea când erau yankei în cârciumă. Reacțiile lor diversificate îl amuzau întotdeauna. Jude servea din nou la mese, iar Shawn știa că n-avea să-l dezamăgească.

Între timp, avea de fiert pește pentru doi excursioniști din Wexford. Puse peștii în ulei, apoi ridică privirea, când ușa din spate se deschise.

Cât ai clipi, spinarea îi deveni țeapănă, ochii-i se îngustară și prin burtă începu să-i salte o minge cu țepi.

— Ce bine miroase, comentă Brenna, adulmecând prin jur.

Era fardată și purta o pereche de cercei scânteietori. Și, pentru Dumnezeu, rochie - o rochie care nu lăsa formele trupului în seama imaginației și lăsa să se vadă mult din piciorul suplu și musculos.

— Ce-i cu tine, gătită așa?

— Iau cina cu Darcy și dublinezii ei.

Mai degrabă și-ar fi tras un scaun la masă, să se înfrupte pe săturate din mâncarea lui Shawn, dar își dăduse

cuvântul.

— Ieși cu un bărbat pe care nu l-ai mai văzut în viața ta?

— L-a văzut Darcy, iar acum ar fi cazul să mă duc sus și s-o iau din fața oglinzii, altfel mai stă acolo încă o oră să se dichisească și rămân nemâncată.

— Ia stai naibii o clipă!

Numai tonul lui ar fi fost de ajuns ca s-o oprească, atât de tăios și necaracteristic pentru el era. Însă, chiar înainte ca Brenna să se întoarcă, o și apucă de braț.

— Da' ce ți s-a năzărit? întrebă ea.

— Și parfum... constată Shawn dezgustat, simțindu-i mirosul îmbătător. Ar fi trebuit să m-aștept. Ei bine, poți să te-ntorci pe călcâie și să te duci înapoi acasă. Nu-ți permit să umbli îmbrăcată așa.

Ajunsă la capătul răbdării, Brenna era gata să se repeadă la el, dar nu-și putea învinge șocul.

— Nu-mi permiți...? Îmbrăcată... cum?

— Nu, nu-ți permit. Și știi foarte bine cum ești îmbrăcată. Mă mir că mama ta te-a lăsat să ieși din casă în halul ăsta.

— În caz că ai uitat cumva, am douăzeci și patru de ani. Mama mea a încetat de câțiva ani încoace să-mi mai aprobe deciziile vestimentare. Și, cu siguranță, nu te privește cu ce mă îmbrac.

— Am eu grijă să mă privească. Și-acum, du-te acasă și spală-ți mizeriile alea de pe față.

— Nici nu mă gândesc.

De fapt, folosise rujul și fardurile numai fiindcă știa că Darcy i le-ar fi trântit pe față în straturi de două ori mai groase, dacă venea nemachiată. Dar nu avea nici un motiv să menționeze acest lucru, cu atât mai mult cu cât nervii începuseră să mistuie efectele șocului.

— Bine, atunci o fac eu, acum și aici.

Shawn o apucă sub un braț, fără să-i ia în seamă țipetele și pumnul cu care începu să-l lovească în tâmplă, și o cără spre chiuvetă. Prin ceața neagră a furiei, îi întrezări capul

ajungând sub robinet și dădu drumul la apa rece, cu toată presiunea.

În acel moment, intră Jude.

— Shawn!

Tonul ei uluit și oarecum matern îl opri.

— Ce Dumnezeu faci? Las-o jos pe Brenna, imediat!

— Fac ceea ce trebuie să fac. Uită-te cum s-a împopoțonat, Jude, și numai ca să iasă cu un bărbat străin. Nu se cade.

Printre înjurături, Brenna reuși să se întoarcă, încercând să-l muște de piept, dar nu apucă decât flanela. Întrucât amenința să facă un lucru deosebit de urât și dureros cu bărbăția lui, Shawn, prudent, o strânse și mai tare.

„Ei, ei”, își spuse Jude, făcând eforturi să nu-și arate amuzamentul.

— Las-o jos, spuse ea mai încet. Să-ți fie rușine.

— *Mie* să-mi fie rușine? Cu rochia asta pe ea, parc-ar fi goală, și tot mie să-mi fie rușine?

— Brenna arată fermecător.

Negăsind altă soluție, Jude se apropie de el, cu grijă să evite picioarele Brennei care se agitau, și-l apucă de ureche.

— Las-o jos.

— Au! Ei, fir-ar să fie!

Ultima femeie care-l trăsese așa de urechi fusese mama lui - și nici atunci nu putuse să se apere.

— Nu fac decât să-i port de grijă... Bine, lasă-mă! îi ceru el, când Jude îi răsuci urechea fără milă.

O puse pe Brenna jos, apoi trase aer în piept, adânc, enervat.

— Nu înțelegi situația, începu el și imediat se clătină, când Brenna înhăță o tigaie și-l pocni cu ea în cap.

— Nenorocitule! Nu-s la discreția ta și ai face bine să ții minte!

Shawn se agăță de marginea chiuvetei, văzând cum trei Brenne identice porneau spre scară din spate.

— M-a lovit...

— Ai meritat.

Totuși, Jude îl luă de mână, cu blândețe.

— Mai bine stai jos. Ai noroc că n-a luat oala de tuci, altfel acum ai fi zăcut pe spate.

— Nu vreau să iasă cu nu știu ce dublinez...

Amețit, Shawn se lăsă condus de Jude spre un scaun.

— Nu vreau să umble prin lume arătând așa.

— De ce?

— Că nu vreau eu, de-aia!

Răbdătoare și mai înțelegătoare decât îi dădea de înțeles, Jude își trecu delicat degetele prin părul lui.

— În viață mai trebuie să facem și ce nu vrem. Nu ți-a crăpat pielea, dar vei avea un cucui zdravăn.

Îi ridică fața spre a ei și, mișcată de expresia lui îndărătnică și nefericită, îl sărută ușurel.

— Nu știam că ai un cap atât de tare. Dacă nu vrei ca Brenna să iasă cu alții, de ce n-ai invitat-o tu?

Shawn se foi în scaun.

— Nu suntem în asemenea relații.

De astă dată, Jude îi cuprinse obrazul în căușul palmei.

— Nu?

Și, lăsându-l să fiarbă în suc propriu, se duse să ia de pe foc peștii care deja se făcuseră scrum.

— Nu vreau să fim.

Colțurile gurii lui Jude se arcuiră.

Rămânând întoarsă cu spatele spre el, scoase două porții noi de pește.

— Văd că trebuie să-ți repet: în viață, nu merg toate numai cum vrem noi.

— Pentru mine, da, se ridică Shawn în picioare, așteptând un moment să-i treacă amețeala. Eu am mare grijă cu ceea ce-mi doresc.

— Și eu am avut, cândva. Și am ajuns aici fiindcă mi-am dorit mai mult.

— Ei bine, eu am ajuns deja acolo unde vreau să fiu, așa

că-mi pot permite să am grijă.

Cu peștii în mână, Jude îi aruncă o privire lungă.

— Ești, într-adevăr, tare de cap.

— Și prefer așa. Nu, nu te deranja, îi fac eu.

Shawn dădu la o parte tigaia și luă alta, pentru a pune la încălzit ulei proaspăt.

— Roagă-l pe Aidan să le mai servească excursioniștilor un rând de bere, pe banii mei, cu scuze pentru întârzierea mâncării, vrei, iubito?

— Bine!

Jude dădu să iasă, apoi se întoarse.

— Shawn, poate că ție îți place unde ești, poate că e locul potrivit pentru tine. Dar există momente când trebuie să te asiguri. Să faci un pas înainte, sau unul înapoi. Dacă bați pasul pe loc, nu ești cinstit nici cu Brenna, nici cu tine însuți.

— Vorbește psiholoaga din tine?

Shawn întoarse capul la timp pentru a o vedea tresărind, apoi coborî ochii.

— N-am spus-o cu intenție rea, Jude. Și ai dreptate. Numai că încă nu m-am hotărât în ce direcție s-o iau.

Începu să ungă peștii cu unt și făină, meditativ.

— Adevărul e că ea m-a provocat. Și nu-mi place să fiu provocat. Îmi trezește dorința de a mă împotrivi.

— Te înțeleg, la fel cum înțeleg și că Brenna e genul care are nevoie să acționeze. Într-un sens sau altul.

— Ie dară.

Încruntat, Shawn ridică degetele pentru a-și atinge prudent cucuiul.

— Într-un sens sau altul...

— Dacă mai suporți încă un sfat, când o auzi pe Brenna coborând scara, găsește-ți ceva de lucru în cămară.

— Ești o femeie foarte înțeleaptă.

— Merge bine, nu-i așa? întrebă Darcy în timp ce se pudră, în toaleta restaurantului, aruncându-i Brennei o

privire în oglindă.

— Mâncarea e delicioasă.

— Da, și asta, dar eu vorbeam așa, în general. Ce plăcut e să fii, măcar din când în când, și cu un bărbat mai sofisticat. Matthew a locuit la Paris un an de zile, continuă Darcy, vorbind despre partenerul ei. Vorbește limba ca un francez get-beget. Cred c-am să-i sugerez ideea să mă ducă acolo într-un weekend, nu peste mult.

Împotriva propriei ei voințe, Brenna fu nevoită să râdă.

— Vrei să spui, vei face așa încât să creadă că a lui a fost ideea.

— Evident. Bărbații preferă așa. Iar Daniel te place foarte mult.

— E destul de simpatic.

Știind că Darcy ar mai fi întârziat acolo un veac înainte de a se considera destul de aranjată pentru a se întoarce la masă, Brenna își scoase rujul - sau, mai bine zis, rujul lui Mary Kate, șterpelit din baie.

— Arată superb și e putred de bogat. Ce-ar fi să ne invite pe amândouă la Paris?

— N-am timp să mă duc în Franța, nici chef să-mi plătesc singură drumul, în moneda care le convine bărbaților.

— Avem tot timpul, replică Darcy, înfoindu-și părul. Iar o femeie deșteaptă nu plătește, sub nici o formă, decât dacă vrea ea. Nici eu nu mor să mă culc cu Matthew.

— Credeam că-ți place.

— De plăcut, îmi place, da. Dar nu mă inspiră în sensul ăla. Asta însă ar putea să se schimbe, adăugă ea, veselă.

Cu buzele boțite, Brenna își studie rujul; răsucindu-l înainte și-napoi.

— Ai vrut vreodată în viața ta să te culci cu un bărbat care nu voia să se culce cu tine?

— În viața mea n-am cunoscut un bărbat care să nu-și descheie fermoarul la cea mai mică provocare. Așa sunt făcuți ei, deci nu-i poți învinui.

— Dar ar trebui să existe unii care, în anumite împrejurări, pur și simplu nu se pot simți atrași de o anumită femeie, în sensul acela.

— Cred că fiecare regulă are și excepții. Dar nu trebuie să-ți faci griji, o bătu ea pe umăr, a încurajare. Daniel te găsește foarte atrăgătoare. Sunt sigură că s-ar culca bucuros cu tine, dacă ai vrea și tu.

Expirând prelung, Brenna vârî rujul la loc în poșetă.

— I-auzi, ce mai ușurare!

Se simțea minunat. Mai bine ca oricând în viața ei. O masă civilizată, într-un local civilizat, cu oameni civilizați.

Murea de plictiseală, dar n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

Îi dăduse lui Daniel numărul ei de telefon, jurând în sinea sa că, dacă o suna ca s-o invite, avea să iasă din nou cu el în oraș. Fusese politicos și amuzant, își reaminti Brenna, în timp ce se întorcea acasă de la cârciumă, unde fusese lăsată la sfârșitul întâlnirii.

Daniel se prefăcuse că-l interesa activitatea ei și chiar făcuse efortul de a descoperi că aveau ceva în comun - și anume, filmele americane vechi, de gen *noir.*

Daniel avea o videotecă numeroasă cu asemenea filme și îi propusese în treacăt să vină la Dublin, ca să-și organizeze propriul lor mic festival cinematografic.

S-ar fi putut să-i facă plăcere. La fel cum îi făcuse plăcere și sărutul de la despărțire. Daniel nu se purtase peste măsură de familiar, nu-și lăsase mâinile să cutreiere pe unde nu se cuvenea, cu o cunoștință atât de recentă.

Un individ absolut drăguț.

Și lua-l-ar dracu' pe Shawn Gallagher că-i făcuse praf papilele gustative, de nu mai putea percepe savoarea altui bărbat.

Încetini mașina și se opri în dreptul casei lui, lăsând motorul în ralenti, cu ceața firavă plutind în jur.

Era acasă, ba bine că nu, șarpele pândind în iarbă, în

salon ardea lumina. Probabil că Shawn cânta la pian. Dacă ar fi lăsat o fereastră deschisă, notele ar fi răsunat în noapte.

Brenna își dorea să le fi auzit.

Întrucât conștiința acestui fapt o blegea, se încruntă aprig. O tenta amarnic să cotească pe strada lui, să se ducă la ușă și să-i spună pe șleau ce avea de spus.

Dar asta ar fi însemnat că acordă o importanță prea mare celor întâmplate în bucătăria cârciumii. Mai bine îl ignora. Nesimțitul.

Ce fel de om era acela care putea s-o sărute ca și cum ar fi petrecut bucuros o eternitate cu buzele lipite de ale ei, iar în seara următoare se comporta ca un tată turbat de furie?

Auzi, s-o spele pe față!

Își trase nasul și dădu să se răsucească la loc în scaun, când îi atrase atenția o mișcare în fereastra de la etaj. Un moment, rămase împietrită, speriată că Shawn era acolo, privind-o în timp ce ea se uita la casa lui.

Dar obrajii nu apucară să i se îmbujoreze de jenă, căci văzu silueta unei femei, cu părul blond strălucind în lumina delicată a lunii.

Prin urmare, Brenna oftă, deschise fereastra mașinii, își încrucișă brațele pe margine și rămase cu bărbia rezemată deasupra.

Oare cât de des apărea sărmana Lady Gwen noaptea în fereastră, singură, părăsită și cu inima frântă?

— De ce ne batem capul cu ei, Gwen? De ce-i lăsăm să ni se bage așa în suflet? Una peste alta, sunt îngrozitor de enervanți.

Inima lui e în acest cântec. Brenna auzi cuvintele ca și cum i-ar fi fost șoptite direct la ureche. *Și tu de asemenea. Ascultă.*

Închise strâns ochii, căci în cap începea să i se dilate o senzație înfricoșătoare.

— Nu, nu, am terminat, și cu asta și cu el. Nu-l mai

învrednicesc pe Shawn cu nici un gând, cu nici o clipă din timpul meu. A avut parte de destule, prea multă vreme.

Cu o mișcare aproape violentă, trase de schimbătorul de viteze și porni spre casă.

Știa că lucra de una singură, căci se interesase. Michael O'Toole avea niște treburi la hotelul de pe faleză, iar Jude plecase la cumpărături.

În timp ce urca treptele, o auzi bătând cu ciocanul. Ceea ce însemna, își dădu el seama, că era înarmată. Un risc pe care trebuia să și-l asume.

Își petrecuse aproape toată noaptea meditând - obicei care se generaliza, costându-l mult somn. Și ajunsese la concluzia că Jude avea dreptate. Era timpul să acționeze, într-un sens sau în altul. Probabil conversația care urma avea să determine direcția în care să se îndrepte.

Shawn auzi că bubuiturile proveneau din debaraua camerei pentru copil. În urma unui impuls, lucru rar pentru el, închise ușa, o încuie și vârî cheia în buzunar. Așa, cel puțin, Brenna nu putea pleca până nu asculta tot ceea ce avea el să-i spună.

Pregătit pentru explozia pe care era sigur că avea s-o provoace, porni spre debara.

— Jude? Te-ai și întors? Ei, ia uită-te puțin la rafturile astea de-aici și vezi dacă-s pe placul tău.

De pe a treia treaptă a scării, Brenna privi peste umăr și îl văzu, în ușă, pe Shawn.

Acesta aștepta. Brenna însă, în loc de a se lansa într-o tiradă, privi doar prin el, apoi se întoarse la ceea ce lucra. Semn cât se putea de rău, după părerea lui.

— Vreau să-ți vorbesc, începu el.

— Sunt ocupată. N-am timp de taclale.

— Trebuie să-ți vorbesc.

Shawn intră, punându-i o mână pe șold.

Avu nevoie de mult curaj ca să nu și-o smulgă înapoi, când Brenna îl privi lung, strângând mai tare ciocanul în

mână.

— Vrei să-ți ții mâna aia acasă?

— Nu.

O fi avut el curaj, dar avea și creier. Cu o mișcare rapidă, îi smulse ciocanul..

— Am în cap un căcat de cucui cât o minge de golf. N-am chef să-mi mai iasă unu. Numai câteva cuvinte vreau să-ți spun, Brenna.

— Eu n-am nimic să-ți spun, Shawn, și întrucât prețuiesc prietenia care ne unește de-o viață, îți cer ca acum să mă lași în pace.

Nasol, într-adevăr, își spuse Shawn, simțind în gât un nod de panică.

— Vreau să-ți prezint scuzele mele.

Brenna își schimbă poziția pe scară, întorcându-i spatele, și scoase ruleta.

Femeia asta scotea la iveală tot ce avea mai rău în el, își spuse Shawn, în timp ce o apuca de șolduri, ridicând-o de pe scară. Brenna se răsuci, luându-și avânt, iar Shawn, deși se așteptase, nu evită lovitura.

Mai ales când îi zări lacrimile lucind în ochi.

— Îmi pare rău.

Nodul de panică devenise un ditamai bulgărele în gât.

— Nu plânge. Nu suport.

— Nu plâng.

Mai degrabă și-ar fi lăsat lacrimile să-i ardă ochii din cap, decât una singură să cadă în prezența lui.

— Ți-am cerut să mă lași în pace. Dacă nu vrei, te las eu pe tine.

Se duse până la ușă, smuci de clanță, apoi rămase cu gura căscată.

— Ai încuiat ușa! se întoarse ea spre Shawn. Ți-ai pierdut mințile?

— Te cunosc - așa că știam că nu m-ai fi ascultat. Acum, n-ai încotro.

O văzu aruncând o privire spre trusa de scule,

imaginându-și că se gândea la arsenalul dinăuntru.

Oricât de sincere îi erau scuzele, Shawn nu era dispus să se lase ciuruit de găuri, așa că se apropie, trecând între Brenna și ispită.

— Ai spus că prietenia noastră contează pentru tine. Și pentru mine contează. Contează mult. Și tu contezi pentru mine, Brenna.

— De-asta te-ai purtat aseară cu mine de parc-aș fi fost ultima căzătură?

Vocea i se frânse brusc, spre îngrijorarea lui, așa că cedă.

— Cred că da. Nu eram obișnuit, în fond, să te văd arătând așa.

Brenna își aruncă mâinile în sus, frustrată.

— *Cum,* adică?

— Frumoasă.

Îi văzu ochii dilatându-se de uimire și profită de moment pentru a se apropia.

— Arătai atât de cizelată, de feminină...

— *Sunt* femeie, pentru numele lui Dumnezeu!.

— Știu, dar de obicei nu te ostenești s-o scoți în evidență.

— Și de ce-aș face-o?

Era un punct dureros, pe care Brenna nu suporta să-l zgândărească.

— Numai fiindcă știu să bat un cui și să cârpesc țevile, n-am voie să fiu și femeie? Dacă iau pe mine o rochie și mă rujez, gata, sunt o căzătură?

— Nu, sunt un prost eu, pentru că te-am lăsat cu impresia asta. Un prost stângaci și invidios. Și-mi pare rău.

Când Brenna nu răspunse, Shawn își îndesă mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou. Era mai bine, își spuse el, să lămurească totul.

— Adevărul e că mă gândeam la tine, tocmai când ai intrat, arătând așa cum arătai, gata să ieși în oraș cu alt bărbat. Eram gelos. Nu mi-am dat seama pe moment, n-am

vrut să recunosc nici mai târziu, după ce m-am mai calmat. În viața mea n-am mai cunoscut gelozia. Și nu pot spune că-mi place.

Brenna se calmase îndeajuns pentru a începe să speculeze. Și să analizeze.

— Nici mie nu mi-a prea plăcut.

— Mi-am spus că făcuseși totul - rochia, pieptănătura, buzele rujate - numai ca să mă aţâți.

Într-adevăr, își spuse ea și dădu din cap:

— Sigur că s-ar fi putut, dacă-mi venea ideea. Numai că mintea mea nu funcționează într-un fel atât de deștept.

— Nu, tu ești o femeie dintr-o bucată, știu.

Shawn se întrerupse, înclinând capul. La fiecare pas pe care-l făcea, Brenna răspundea cu unul al ei, evitându-l.

— De ce, Brenna, ori de câte ori mă apropii de tine, te retragi? Nu tu ai început totul?

— Ba da, dar am avut timp să mă mai gândesc. Păstrează distanța, te rog, până ajung la o concluzie, îi ceru ea, când îi văzu amuzamentul din ochi; nu era cea mai liniștitoare expresie pentru nervii unei femei. Suntem prieteni de mult și nu vreau să pierd partea asta din viața mea. Dacă prima oară când eu am adus vorba de sex, am fi trecut la fapte, dacă tu n-ai fi făcut decât să răspunzi, cu zâmbetul pe buze; „I-auzi, Brenna, ce idee interesantă, hai în pat!”, ar fi fost perfect pentru toată lumea. Ne-am fi simțit bine, ar fi rămas totul simplu și ne-am fi despărțit prieteni ca de obicei. Acum însă a încetat să mai fie un lucru impulsiv, e mult mai complicat.

Shawn rezolvă problema de a o ține pe loc rezemându-și o palmă de perete, chiar deasupra capului ei. Înainte ca Brenna să se ferească, își propti și cealaltă mână, imobilizând-o între ele.

— Ai obiceiul să acționezi pe bază de impulsuri, iar eu obișnuiesc să cuget pe îndelete. Tu te miști repede, eu încet.

Sângele ei începea să se înfierbânte în vene, dar

mândria o ținea pe loc, la fel de sigur ca brațele lui.

— Isuse, Shawn, până și un ghețar se mișcă mai repede decât tine.

— Dar ajung totuși acolo unde vreau, nu? Cred, Brenna, că dacă punem în balanță impulsurile și rațiunea, viteza și prudența, încă ne-am mai putea întâlni undeva la mijloc.

— Acum e prea... delicat.

— Îți bate tare inima, murmură el, apropiindu-se. Aproape c-o aud.

Privind-o, își lăsă mâna între sânii ei.

Ochii Brennei deveniră mai strălucitori, respirația începu să-i tremure printre buze, apoi trase aer în piept, brusc, când Shawn își răsfiră degetele.

— Acum, o și simt. Voiam să te ating.

I se îndoiau genunchii.

— Nu te-ai fi gândit niciodată la asta, dacă nu aduceam eu vorba.

— Așa e, și nu pot spune că mă deranjează c-a fost ideea ta, acum, dacă stau să mă gândesc.

Își coborî capul, pentru a-i mușca ușurel buza de jos.

— Și constat că mi-e greu să mă gândesc la altceva. Azi, când am venit aici...

Începu să-și plimbe buzele peste maxilarul ei.

— Mă gândeam să-mi cer iertare, să îndrept lucrurile cât se putea. Apoi, era aproape sigur că urma să mă retrag, lăsându-le așa cum sunt. Acum, însă, vreau să te ating.

Începu să se joace delicat cu sfârcul care-i întindea materialul cămășii.

— Vreau să-ți simt gustul.

Și, în sfârșit, într-un târziu, îi acoperi gura cu a lui.

Brenna îl apucă de șolduri, înfigându-și degetele în carne, în timp ce-și lăsa limba să danseze cu a lui, își lăsa buzele să se înfierbânte împreună cu ale lui. Dorea ca totul să meargă mai repede, mai tare, mai dogoritor. Avea senzația că murea, de atâta căldură blândă și profundă.

— Stai...

Ceva se desprindea într-însa. O nevoie vitală care trebuia să rămână la locul ei.

— Așteaptă. Crezi că am nevoie de toate fandoselile astea...

Întoarse capul, dar astfel nu reuși decât să ajungă cu urechea în dreptul dinților lui.

O, Doamne, omul ăla avea cea mai magică gură din lume.

— N-am nevoie...

Respira sacadat și rapid, ametită.

— Nici de seducții...

— Eu, da.

Shawn înclină capul, astfel încât s-o muște ușor de gât.

— Dacă te-ai hotărât - și mi se pare că așa e - să facem totuși sex, ne sacrificăm acum o oră și mergem la tine acasă.

Chicotitul lui răsună înfundat, cu buzele lipite de pielea ei fină ca mătasea încălzită la soare.

— Undeva la mijloc, Brenna. Te doresc.

O simți înfiorându-se, când îi găsi din nou gura cu a lui.

— Dar m-am hotărât să înnebunim amândoi puțin, înainte de a te avea goală, sub mine.

— De ce?

— Fiindcă așa e mai plăcut. Îți place când îți fac asta?

Brenna inspiră de trei ori la rând, scurt, când Shawn își strecură degetele sub bluza ei, frecându-i cu nodurile lor curba sânului.

— Văd că-ți place. Ți s-au împăienjenit ochii.

— Sunt aproape oarbă. Dracu' s-o ia de casă a ta, terminăm aici, acum.

Dar, când își încleștă brațele pe după gâtul lui, Shawn râse și o învârti în cerc.

— A, ba nici pomeneală. N-am să mă lipsesc de plăcere, și nici pe tine.

— Locul unde mă aflu nu mi separe deloc la mijloc. Tind cu repeziciune spre modul tău de a proceda.

— Poate, dar la sfârșit îmi vei mulțumi.

— Tipic pentru un bărbat, comentă ea, când o lăsă din nou pe picioare. Mereu credeți că voi știți ce e mai bine și cum trebuie să se procedeze.

— Brenna, iubito, dacă nu eram bărbat, n-am fi purtat conversația asta.

Brenna suflă zgomotos, apoi își potrivi șapca mai bine pe cap.

— Mă rog, aici ai dreptate, nu?

— Mi-ai spus că te mănâncă, ei bine, am să te scarpin, când și cum consider eu. Așa e cinstit.

Îl privi și dădu din cap:

— Frustrant, dar cinstit.

— Și indiferent cum stăm acum sau pe urmă, la sfârșit rămânem prieteni. Oricât de mult te doresc, nu te voi atinge dacă nu jurăm acum că ne despărțim prieteni.

Cum ar fi putut să nu țină la el, se întrebă Brenna, când era genul de om care se gândea la așa ceva?

Și vorbea serios.

— Prieteni acum, în timpul și după.

Îi întinse mâna.

— Îți promit.

— Și eu ție, răspunse el, ținându-i mâna într-a lui.

După care, numai pentru a-i vedea reacția, o ridică la buze.

Brenna rămase cu gura căscată, făcându-l să râdă încântat.

— Mary Brenna, cred că te așteaptă câteva surprize.

— Poate.

Își retrase mâna și o duse la spate, unde continua s-o furnice.

— Dar nici tu nu scapi fără câteva șmecherii de-ale mele.

— Contez pe asta.

Scoțând cheia din buzunar, Shawn se întoarse spre ușă.

— Ce-ar fi să vii diseară și să-ți fac de cină, ca să-ți arăt unele... surprize din cămară?

— În cămară?

Înainte de a apuca să râdă, începu să înțeleagă.

— Și câtor femei, dacă pot să te-ntreb, le-ai făcut surprize în cămară?

— *Mauverneen,* îi făcu el cu ochiul, înainte de a ieși. N-am obiceiul să număr.

Capitolul 9

— A venit Finkle, omul lui Magee, șuieră Darcy, intrând grăbită în bucătărie.

Shawn ridică privirea de pe cele trei sandvișuri cu garnitură pe care le pregătea.

— E aici, acum?

— Cum mă vezi și cum te văd.

Din obișnuință, Darcy își studie chipul și părul în oglinda agățată lângă ușă.

— Aidan îi umple o halbă cu bere și-l ține de vorbă la bar, deși pe Finkle par să-l intereseze numai afacerile.

Cunoscând talentele surorii lui, Shawn gesticulă cu cuțitul:

— Descrie-mi-l în cel mult o sută de cuvinte.

— Ca la vreo cincizeci și cinci de ani, cu părul pieptănat peste chelie. O burtă prosperă, de unde știu că-i place să mănânce. Căsătorit, dar nu se codește să arunce câte o privire și pe de lături. Om de interior. Tipul funcționarului care preia ordinele și le transmite mai departe pe cale ierarhică. Zgârcit, întrucât Mary Kate mi-a spus că s-a tocmit feroce pe prețul camerei, deși i se decontează. Urban din cap până-n picioare și cam fante. Mi-aș putea pensa sprâncenele, în lustrul pantofilor lui.

— Elocvent portret, comentă Shawn, cu ochii sclipind de nerăbdare. Nu-ți va fi greu să-l farmeci, nu-i așa?

Cu cel mai fudul zâmbet, Darcy își examină unghiile.

— Simplu ca bună ziua.

— Nu zic să-l duci în ispită, Darcy, doar să-l faci să se poticnească pe la margini.

— Ai încredere-n mine. Am spus că e căsătorit. Nu stric casele oamenilor.

— Scuză-mă. Era din cauza expresiei din ochii tăi. Ești o teroare pentru omenire.

Darcy scoase un tub din buzunarul cu bacșișuri și își retușă rujul, privindu-l pe Shawn în oglindă.

— Omenirea iubește terorile ca mine.

— Nu te pot contrazice, de vreme ce am văzut multe victime. Te voi ajuta să servești sandvișurile astea, pentru ca Finkle să-l vadă și pe fratele cel inofensiv.

Darcy începu să-l ajute să pună mâncarea pe tavă.

— Arde de nerăbdare să vadă totul cu ochii lui, să studieze terenul și să încheie tranzacția.

— Acum, e în Irlanda, replică Shawn cu nepăsare. Graba nu stă în firea fraților Gallagher.

Termină de pus comenzile pe tavă și scoase din bar câteva boluri cu crochete.

— Nu visam cu ochii deschiși, îi spuse el lui Darcy, ridicând ușor glasul, în timp ce treceau în salon. Judecăm.

Urmându-l, Darcy oftă.

— Nu poți pregăti comenzile la timp dacă ești cu capul în nori. Mai încearcă din când în când și să rămâi cu picioarele pe pământ, alături de noi ceilalți.

Cu o expresie posomorâtă, Shawn începu să pună crochetele pe bar.

— Shawn, vino să-l cunoști pe domnul Finkle din New York City, îl chemă Aidan.

Shawn porni de-a lungul barului în direcția lor, zâmbindu-i prietenos omului cu păr rar și ochi negri, cam iritați.

— Încântat de cunoștință, domnule Finkle. Avem niște veri în New York City, și câțiva prieteni. Mi-au spus că e un oraș agitat și plin de viață, unde în fiecare minut au de făcut câte ceva. Aidan, tu ai fost în New York City. Așa ți-l amintești și tu?

Aidan nu făcu decât să dea din cap, înghițindu-și un

chicotit. Shawn își intensificase accentul, atâta cât să creeze atmosferă și să adauge o undă de simplitate țărănească.

— Aidan este omul călătoriilor. Și, desigur, a moștenit-o din familie. Eu unul însă prefer să stau unde-mi am rădăcinile.

— Da, mă rog... începu Finkle, gata să termine cu Shawn, pentru a trece la problemele importante.

— Deci, ați veni în vacanță la Ardmore, domnule Finkle? Sigur, este un loc minunat pentru așa ceva. Acum este mai liniște, așa că aveți noroc, continuă Shawn. Pe la sfârșitul lui mai, vor veni să roiască pe plajă ca albinele și-au să dea buzna la cârciumă, de nu-mi voi mai vedea capul de treburi. Măcar iarna să se mai odihnească omul...

— Eu am venit aici cu afaceri, declară răspicat Finkle, cu accentul tăios al newyorkezilor de baștină. Din partea firmei *Magee Enterprise.*

La vederea privirii convingător de inexpresive a lui Shawn, Aidan clătină din cap:

— Shawn, ți-am vorbit despre posibilitatea de a încheia un târg cu domnul Magee. Cu sala de spectacole.

— Ei, dar eu n-am crezut nici un moment că aveți intenții serioase, se scărpină în cap Shawn. Un cinematograf în Ardmore?

— Nu vă fi o sală de cinema, replică Finkle, cu vizibilă nerăbdare. Ci una de spectacole *live*.

— Cred că e o idee excelentă, se apropie și Darcy, zâmbindu-i aprobatoare lui Finkle. De-a dreptul strălucită. Trebuie să veniți diseară la cârciumă, domnule Finkle, ca să observați câte ceva din talentele locale pe care vi le putem oferi pentru teatru.

— Dar cu omul din Londra cum rămâne? se uită nedumerit Shawn la Darcy, apoi la Aidan. Cel cu restaurantul?

— Vorbim mai târziu despre asta, răspunse Aidan, dându-i lui Shawn un ghiont, mic dar foarte vizibil. Nu e

prea important.

Finkle își îndreptă umerii, încruntându-se ușor:

— Sunteți în tratative și cu un alt investitor, domnule Gallagher?

— Nu e ceva serios. Câtuși de puțin. Ce-ar fi ca, în timp ce discutăm, să vă arăt terenul? Desigur, vreți să-l vedeți, nu-i așa? Shawn, fii tu bun și stai aici, la bar.

Grăbit, Aidan ridică tăblia barului.

— Facem câțiva pași, domnule Finkle, să vedeți ce e de văzut.

— Vă întoarceți, vă rog, nu-i așa? strigă Darcy în urma lor și avu satisfacția de a-l vedea pe Finkle înroșindu-se puțin, când aruncă o privire spre ea. Mi-ar face mare plăcere să vă cânt.

Așteptă până se îndepărtară, apoi îi zise lui, Shawn, pufnind în râs:

— „Omul de la Londra”…! Inspirată idee!

— Acum mi-a venit. Și pariez o sterlină pe-un pence că-n momentul când se va întoarce îl va suna pe Magee la New York ca să-i spună că jucăm pe două fronturi.

— Poate să aibă efect negativ, să știi, Shawn. Magee ar putea căuta în altă parte.

— Sau ar putea să renteze, întinse Shawn mâna s-o tragă de păr, surprins să constate cât de mult îl amuza jocul. Viața e un joc de noroc, nu?

Ridică privirea, când intrară Brenna și tatăl ei, să-și ia prânzul.

— Iar asta e jumătate din distracția de a trăi. Bună ziua vă doresc, domnule O’Toole, îl salută el pe Mick, când acesta se apropie de bar. Mary Brenna. Cu ce vă putem servi?

— Mi-e sete, Shawn, răspunse Mick, făcându-i cu Darcy cu ochiul.

— Se rezolvă.

Cunoscându-i preferințele, Shawn puse o halbă sub robinet și începu s-o umple treptat cu Guinness.

— Și tu, Brenna?

— Pe mine mă interesează mai mult supa aia pe care o văd pe meniu, arătă ea cu capul spre tabla cu specialitățile zilei. Dar nu e nici o grabă.

— Nici cea mai mică grabă, confirmă Mick, așezându-se pe un taburet. În dimineața asta, aproape am terminat lucrul acasă la fratele tău. Brenna aci de față va face ordine la sfârșitul zilei, după care ne întoarcem la renovarea camerelor de la hotel. Sigur, îmi vor lipsi mesele luate aici, la voi, Shawn. Nu că hotelul n-ar servi mâncare bună, dar nimeni nu are talentul tău.

— Luați și dumneavoastră supă azi, și un sandviș, domnule O'Toole? se apropie Darcy, dincolo de bar, pentru a turna ceaiul pe care știa că-l dorea Brenna. Un om care muncește atât de mult ca dumneavoastră are nevoie de combustibil.

— Ei, nu te contrazic, Darcy iubito, într-o bună zi, vei fi soția ideală a unui bărbat norocos, căci vei ști prea bine cum să te ocupi de el.

Făcându-i cu ochiul, Darcy râse strengărește și împinse ceașca de ceai spre Brenna.

— Eu caut unul care să se ocupe el de mine și să mă răsfețe. Apropo de chestia asta, Daniel te-a sunat, Brenna?

— Daniel?

Observând sprâncenele înălțate ale lui Shawn, Brenna făcu un efort să nu se foiască în loc.

— Da, mi-a dat un telefon.

— Atunci e bine. Mi-a spus Matthew că avea să te caute. Domnule O'Toole, vă anunț că un tânăr arătos și chivernisit a pus ochii pe fiica dumneavoastră.

— Și de ce n-ar fi făcut-o? E o drăgălașă.

— Bine, tată, gata.

— Păi, dacă așa e, cu ce greșesc c-o spun? replică el, dându-i pe umăr o palmă cum majoritatea bărbaților i-ar fi dat unui fiu. Într-adevăr, mare noroc ar avea să pună mâna pe o fată ca Brenna mea, căci e frumoasă la față și harnică.

Poate cam iute la mânie, dar asta nu e decât sărea în bucate. Nici un bărbat nu-și dorește o femeie bleagă, nu-i așa, Shawn?

Shawn mai ridică puțin nivelul berii din pahar.

— Depinde de bărbat.

— Ei, unul deștept nu și-o dorește, căci în nici un an ar muri de plictiseală. Nu că m-aș grăbi s-o văd pe Brenna zburând la casa ei. Puicuțele mele pleacă din cuib destul de repede, în ultima vreme, Maureen fiind gata măritată, iar Patty, pe cale să fie mireasă în câteva luni.

Oftă.

— Nu știu ce-am să mă fac fără Brenna, când va veni timpul...

— Timp, netimp, nu vei rămâne fără mine. Suntem parteneri. Acum merg la bucătărie să aduc supa, văd că nu mai prididiti cu treburile.

Era cea mai la îndemână scuză ca să scape din centrul atenției și al subiectelor incomode. Intră în bucătărie cât putea de repede fără să dea de înțeles că se grăbea. Când ușa se închise în urma ei, își ridică ochii spre cer, oftând scurt.

Tatăl ei devenea din ce în ce mai sentimental, în ultima vreme, și dacă de cele mai multe ori asta o înduioșa, acum nu era cazul. Luă farfuriile, încercând să nu se strâmbe când auzi ușa deschizându-se din nou. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că era Shawn.

— Pot să le iau și singură. Ești ocupat.

— Iar Darcy poate servi la bar tot atât de bine ca mine - sau ca oricine. Și-n plus, tatăl tău vrea un sandviș, iar tu nu ești la fel de dibace cu pâinea și carnea cum ești cu ciocanul și cuiele.

Pentru că știa că avea s-o fâstâcească, Shawn trecu în spatele ei, o apucă de șolduri și se aplecă s-o muște ușurel de ceafă.

Un val fierbinte o străbătu până-n vârfurile picioarelor.

— Ce te-a apucat? Parcă aveai de lucru.

— Am destul de lucru cu tine, replică Shawn, întorcând-o cu fața spre el.

— Eu abia am timp să îmbuc ceva. Trebuie să mă întorc acasă la Aidan și să termin.

— Îți dau eu să îmbuci, imediat.

Ținând-o cu mâinile de subsuori, o săltă pe bufet.

— Mai întâi, dă-mi tu mine. Mi-e poftă de tine.

Brenna vru să protesteze, deși nu-i stătea inima la asta, dar în aceeași clipă gura lui se lăsă peste a ei.

— Ar putea să intre cineva, bâigui ea, deși mâinile îi ajunseseră deja în părul lui.

— Și cu ce te deranjează? Fii și tu atentă o clipă la ce facem aici.

Îi încadră fața în palme, înclinându-și capul. Și începu s-o sărute.

Făgăduise s-o scoată din minți, iar Brenna fu nevoită să recunoască faptul că era un om de cuvânt. Câteva zile, o jucase pe degete, într-un mod atât frustrant, cât și minunat.

Niciodată nu-i dăruia mai mult decât un sărut, prelung, lent și profund, său rapid, apăsat și fierbinte. O atingere abia simțită, ațâțătoare, cu vârfurile degetelor. O privire calmă care îi făcea inima s-o ia razna, fără o singură vorbă rostită.

Spusese că-i era poftă de ea. Pesemne că nu mințea, căci acum o degusta, o savura și o devora cu mușcături lenețe, stăruitoare. Când Brenna începu să tremure, Shawn nu făcu decât să scoată un sunet de satisfacție.

— Shawn.

Îi făcea capul să se învârtească și pântecele s-o ia razna.

— Nu mai rezist mult...

— Eu, da. Aș putea continua așa ani de zile!

— Tocmai de-asta mă temeam.

Shawn chicoti, apoi se retrase, mulțumit să vadă cum i se tulburau ochii de dorință.

— Ce i-ai spus acelui Daniel?

— Care Daniel?

Pe buzele lui se ivi un zâmbet, făcând-o să se dezmeticească. Înjurând, îi dădu un brânci și sări de pe bufet.

— Fir-ai al dracului, Shawn, deci despre asta era vorba. Să mă molești și să-mi iei mințile, ca să-ți satisfac amorul propriu.

— Ăsta n-a fost decât un mic câștig colateral, replică el, luând ingredientele pentru un sandviș. Dar adevărul este, Brenna, că mă interesează să știu dacă ai de gând să mai ieși cu dublinezul ăsta.

— Ar trebui s-o fac, numai pentru că ar fi o palmă pentru tine, răspunse Brenna, înfundându-și mâinile în buzunare. Darcy așa ar face.

— Da, dar tu nu ești Darcy, nu-i așa, iubito?

— Nu, nu sunt și nu am nici talentul nici energia de a jongla cu bărbații ca și cum ar fi niște mere. I-am spus dublinezului că sunt legată de cineva.

Shawn o privi scurt în ochi.

— Îți mulțumesc.

— Ceea ce aș vrea să știu e când am să mă culc cu acel cineva.

Adăugând mușchiul condimentat care-i plăcea lui Mick O'Toole, Shawn înălță din sprâncene.

— În toți anii de când te cunosc, niciodată nu mi-ai dat seama că ești atât de obsedată sexual.

— N-aș fi obsedată sexual dacă aș fi *activă* sexual.

— Ei, și cum poți fi atât de sigură, dacă n-ai fost niciodată activă sexual cu mine?

Brennei îi venea să-și smulgă părul din cap.

Preferă ca, în schimb, să râdă.

— Isuse Christoase, Shawn, ești în stare să faci o femeie să se-apuce de băut.

— Du-te și spune-i lui Darcy să-ți umple o halbă în contul meu, începu el, după care ridică din nou capul, când auzi voci apropiindu-se de ușa din spate. Nu, stai. Continuă cu

ce făceai.

— Cu ce să continui?

— Pune supa în farfurii. Și lucrează mai departe.

Ușa din spate se deschise, iar Aidan îl lăsă pe Finkle să intre primul.

— Bucătăria e teritoriul lui Shawn, după cum vedeți. A, bună, Brenna. Ea este prietena și angajata noastră ocazională, Brenna O'Toole. Brenna, ți-l prezint pe domnul Finkle de la New York.

— Încântată de cunoștință.

Neștiind despre ce era vorba, Brenna zâmbi amabil și continuă să pună supa în farfurii.

— Domnul Finkle a venit să adauge un restaurant la cârciumă... începu Shawn.

— Un teatru, îl corectă Aidan pe un ton atât de tăios, încât Brenna tresări surprinsă, gata să răstoarne farfuria. Sală de spectacole, Shawn. Iarăși le-ai cam încurcat.

— A, ie dară, sala. Sigur, eu nu-s în stare să țin minte detaliile de afaceri nici cinci minute-n șir.

— Dar faci o supă delicioasă, îl încurajă Brenna, privindu-l ca pe un băiat de doisprezece ani greu de cap - cum bănuia că voia el să pară. Doriți și dumneavoastră o porție, domnule Finkle, sau ați și mâncat?

— Nu, n-am mâncat.

Bucătăria mirosea ca la mama acasă, făcând să-i lase gura apă.

— E foarte aromată.

— Și gustoasă, vă dau cuvântul meu. La ce fel de teatru vă gândiți?

— O arenă de divertisment mică și plină de gust. Șeful meu dorește spectacole tradiționale.

— Oamenilor le place să mănânce și să bea un pahar, două, înainte sau după spectacol, nu-i așa? comentă Shawn, garnisind sandvișul cu pătrunjel și ridichi.

— De regulă.

Finkle scrută încăperea, oalele lucitoare, bufeturile

curate, masa de lucru unde domnea ordinea. Mașina de gătit era enormă și arăta mai bătrână decât însuși Zeus, dar părea în perfectă stare.

— Ei, atunci, alt local mai bun decât *Gallagher's* n-o să găsească, îl asigură Brenna. Doriți să luați loc aici, în bucătărie, sau preferați să mergeți la o masă?

— La o masă, dacă se poate, răspunse Finkle, dorind să urmărească felul cum decurgea servitul.

— Vă ajut să vă găsiți un loc, gesticulă Aidan spre ușă. Spuneți-i lui Darcy ce doriți la prânz. Din partea casei, desigur.

În timp ce-l conducea în salon, Aidan aruncă o privire triumfătoare peste umăr.

— Ce-i povestea asta cu teatrul? întrebă Brenna. Și de ce te porți ca și cum ți-ar fila o lampă?

— Ei, am să-ți spun. Du-i tatălui tău mâncarea și întoarce-te să-ți mănânci supa aici, iar eu am să-ți povestesc totul.

După ce Shawn termină, Brenna se rezemă de spătar, rozându-și buza ca întotdeauna când se concentra.

— Îl știu pe acest Magee.

— Serios?

— Ei, nu personal, dar am auzit de el. De ei, de fapt. Tată și fiu, dar acum mai mult fiul se ocupă de afaceri.

— Deci, o firmă de familie, medită Shawn. Ei, pot admira așa ceva.

— Și încă una foarte puternică. Acești Magee construiesc lucruri foarte frumoase. Mai mult săli de spectacole, arene și altele la fel. Nepotul unui văr de-al mamei mele, Brian Cagney, a lucrat într-o echipă de-a lor de construcții, la New York. Mi-a scris acum un an, doi, spunând că, dacă vin acolo, aș primi de lucru cât ai clipi din ochi, întrucât pe Magee nu-l interesează altceva decât priceperea omului, când îl angajează.

— Te gândești să te duci la New York?

Era un șoc atât de puternic, încât Shawn fu nevoit să-și continue lucrul pentru a-și păstra tonul calm și indiferent.

— Nu, răspunse absentă Brenna, cu gândurile deja în altă parte. Lucrez cu tata și rămânem aici. Dar Brian îmi mai scrie din când în când. Mi-a spus că Magee se poartă bine cu angajații și mai dă și el cu ciocanul uneori, când îi vine cheful. Dar nu poate suferi proștii și, dacă ai zbârcit-o, ai și zburat. Îi voi scrie lui Brian, să văd ce știe sau ce poate afla despre povestea asta.

Apoi, privirea îi deveni mai atentă, ațintindu-se asupra lui Shawn.

— Își aduce proprii oameni, sau va angaja localnici?

— N-am de unde să știu.

— Ei bine, ar trebui să angajeze de-aici. Așa se procedează. Dacă vrei să construiești în Irlanda, folosești mână de lucru irlandeză. Construiești în Ardmore, angajezi oameni din sat și din Old Parish. Nu ne-ar strica, tatei și mie.

— Unde te duci? întrebă Shawn, văzând-o că se ridică.

— Să vorbesc cu domnul Finkle.

— Stai, stai. Doamne, femeie, niciodată nu lași să-ți scape vrabia din mână, așa-i? Nu e momentul.

— De ce să nu fie, dacă vreau să stabilesc niște lucruri?

— Lasă-l pe Aidan să încheie mai întâi tranzacția, o opri el, luând-o de mână. E încă într-o etapă delicată. După ce iese așa cum vrem noi, poți interveni, spunând cine ar trebui să lucreze la construcții.

Brenna detesta așteptările, cu atât mai mult acum, când înțelegea că Shawn avea dreptate.

— Atunci, va trebui să aflu în clipa când s-a încheiat târgul.

— Îți promit.

— Să-ți arăt cum ar trebui să fie...

Scoțând un creion din buzunar, Brenna se pregăti să înceapă schița chiar pe perete, dar Shawn îi împinse un blocnotes sub nas.

— Aici e zidul de la nord. Îl deschizi, spargi o trecere largă... începu ea să deseneze cu repeziciune linii și unghiuri. Iar aici faci un fel de culoar, pentru ca oamenii să poată circula între sală și cârciumă. Cârciuma o lași cât poți de mult așa cum e - aceeași lemnărie, aceleași podele, așa că vei avea o... cum să zic... o simetrie între ea și holul teatrului. E mai bine dacă aici culoarul devine evazat, lărgindu-se din mers, astfel încât holul să facă parte integrantă din cârciumă, după cum și cârciuma va deveni o parte din hol.

Dădu din cap, ridicând apoi privirea, cu ochii îngustați.

— Și de ce-oi fi zâmbind?

— E așa de educativ să te văd la treabă!

— Dacă iese cum vreau eu, mă vei vedea la treabă luni în șir, iar tata va putea veni la cârciumă zilnic, să-și ia prânzul și berea. Și-acum, să mă întorc la lucru.

— Îți poți lua o oră liberă, mai târziu? o apucă el de mână, înainte de a ieși.

— Cred că da. Nu mi-ar lua mai mult de-atât să scot hainele de pe tine și s-o rezolvăm.

— La cu totul altceva mă gândeam. În cealaltă privință, n-am chef de orare și termene fixe.

Îi ridică mâna la gură, frecându-i nodurile degetelor cu buzele.

— Vreau să facem o plimbare pe plajă.

Era atât de tipic pentru el. O oră de plimbare, iarna, pe plaja bătută de vânt.

— Vină să mă iei de la Jude. Dacă te descurci cu timpul, pot și eu s-o fac.

— Atunci, vino aici să mă săruți de rămas-bun.

Nedorind să-l refuze, Brenna se ridică pe vârfuri și tocmai îi atinsese buzele cu ale ei, când ușa se deschise.

— Finkle zice că n-ar strica o supă și...

Darcy se opri brusc, cu gura căscată, când își văzu cea mai bună prietenă sărutându-i fratele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta ce mai e?

— Exact ceea ce părea să fie înainte de a ne întrerupe tu. N-ai terminat, îi spuse Shawn din nou Brennei, începând s-o tragă iarăși spre el.

— Ba da. Am treabă.

Considerând că era cel mai bun pretext de a scăpa, Brenna se repezi afară pe ușa din spate.

— O supă, zici? întrebă Shawn, răsucindu-se nepăsător spre aragaz. Da? Nu-mi răspunzi?

— Shawn, o sărutai pe Brenna.

— Exact, deși abia dacă am apucat s-o gust, când ai dat tu buzna și-ai speriat-o.

— Ce ți-a venit, s-o săruți pe Brenna?

Shawn întoarse capul spre ea, fără expresie.

— Eram sigur că mama ți-a explicat cum stau lucrurile astea, dar dacă ai nevoie de-o reciclare, voi face tot ce pot ca să te pun la curent.

— Nu face pe deșteptul cu mine.

Darcy, însă, era prea stupefiată pentru a se enerva ca de obicei.

— Mi-e aproape ca o soră și nu-ți permit s-o hărțuiești așa.

Shawn începu să pună supă în farfurie.

— Poate că, înainte de-a te repezi la mine, ar trebui să schimbi o vorbă și cu ea.

— Să nu crezi că n-am s-o fac, replică Darcy, înhățând farfuria. Îți cunosc eu apucăturile, Shawn Gallagher.

Înclinând capul, Shawn replică:

— Așa crezi?

— Așa știu! se răsti Darcy pe cel mai sumbru și sever ton, cu o mișcare smucită a capului, înainte de a ieși.

Imediat după ce-l servi pe Finkle și-și făcu de lucru pe lângă el, suficient pentru a-i aduce roșeața în obraji, Darcy îl informă pe Aidan că își lua o pauză de cincisprezece minute. Și, fără să-i aștepte aprobarea, ieși.

În graba ei, uită să-și scoată șorțul și să-și ia canadiana,

așa că în timp ce alerga spre casa familiei Gallagher bacșișul îi zornăia vesel în buzunar.

Se repezi înăuntru, îmbujorată și cu sufletul la gură, și urcă drept în camera copilului, unde Brenna lăcuia podelele proaspăt sablate.

— Vreau să știu ce se întâmplă.

— Păi, aplic primul strat de lac. Într-o zi, două, o să se usuce complet. Atunci, îl aplic pe următorul și am terminat.

— Cu tine și Shawn. Ce naiba, Brenna, nu se poate să-l lași să te sărute așa. Oamenii au să-și facă o impresie greșită.

Brenna continuă să lăcuiască. Nu avea curaj să-și privească prietena.

— De fapt, cred că și-au făcut impresia corectă. Ar fi trebuit să-ți spun, Darcy, dar nu știam cum.

Darcy se rezemă cu o mână de tocul ușii, în timp ce sângele i se scurgea din obraji.

— Ai... ai ceva să-mi spui?

— Păi, nu prea mult, de fapt, dar nu pentru că n-aș fi încercat.

Dacă-i bâlci, bâlci să fie, își spuse Brenna, întorcându-se spre ea.

— Vreau să mă culc cu el. Asta-i tot.

— Vrei să te...

Întrucât beregata i se contractase, Darcy se întrerupse, frecându-și gâtul cu o mână.

— Vrei să te *culci* cu Shawn? Păi, de ce?

— Din motivele obișnuite.

Darcy dădu să continue, apoi ridică o mână, făcându-i semn Brennei să aștepte până-și aduna gândurile.

— Bine, să vedem. Recent, ai avut o activitate sexuală mai săracă, așa că înțeleg de ce... Nu, nu, nu prea înțeleg. Aici e vorba de Shawn. De Shawn, care ne e alături amândurora de când eram mici.

— Sigur, e cam ciudat, recunosc. Dar problema este,

Darcy, că am o... un fel de slăbiciune pentru el, de... în fine, dintotdeauna. Am considerat că era timpul să fac ceva, altfel nu mai scăpăm de asta și pe urmă unde ajungeam?

— Trebuie să stau jos..

Și se așeză, direct pe prag.

— Și ai făcut ceva.

— Da, iar pe el ideea l-a surprins la fel de mult ca pe tine, cel puțin la început. Și nici nu s-a comportat prea măgulitor. Dar acum i s-a cam trezit interesul.

Cu mișcări meticuloase, Brenna înmuie ruloul în lac și începu să-l întindă din nou pe podea.

— Îmi pare rău că te deranjează. Sperasem s-o rezolvăm cât mai repede, ca să zic așa, fără să afle nimeni.

— Deci, nu ai nici un sentiment pentru el?

— Cum să nu am?! ridică Brenna din nou capul. Sigur că am, Darcy. Suntem ca o familie. Numai că... numai că e altceva.

— Este altceva, ăsta-i adevărul.

Chinuindu-se să se adapteze, Darcy oftă prelung.

— Voiam să te apăr de el - știind că are niște apucături care le pot face pe femei să-și piardă capul, iar el, de cele mai multe ori, abia dacă observă. Dar acum, când am auzit ce-ai spus, trebuie să procedez tocmai invers.

Sincer surprinsă, Brenna își puse ruloul pe capătul tăvii cu lac.

— Crezi că pe el trebuie să-l aperi de mine? Darcy, nu-s tocmai genul de femeie fatală, își desfăcu ea brațele, știind foarte bine cum arăta, în hainele jerpelite de lucru și cu cizmele scâlciate. Cred că Shawn e la adăpost față de una ca mine.

— Atunci, nu-l înțelegi, nu-i înțelegi sufletul. E plin de romantism, acea visare care construiește castele de nisip. Are o mare delicatețe a sentimentelor. Mai degrabă și-ar tăia un braț, decât să facă un rău cuiva. Iar dacă i-ar face un rău cuiva la care ține, și le-ar tăia pe amândouă. Și ține

la tine. De la a ține la cineva până la a iubi, drumul e scurt. Ce-ai să faci dacă se îndrăgostește de tine?

— N-o să se îndrăgostească, răspunse Brenna, făcând un pas înapoi la auzul întrebării. În nici un caz n-o să se îndrăgostească.

— Nu-l face să sufere, continuă Darcy, ridicându-se în picioare. Te rog, nu-l face să sufere.

— Nici nu...

Dar, cum Darcy se întorsese deja să iasă, Brenna alergă după ea.

— Darcy, nu trebuie să-ți faci griji.

Când Darcy se răsuci în loc, la jumătatea scării, Brenna se rezemă de balustradă.

— Știm amândoi despre ce e vorba, crede-mă pe cuvânt. Am și jurat să rămânem prieteni până la capăt.

— Asigură-te că e un jurământ pe care nu-l veți călca. Amândoi însemnați foarte mult pentru mine.

Se străduí să zâmbească, întrucât prietena ei părea să aibă nevoie de așa ceva.

— Să te culci cu Shawn... repetă ea, cu ironia ei obișnuită. Ce se alege de lumea asta...?

Capitolul 10

După ora închiderii, când în sat se lăsase o liniște atât de adâncă încât nu se mai auzeau decât bătăile de inimă ale mării, frații Gallagher se adunară în jurul mesei din bucătărie, în casa familiei, cu ceai și whisky.

— Deci, iată cum stăm...

În timp ce vorbea, Aidan își puse o mână peste a lui Jude, care și-o întoarse cu palma în sus, înlănțuindu-și degetele printre ale lui.

În minte i se ivi brusc imaginea vie a părinților lui ținându-se de mână în același fel, când se așezau în capul mesei, pentru câte o întrunire de familie.

Obiceiul neamului Gallagher, își spuse el. Verigă după verigă, într-un lanț al tradiției.

— Ei, cum stăm? întrebă Darcy.

— Scuzați-mă, clătină Aidan din cap. Mi-au luat-o gândurile razna. Deci, să începem. O fi Finkle yankeu, dar nu e un boboc în materie de comerț. N-aș crede că un om de afaceri cu atâta succes ca Magee ar trimite un ageamiu să-i reprezinte interesele.

— O fi cum spui tu, răspunse Shawn, dar a înghițit gogoașa cu omul din Londra.

Aidan zâmbi mulțumit, dând din cap:

— Ei, dacă stăm să ne gândim, nici noi nu ne-am născut ieri. Iar irlandezii fac comerț încă dinainte ca ăia care căutau America s-o fi găsit. Dar asta nu înseamnă nimic.

Luă un biscuit pentru Finn, care aștepta cu răbdare, apoi își aminti că era prezentă soția lui și-și drese glasul.

— Lui Finkle i-a plăcut cum arată terenul, topografia,

poziția și așa mai departe. Sunt sigur de asta, deși a cam mormăit, în loc să comenteze. A spus din nou că Magee e hotărât să cumpere, eu am spus din nou că e ușor de înțeles, că omului îi place ceea ce-i aparține și așa mai departe. Totuși, am stabilit să închiriem.

— Dacă am vinde, am avea banii mai curând, mai mulți, și i-am putea investi ca să facă pui, interveni Darcy.

— Destul de adevărat, dădu Aidan din cap.

— Iar dacă închiriem, am avea mai multă autoritate, adăugă Shawn, o parte din profit și un cuvânt de spus în ceea ce se face cu proprietatea noastră. Privește în viitor, Darcy, zece ani de-acum încolo. Și douăzeci, și la moștenirea pe care o vom lăsa copiilor noștri.

— Cine zice că eu voi avea copii? ridică din umeri Darcy. Dar îți înțeleg ideea. Mi-e greu să nu mă reped la banii care mi se oferă pe moment.

— Oferta noastră e o locație pe o sută de ani.

— O sută?!? făcu Darcy ochii mari, iar Aidan nu făcu decât să-și privească soția.

— O sută e cifra magică.

— Aici e vorba de afaceri, nu de descântece.

— Folosești descântecele acolo unde le găsești, comentă Shawn, adăugându-și un strop de whisky în ceai; părea indicat pentru tratative. Dacă Magee e un înainte-gânditor, o locație de gestiune pe o sută de ani îl va atrage. Brenna știe câte ceva despre compania lui.

O zări cu coada ochiului pe Darcy tresărind la auzul numelui Brennei.

— Din ce mi-a spus ea, este un om cinstit, dar nici el nu e un fitecine. Deci cred că privește până în secolul viitor.

— Cum ar trebui să facem și noi. O liră sterlină pe an, timp de o sută de ani.

— O liră?! își aruncă Darcy mâinile în sus. Atunci, de ce nu i-am da pământul pe de-a moaca?

— La prețul ăsta, cerem cincizeci la sută din teatrul lui.

Darcy se mai calmă, cu o privire pătrunzătoare.

Redeveni atentă.

— Și cât acceptăm?

— Douăzeci. Iar la sfârșitul termenului, terenul și teatrul vor fi proprietăți, în părți egale. Gallagher și Magee.

— Este o afacere excelentă, dacă teatrul prinde cheag, confirmă Darcy. Și foarte avantajoasă pentru noi.

— O să prindă cheag, răspunse Aidan, cu o licărire în ochi. Cu norocul neamului Gallagher și banii lui Magee.

— Sunt dispus să am încredere în asta. Și-acum, de ce am accepta termenii ăștia?

— Eu... dădu Jude să vorbească, apoi închise gura la loc.

— Da, s-auzim ce ai de spus, o strânse Aidan de mână. Și tu ești implicată.

— Ei, eu cred că ar trebui să fim de acord. După unele negocieri, tergiversări și eventual câteva ajustări. S-ar putea să trebuiască să cedați mai mult, dar până la urmă veți avea aproape ceea ce urmăriți - pentru că, în ultimă instanță, toate părțile doresc același lucru.

— Magee dorește un teatru, aminti Darcy.

— Mai mult decât atât.

Cu un gest automat, Jude îl plesni pe Aidan peste mâna înainte ca acesta să-i poată strecura lui Finn un biscuit.

— Are un motiv să aleagă locul ăsta, iar genul de om cu un asemenea succes în afaceri își mai poate face și câte un hatâr, din când în când. Ai lui sunt originari de-aici, continuă ea. Stră-unchiul lui a fost logodit cu stră-mătușa mea.

— Sigur că da, bătu Shawn cu degetul în sticla de whisky, lămurindu-se. John Magee, cel care a murit în Primul Război Mondial. Fratele lui mai mic - Dennis, așa îl chema? - s-a dus în America să facă avere. Până acum, n-am făcut legătura.

— Nu știu cât de sentimental e motivul pentru care acest Magee a ales localitatea Ardmore, continuă Jude, dar trebuie să aibă o anumită importanță. Dacă a avut o viață ca a mea, înseamnă că a copilărit ascultând povești despre

Irlanda și mai ales despre zona asta. Iar acum, vrea să-și formeze o legătură mai tangibilă cu locurile de origine ale familiei lui. Îl înțeleg.

— Sentimentul ăsta yankeu față de strămoși...

Amuzată, Darcy își turnă whisky.

— N-am să-i înțeleg niciodată. Strămoșii... bine, da' ăștia au murit de zeci de ani, nu? Însă, dacă sentimentele pot ajuta la cimentarea afacerii, mie îmi convine de minune.

— E vorba și de asta dar - regret, iar vorbește psiholoaga din mine - trebuie că e atent și la profit. Dacă n-o făcea, n-ar fi avut acum una dintre cele mai mari companii din State. Și, din aceleași motive, îl interesează și propria reputație.

— Iar a noastră va depinde de noi, ridică Shawn paharul.

— Că tu și ai cine știe ce reputație! îi adresă Darcy un zâmbet acru.

— Nu la fel de împlinită ca a ta, iubito.

— Eu, cel puțin, nu-mi seduc prietenii din copilărie.

Încet și cu un licăr primejdios în ochi, Shawn lăsă din nou paharul jos. Ca să nu iasă cu scântei, Aidan întinse între ei un braț:

— Ce mai e? Acum ce v-a apucat?

— Nimic, și-a ieșit din țâțâni fiindcă am sărutat-o pe Brenna.

— Ei, ăsta nu-i un motiv de ceartă...

În clipa următoare, mâna lui Aidan căzu pe masă.

— Pe Brenna O'Toole?

— Sigur că pe Brenna O'Toole.

— Ce ți-a venit, s-o săruți pe Brenna noastră?

— Aidan, îl trase Jude de mânecă. Este treaba lui Shawn.

— Ba e și a noastră, ca și a Brennei.

— Maică Precistă! Da' ce-am făcut, am luat-o de păr s-o târăsc pe jos prin bucătărie, ca să profit de ea cu forța, în timp ce ea se zbătea să scape?

— Erați culcați pe jos?

— Nu eram culcați pe jos.

Ajuns la capătul răbdării, Shawn își apăsă ochii cu degetele.

— Nu mai poate avea omul o viață simplă, în familia asta. Am sărutat-o pe Brenna, și nu pentru prima oară. Nici n-am de gând să fi fost ultima. Și nu-nțeleg de ce e asta o enigmă așa de mare pentru cei care ne cunosc. Și un motiv de indignare.

Darcy își împreună mâinile. Zădărându-l, aflase un lucru pe care îl spera. Shawn nu precizase că Brenna era cea cu inițiativa schimbării din relația lor.

În cazul unui alt bărbat, Darcy ar fi pus asta pe seama orgoliului. Dar, fiind vorba de Shawn, știa că acesta o proteja instinctiv pe femeia respectivă.

Ceea ce îi plăcea, dar o și îngrijora.

— E doar... surprinzător, spuse Aidan.

— Eu nu sunt indignată, îi adresă Darcy lui Shawn un zâmbet suav, frățesc. Dar și pe mine mă surprinde. La urma urmei, Brenna te-a și văzut gol - acum câțiva ani, sigur, dar așa ceva nu se uită cu una cu două. Și, după ce ți-a studiat bine instalațiile, nu-mi dau seama de ce ai interesa-o.

— Întrebarea asta trebuie să i-o pui ei.

Shawn ar fi vrut să se rezume la atât, demn și nepăsător, dar subiectul îl zgândărea.

— N-aveam mai mult de cincisprezece ani; iar apa era rece. Nici un bărbat nu se prezintă prea grozav când iese dintr-o apă rece ca gheața, să știi.

— Dacă așa preferi tu să crezi, fiule, n-ai decât.

— Și nici tu n-ar fi trebuit să te uiți în direcția aia. Dar, în fond, dintotdeauna ai fost cam perversă.

— De ce să nu mă fi uitat? Toată lumea se uita. Își pierduse slipul în mare, îi explică ea lui Jude, și nu și-a dat seama până n-a ieșit complet din apă, gol-pușcă. Toată viața am regretat că n-aveam la mine un aparat foto.

Jude îi aruncă lui Shawn o privire compătimitoare.

— Și când mă gândesc cât regretam că eram singură la

părinți. Dar există unele situații când... Vai de mine!

— Ce este?, sări imediat Aidan în picioare, pregătit să-și ia soția în brațe, când o văzu apăsându-și palma pe burtă. Poftim, ați tulburat-o, cu toate ciondănelile voastre!

— Nu, nu. S-a mișcat copilul.

Înfiorată, Jude luă mâna lui Aidan și și-o aplică pe abdomen.

— Simți? E ca un val, înăuntrul meu.

În ochii lui Aidan, panica fu înlocuită de uimire.

— E vioi!

— La urma urmei, suntem într-o reuniune de familie. De ce n-ar participa și el? comentă Shawn, ridicând din nou paharul. *Slainte.*

Se duse s-o viziteze pe Maude.

Întrucât se obișnuise s-o vadă o dată sau de două ori pe săptămână, aproape toată viața, Shawn nu găsea nici un motiv pentru a schimba acest sistem după moartea ei.

Iar locul de veci era ideal pentru meditație.

Nu avea prea multe în comun cu faptul că, pe drum, trecea prin apropierea hotelului.

Era improbabil s-o vadă pe Brenna dar, dacă n-o lua în acea direcție, n-avea șanse s-o vadă deloc.

Din câte-și amintea, Maude Fitzgerald fusese genul romantic, iar Shawn bănuia că ar fi înțeles logica acestei atitudini.

Hotelul se înălța pe faleză, cu marea în față. Și, cu toate că dimineața era friguroasă, câțiva clienți ieșiseră să admire priveliștea.

Shawn se desfăta la rândul lui și, în timp ce privea bărcile care săltau peste apă, le mulțumi în gând strămoșilor că înființaseră o cârciumă, în loc să se apuce de pescuit.

Prefera la orice oră din zi și din noapte un salon călduros și o bucătărie unde nu-și mai vedea capul de treburi.

Când însă Mary Kate îl zări și se repezi spre el, prin mintea ei nu forfoteau decât gânduri romantice, făcând-o să-și apese o mână peste inimă.

Îl privi pe Shawn cum stătea pe faleză, cu picioarele depărtate și privirea în zare, și i se păru că îl vedea pe Heathcliff, pe Rhett Butler, pe Lancelot sau pe oricare al erou din visele unei tinere îndrăgostite.

Se bucură că luase cu împrumut bluza cea nouă, albastră, a surorii sale Patty, deși aceasta n-avea să fie deloc încântată.

Cu o încercare vitejească de a-și netezi părul, Mary Kate porni grăbită.

— Shawn.

Când se întoarse și o văzu venind spre el, Shawn se blestemă în sinea lui.

Fusese atât de ocupat să se gândească la Brenna, încât nu-i trecuse prin minte posibilitatea de a da peste sora ei.

„Fii atent ce faci, Gallagher”, se preveni el.

— Bună dimineața, Mary Kate. Uitasem că hotelul este plin de O’Toole-i.

Mary Kate făcu un efort să răspundă.

Ochii lui Shawn erau atât de limpezi, încât se vedea pe sine însăși reflectată în adâncurile lor.

— Nu sta în vântul ăsta. Am o pauză, vino să bei un ceai.

— Ești foarte amabilă, dar sunt în drum spre bătrâna Maude. Mă uitam doar la Tim Riley cum își trage năvoadele, par pline cu pește. Mai târziu, va trebui să merg la el și să mă tocmesc.

— Ce-ar fi să treci la întoarcere? înclină Mary Kate capul, trecându-și o mână prin păr, cu o privire îndelung exersată, pe sub gene. Pot lua masa aproape la orice oră.

— Ăă...

Îi făcea curte cu mai mult talent decât se așteptase și îl cam înspăimânta.

— Trebuie să ajung înapoi la cârciumă, cât mai repede.

— Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu tine, îi puse ea

o mână pe braț. Când ești mai puțin ocupat.

— Da, ar fi o idee. Acum trebuie să plec. Mai bine du-te înăuntru. Poți să răcești, cu bluza asta subțire. Salutări familiei.

În timp ce Shawn pleca, Mary Kate oftă. Îi observase bluza.

Shawn se felicită pentru cât de bine procedase. Prietenos, cam ca un frate mai mare.

Era sigur că ușoara criză trecuse.

Și era foarte frumos că Mary Kate se gândea așa la el. Orice bărbat avea nevoie de măguliri, mai ales întrucât scăpase nevătămat din laț.

Dar, considerând că nu strica deloc o măsură de prevedere, luă apă din Fântâna Sfântului Declan și stropi pământul.

— Ești superstițios? Tu, cu gândirea ta modernă?

Capul lui Shawn se ridică, pentru a întâlni ochii albaștri și inteligenți al lui Carrick, prințul zânelor.

— Un om cu gândire modernă știe că superstițiile au motive, mai ales când discută cu unii ca tine.

Întrucât venise cu un anumit scop, Shawn se îndepărtă de fântână, spre mormântul lui Maude.

— Ia spune-mi, stai tot timpul pe-aici? De când mă știu vin în locul ăsta, dar nu te-am văzut decât în ultima vreme.

— Până nu demult, n-ai avut nici un motiv deosebit să mă vezi. Am o întrebare pentru tine, Shawn Gallagher, și sper să-mi răspunzi.

— Mă rog, mai întâi trebuie să mi-o pui.

— Așa voi face.

Carrick se așeză lângă mormânt, la același nivel cu Shawn.

— Ce mama dracului mai aștepți?

Shawn înălță din sprâncene, cu mâinile rezemate pe genunchi.

— Tot felul de lucruri.

— A, e tipic pentru tine, replică dezgustat Carrick. Mă

refer la Mary Brenna O'Toole, și la motivul pentru care încă nu te-ai culcat cu ea.

— Asta ne privește numai pe noi doi, răspunse simplu Shawn, nu și pe tine.

— Ba cum să nu mă privească? se ridică în picioare Carrick, cu o mișcare mult prea rapidă pentru ochiul omenesc; inelul de pe degetul lui lucea albastru intens, iar punga argintie de la cingătoare sclipea. Am considerat că ai o fire de înțeles, dar ești mai căpos chiar și decât fratele tău.

— Sigur, nu ești primul care mi-o spune.

— Încăpățânatule, insistă Carrick. Finn să mă apere de nechibzuința muritorilor.

Își aruncă mâinile în sus, iar dinspre bolta senină se auzi un tunet.

— Dacă-ți închipui c-ai să mă impresionezi cu scamatoriile astea, te înșeli. Vorbește temperamentul din tine, dar să știi că am și eu temperament.

— Și ai îndrăzni să ți-l măsori cu al meu?

Demonstrativ, Carrick își mișcă un deget, iar la picioarele lui Shawn se înfipse un trăsnet orbitor.

— Tactici brutale, comentă Shawn, deși cu un efort de a nu sări înapoi. Nedemne de tine.

Ochii lui Carrick se înnegriră de furie, care-i vibra sub forma unor mici flăcări roșii țâșnind din vârfurile degetelor. Apoi, calmându-se, își aruncă pe spate capul, cu un hohot de râs.

— Ei bine, ești mai curajos decât credeam. Sau, poate, doar prost.

— Sunt destul de înțelept ca să știu că poți face pozne dacă vrei, dar nici una prea gravă. Nu mă sperii tu pe mine, Carrick.

— Te-aș putea face să te târăști orăcăind ca un broscoi.

— Ceea ce mi-ar răni amorul propriu, dar nimic mai mult, replică Shawn, deși n-ar fi vrut să fie pus la încercare. Ce rost au toate astea? Cu amenințările nu vei

reuși să te apropii de mine.

— Am așteptat șase vieți de-ale voastre ceva ce tu ai putea avea într-o clipă, doar întinzând mâna.

De astă dată însă Carrick oftă. În timp ce vorbea, își desprinse punga de la cingătoare.

— Lacrimi din lună am cules pentru a doua oară. Și la picioarele ei am turnat perlele făcute din ele. Iar ea nu a văzut decât perlele.

Răsturnând punga, vărsă o cascadă albă de nestemate lucitoare pe mormântul lui Maude.

— Sclipeau în iarnă, sub lumina lunii, albe și netede ca pielea lui Gwen. Dar ea nu a observat că la picioarele ei deșertasem nu perle, ci inima mea - cu tot dorul din ea și, da, puritatea acelei iubiri. Nu știam că avea nevoie să i se spună, nici că era deja prea târziu, de vreme ce eu nu-i oferisem acea parte din mine pe care o dorea.

Glasul lui Carrick era acum plin de deznădejde și atât de nefericit, încât Shawn îl atinse pe braț.

— Dar ce voia?

— Iubire. Numai cuvântul. Un singur cuvânt. Eu însă i-am dat diamante - giuvaeruri desprinse din soare - și aceste perle, și ultima oară, pietrele pe care voi le numiți safire le-am cules din inima mării.

— Îți cunosc bine povestea.

— Ie dară, cum se și cuvine. Iar noua ta soră, Jude, a pus-o în cartea ei cu basme și legende. Sfârșitul e tot nefericit, cum am legat-o pe Gwen a mea cu descântecul, la mânie și durere - în chip pripit, Gallagher. De trei ori iubirea să găsească iubire, inima să primească altă inimă, cu toate cusururile și nesocotințele. Abia după aceea, Gwen și cu mine vom fi liberi să viețuim împreună. De trei ori câte o sută de ani am așteptat, iar răbdarea mi-e amarnic pusă la încercare. Tu ești un om care are cuvintele.

Pe gânduri, Carrick îi dădu ocol lui Shawn și mormântului.

— Le întrebuințezi iscusit, cu muzica ta - o muzică pe care alții ar trebui s-o audă, dar asta e altă poveste. Un om atât de înzestrat cu cuvintele înțelege ce se află înlăuntrul cuiva, uneori chiar înainte ca acea persoană să știe ea însăși. Acesta e un dar al tău. Eu nu-ți cer decât să-l folosești.

Cu o înfloritură prelungă, își plimbă mâna pe deasupra mormântului, iar din perle se desfăcură flori.

— Din nestematele pe care i le-am dăruit lui Gwen au crescut flori. Jude a voastră îți va spune că florile le-a păstrat. Unele femei doresc cele mai simple lucruri, Gallagher, cum am ajuns să înțeleg.

Ridică degetul. În vârful lui apăruse o perlă, una singură, desăvârșită.

Cu un surâs subțire, o aruncă spre Shawn, apoi dădu din cap, mulțumit, când Shawn o prinse din zbor.

— Ia-o, păstreaz-o, până-ți vei da seama cui i-o vei dărui. Iar atunci, să-i dăruiești și cuvintele. Au în ele o vrajă mai mare decât ții tu în mână.

Aerul se undui, tremurător, iar Carrick se făcu nevăzut.

— Omul ăsta te obosește îngrozitor, murmură Shawn, așezându-se iar lângă mormântul lui Maude. Este un tovarăș foarte neobișnuit.

Continuă să privească florile din lună, deschise în pofida luminii soarelui, care dansa peste mormânt.

Cercetă perla, frecând-o între degete.

O puse în buzunar și întinse mâna să culeagă un boboc.

— Nu cred că te vei supăra, de vreme ce este pentru Jude, îi spuse el lui Maude.

Îi mai ținu companie douăzeci de minute, înainte de a pleca înapoi spre casă.

Nu ciocăni. Locuise acolo prea mult timp ca să se mai gândească la asta.

Dar, în clipa când închise ușa în urma lui, se gândi totuși că, probabil, o întrerupea pe Jude din lucru.

Când aceasta apăru în capul scării, înainte ca Shawn să se fi hotărât dacă să plece sau nu, o privi cu o expresie de scuză.

— Lucrezi. Am să revin mai târziu.

— Nu, este în regulă. Nu mă deranjează să fac o pauză. Vrei un ceai?

— Da, aș dori, dar îl fac eu, pentru amândoi.

— Asta n-o refuz, zâmbi Jude, nesigură, când îl văzu întinzându-i floarea. Mulțumesc. N-a înflorit într-o perioadă nepotrivită?

— E unul din lucrurile despre care aș dori să vorbesc cu tine. Cum te simți azi?

— Bine. Chiar foarte bine. Cred că grețurile de dimineață au început să-mi treacă și nu-mi pare rău deloc.

— Iar munca ta merge bine?

Era tipic pentru Shawn să amâne scopul vizitei până găsea el de cuviință. Jude luă o sticlă mică și puse floarea în ea.

— Da, merge. Mai am momente când încă nu-mi vine să cred că o fac. Anul trecut, pe vremea asta, încă mai eram profesoară, o muncă pe care o detestam. Acum, am o carte pe cale să fie publicată și încă una care ia naștere zi de zi. Sunt puțin cam neliniștită, pentru că asta e o povestire inventată de mine, nu o culegere, dar îmi place foarte mult s-o scriu.

— Probabil că, fiind neliniștită, o vei scrie și mai bine, nu crezi? comentă el, punând biscuiți pe o farfurie. Vreau să spun, o lucrezi cu mai multă atenție.

— Sper că ai dreptate. Tu nu ești neliniștit când îți compui cântecele?

— La melodii, nu, răspunse Shawn, după un moment de gândire. La cuvinte, uneori. Încerc să găsesc modul potrivit de a transmite ceea ce-mi spune muzica. Poate fi dificil.

— Și cum te descurci?

— Ei, îmi frământ mințile, un timp. Apoi, dacă nu mă

aleg decât cu o durere de cap, fac o plimbare sau mă gândesc la cu totul altceva. De cele mai multe ori, după aceea, cuvintele vin de la sine, ca și cum m-ar fi așteptat să le culeg.

— Mie mi-este frică să plec, când nu-mi reușește. Mereu îmi spun că, la întoarcere, nu voi mai putea scrie deloc. Sistemul tău e mai sănătos.

— Da, dar tu ești o autoare publicată, nu? răspunse Shawn, luând ceștile, cu ceaiul pus la așezat.

— Vrei și tu ca muzica ta să fie publicată, Shawn?

— Poate, într-o zi... Nu e nici o grabă.

Lucru pe care, după cum bine știa, îl spunea de ani de zile.

— O compun pentru propria mea plăcere, ceea ce pentru moment mi-e de ajuns.

— Agentul meu s-ar putea să cunoască pe cineva din domeniul muzicii. Voi întreba bucuroasă.

Shawn simți un spasm în stomac.

— A, nu e nevoie. De fapt, Jude, am venit ca să vorbesc cu tine despre cu totul altceva.

Jude așteptă, lăsându-l să aducă ceainicul pe masă și să toarne ceaiul. Când văzu că nici după ce se așezase nu continua, îl îndemnă:

— Shawn, spune-mi ce te frământă.

— Păi, încerc să-mi găsesc cuvintele. Voi începe așa...

Scoase perla din buzunar și o puse pe masă, lângă ceașca ei.

— O perlă?

Nedumerită, Jude dădu s-o ia, apoi ridică brusc privirea spre el, oprindu-și degetele la un centimetru de nestemata rotundă și albă.

— Aha... Carrick...

— Vorbește cu drag despre tine.

— Ce ciudat. E atât de... straniu.

Luă perla în căușul palmei.

— Și floarea lunii. Celelalte perle s-au prefăcut în flori.

— Pe mormântul lui Maude. Ce părere ai de toate astea?

— Ce părere are o femeie modernă, instruită și destul de inteligentă, despre existența zânelor? replică Jude, rostogolind perla prin palmă, apoi clătină din cap. Cred că e miraculos. Literalmente. Acest Carrick e arogant și nerăbdător, și cam teribilist, dar întâlnirea cu el e unul dintre lucrurile care mi-au schimbat viața.

— Cred că și-a pus în gând să mi-o schimbe și pe a mea. Altfel, nu mi-ar fi dăruit asta.

— Da, sunt sigură că ai dreptate, spuse Jude, înapoindu-i perla. Și cum te simți?

— Simt că are mult de așteptat, de vreme ce viața mea îmi place așa cum e.

Pe gânduri, Jude își luă ceaiul.

— Eu n-am avut niciodată frați sau surori, așa că nu știu ce se cuvine și ce nu. Dar mă întreb dacă te gândești la Brenna.

— M-am gândit mult la O'Toole. Și, nu doar în treacăt, la ideea că legătura mea cu ea poate fi următorul pas pentru Carrick.

— Și?

— Și…

Shawn luă un biscuit și mușcă din el.

— Repet, are mult de așteptat.

Buzele îi tresăriră, când Jude își coborî privirea în ceașca de ceai.

— Am zărit cumva o lucire de combinatoare în ochii tăi frumoși, Jude Frances?

Jude pufni.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Vorbesc despre o femeie fericită în căsnicie, care se uită la cumnatul ei burlac și se gândește: „Ce frumos ar fi ca dragul nostru Shawn să-și găsească femeia potrivită și să se așeze la casa lui - și ce bine ar fi să-l ajut și eu."

— Nu mi-aș permite să mă amestec, răspunse ea pe un ton înțepat, deși ochii îi luceau strengărește. Deloc nu mi-

aș permite.

— Îți mulțumesc, spuse Shawn, punând perla la loc în buzunar. Totuși, știi bine ce gândesc și simt în privința asta. Îți spun eu că, dacă între mine și O'Toole se întâmpla ceva, va fi din cauză că noi o vom decide, nu datorită amestecului cuiva.

— Nu doresc decât să fii fericit.

— Și așa am de gând să rămân. Așa că acum mai bine mă duc la cârciumă, ca să nu-mi rupă gâtul Aidan pentru că am întârziat.

Capitolul 11

Brenna nu considera că spiona. Ba chiar, l-ar fi repezit pe cel care ar fi acuzat-o de așa ceva. Întâmplător, avea puțin de lucru în camera lui Finkle.

Acesta se plânsese că scurgerea dușului era cam înfundată și, dacă tot era acolo, conducerea hotelului o rugase s-o desfunde.

Era vina ei că Finkle vorbea la telefon cu patronul, tocmai când sosise în cameră? În nici un caz. Și putea fi acuzată că Finkle nu era genul de om care să le dea atenție celor de la întreținere?

Doar dacă nu cumva arătau ca Darcy, pe care numai un bărbat orb, surd și eventual mort cam de un an n-ar fi învrednicit-o nici cu o privire. Dar asta nu avea nici o importanță.

Așa că o primise, cu un gest nervos și grăbit, îi indicase baia și revenise la telefon.

— Vă rog să mă scuzați pentru întrerupere, domnule Magee, a venit un tânăr să repare instalația de la baie.

Un tânăr? Brenna își mușcă limba, dându-și ochii peste cap.

— Vă trimit prin fax raportul imediat ce i-am dat o formă coerentă. S-ar putea să fie după orele de program de la New York, domnule, așa că vă voi trimite un exemplar și la faxul de-acasă.

În baie, Brenna zăngăni cu sculele. Din locul unde stătea, vedea numai pantofii lustruiți ai lui Finkle și o șosetă gri.

— Nu, n-am reușit să aflu numele firmei din Londra pe

care o interesează proprietatea. Fratele cel mare, Aidan, susține că nu e nimic serios, că celălalt e cam aiurit, ceea ce mi se pare foarte posibil. E destul de binevoitor, dar nu arată prea inteligent.

Brenna pufni, apoi începu să introducă șarpele în gaura de scurgere.

— Totuși, judecând după reacție, trebuie să spun că acolo se desfășoară unele negocieri.

Finkle tăcu un moment. Brenna ciuli urechile, pentru a-l auzi cum bătea cu degetele în birou.

— Da, e un loc foarte frumos. Pitoresc, neîntinat. „Simplu", aș spune eu. Și retras. După ce am petrecut un timp aici, sunt nevoit să revin la părerea inițială, domnule. Nu mi se pare deloc că acest proiect teatral va fi un succes financiar. Mult mai potrivit ar fi la Dublin. Sau, dacă nu reușim…

Din nou tăcere, apoi un oftat slab.

— Da, firește. Înțeleg că aveți motivele dumneavoastră. Vă pot asigura că terenul fraților Gallagher se află în cel mai avantajos loc din Ardmore. Cârciuma pare să fie la nivelul așteptărilor dumneavoastră. Acum e în afara sezonului, firește, dar afacerile merg bine, iar Aidan Gallagher o conduce cu pricepere. Mâncarea e de prima mână, ceea ce recunosc că m-a surprins. Nu e deloc un birt oarecare… Sora? Da, este… este…

Ezitarea lui o făcu pe Brenna să-și stăpânească un hohot de râs. Bărbații erau atât de previzibili!

— Pare să fie eficientă. Și are o voce excepțional de muzicală. De fapt, toți trei sunt foarte muzicali, ceea ce s-ar putea să fie un avantaj. Dacă sunteți hotărât să plasați sala aici, în Ardmore, cel mai logic ar fi, după părerea mea, să fie legată de *Gallagher's Pub.*

În patru labe, Brenna dădu din fund, de vreme ce avea mâinile ocupate și nu putea face gestul tipic al victoriei, cu pumnul în aer.

— A, puteți fi sigur că voi negocia să mai lase din

procentajul pe care l-au cerut. Știu că ați prefera să cumpărați terenul de-a dreptul, dar acest sentiment al lor s-a dovedit până acum de neînvins. În termeni reali, locația pe care o oferă e mai puțin riscantă pentru dumneavoastră și, în perspectivă, v-ar asigura o legătură mai strânsă cu firma. Cred că e în avantajul dumneavoastră să vă folosiți de *Gallagher's* și de reputația sa, pentru a vă lansa sala de spectacole.

Bătăile din deget se auziră din nou, iar pantofii își schimbară poziția, Finkle punând celălalt picior peste primul.

— Da, e de la sine înțeles. Nu mai mult de douăzeci și cinci la sută. Puteți avea încredere în mine. Sper ca tranzacția să fie încheiată în douăzeci și patru de ore. Nu mă îndoiesc că-l pot convinge pe Aidan Gallagher că nici o firmă din Londra nu-i va oferi mai mult.

Simțind că discuția se apropia de sfârșit, Brenna se ridică și deschise robinetele. Privi cum se scurgea apă, fredonând. După ce le închise la loc, mai zăngăni puțin, apoi își săltă trusa de scule și trecu în camera alăturată.

— Se scurge perfect, zău că da. Scuze pentru deranj.

Finkle nici nu ridică privirea, făcându-i doar semn să iasă, cocoșat peste laptopul de pe birou.

— Și bună ziua vă urez, domnule! mai salută veselă Brenna, auzind țăcănitul keyboard-ului, în timp ce ieșea.

Imediat ce ajunse pe culoar, o luă la fugă. Finkle nu era singurul care știa cum să dea raportul.

— I-auzi, se pare că numărul cu Londra a fost inspirat.

Aidan își bătu fratele pe umăr, aruncându-i Brennei o privire aprobatoare.

— I-a pus în mișcare, nu?

— Unii nu suportă concurența.

Întrucât se aflau în bucătărie, Shawn se întoarse să scoată patru sticle de bere din frigider.

— Cred că se cuvine să bem pentru O'Toole aci de față și

pentru urechile ei agere.

— Numai din întâmplare s-a nimerit să fiu acolo, răspunse Brenna, luând totuși sticla.

— Ești o agentă operativă excelentă, Sergent O'Toole, o lăudă Aidan, ciocnind, apoi cu Shawn, și Darcy. Douăzeci și cinci la sută, nici un procent mai mult. Păcat că nu știe că am fi acceptat și douăzeci, fără o vorbă.

— Acel Magee... începu Brenna. E hotărât să obțină ceea ce vrea, deși lui Finkle nu-i convine. Dar îi convine mâncarea lui Shawn, mutra lui Darcy și mâna ta de gospodar, Aidan. Și te crede cam tolomac, Shawn, dar un tolomac cumsecade. Iar când vorbește despre Darcy, dă în bâlbâiala.

Încântată, Darcy izbucni în râs:

— Mai lasă-mă o zi, două, și-am să-i iau piuitul. După aia, să-mi ziceți mie cuțu dacă nu împușcăm treizeci la sută!

Aidan o cuprinse cu un braț pe după umeri.

— Luăm douășcinciul și batem palma. Vă spun eu, lui tata îi place ce-a auzit despre Magee până acum. Azi dimineață mi-a dat telefon ca să mi-o spună, iar detaliile le lasă în seama noastră. Și-acum, la treabă. Brenna, iubito, crezi c-ai putea să nu te prea învârtești pe la cârciumă până batem în cuie târgul?

— Sigur că pot, dar pentru alde Finkle sunt invizibilă. Nu vede mai departe de trusa mea cu scule. Mai mult, m-a crezut bărbat.

— Atunci, are nevoie de ochelari, îi atinse Aidan bărbia cu sticla și o sărută. Îți sunt recunoscător.

— Eu repet că pot scoate treizeci fără prea multă bătaie de cap, declară Darcy, urmându-l pe Aidan în cârciumă.

— Are toate șansele, comentă Brenna.

— Nu e nevoie să ne lăcomim. Și-așa îți sunt foarte recunoscător.

Brenna înclină capul, cu buzele arcuite într-un zâmbet ironic - una dintre expresiile favorite ale lui Shawn.

— Ai de gând să mă săruți și tu, la fel ca Aidan?

— Mă mai gândesc.

— A, da, tu te gândești o droaie la toate.

— Nu mai mult decât e nevoie.

Îi cuprinse fața în mâini și, înclinându-i capul într-o parte, își lăsă gura peste a ei. Încet, alene, ca o briză caldă într-o dimineață de vară.

Brenna se relaxă, cu buzele începând să savureze dulceața afectuoasă. Apoi, treptat, iscusit, Shawn intensifică sărutul, amețind-o înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmpla.

Scoase un sunet, undeva între oftat și geamăt. În timp ce inima îi bubuia în piept, își strecură mâinile în sus, apucându-l de umeri. Însă, tocmai când trupul îi intră în alertă, gata să primească mai mult, Shawn se retrase.

— Pe moment, nu sunt în stare decât de recunoștință.

O zăpăcea de cap, fir-ar să fie. Și o lăsa cu tot trupul urlând.

— Intenționat ai făcut-o.

— Sigur că da.

— Afurisitule. Mă întorc la treabă.

Se aplecă să-și ia trusa și, încă nesigură pe picioare, când se răsuci spre ușă se ciocni de masă. Shawn, însă, avu atâta minte încât să-și păstreze o expresie indiferentă.

Brenna pufni și deschise ușa din spate, din pragul căreia îi mai aruncă o ultimă privire.

— Știi, când încetezi să mai gândești, te descurci destul de bine.

Shawn nu zâmbi decât după plecarea ei.

— Spre norocul meu, de vreme ce am încetat să gândesc aproape complet.

În seara aceea, când veni Finkle, Shawn nu se arătă, dar îi pregăti o cină regească.

Întrucât Darcy anunță, când aduse vasele, că individul ar fi fost în stare să-și lingă farfuria dacă nu-l vedea nimeni, Shawn consideră că își jucase bine rolul.

Așa că, nu numai din simț al datoriei ci și cu o oarecare strengărie, îi duse lui Finkle o porție de prăjitură cu brânză și lămâie. Relaxat de masă și de atențiile lui Darcy, Finkle îl învrednici cu un fel de zâmbet.

— Nu știu când am mâncat un pește mai gustos. Ai un mare talent culinar, domnule Gallagher.

— Ce drăguț sunteți, domnule Finkle. Sper să vă placă și asta. E rețeta mea proprie, după una pe care mi-a spus-o scumpa mea bunică. Nu cred că veți găsi ceva mai bun, când vă întoarceți la Londra.

Finkle, care era gata să ia prima îmbucătură, se opri cu lingurița în aer.

— La New York, precizează el, răspicat.

Shawn clipi din ochi.

— La New York? A, sigur, New York, așa voiam să zic. Omul de la Londra era slab ca o scândură și avea ochelari mici, cu lentile rotunde. Doar nu mă credeți un încurcă lume, nu-i așa, domnule Finkle?

Cu aceeași expresie amabilă, Finkle luă o bucățică de prăjitură.

— Deci... ați vorbit cu cineva de la Londra despre un restaurant, așa e?

— A, de vorbit se ocupă Aidan. Eu n-am deloc cap de afaceri. Vă place prăjitura?

— E excelentă.

„E greu de cap," medită Finkle, „dar are un talent fără cusur la bucătărie."

— Omul de la Londra, insistă el. Întâmplător, îi știți cumva numele? Am unele cunoștințe acolo.

Shawn ridică privirea spre tavan, frecându-și bărbia.

— Finkle să-l fi chemat...? Nu, ăsta sunteți dumneavoastră...

Cu o expresie dulce și inofensivă, ridică mâinile a neputință.

— N-am deloc memoria numelor. Dar era un domn simpatic, la fel ca dumneavoastră, domnule. Dacă mai

doriți o porție de prăjitură, spuneți-i lui Darcy.

Și reveni agale la bucătărie, făcându-i cu ochiul lui Aidan.

Peste zece minute, Darcy vârî capul pe ușa bucătăriei, șoptind:

— Finkle l-a chemat pe Aidan pentru câteva momente. Au intrat în birou.

— Perfect. Dacă ai nevoie de ajutor la bar, să-mi spui.

— Gândește-te că ți-am și spus. A venit Frank Malloy, cu frații lui.

— Iarăși s-a certat cu nevastă-sa?

— După mutra pe care o face, așa se pare. N-am cum să mă descurc, și cu ei, și cu toți ceilalți.

— Atunci, vin.

Shawn tocmai umplea al doilea rând de halbe pentru frații Malloy - care erau cu toții niște malaci blonzi ce-și câștigau existența pe mare - când Aidan și Finkle ieșiră din birou.

Finkle îi ură noapte bună lui Aidan, apoi lui Shawn. Aruncă o privire și spre Darcy, cu chipul său sever îmblânzit ca al unui cățelandru.

— Vă duceți la culcare așa de devreme, domnule Finkle? întrebă Darcy, cu un zâmbet care ar fi putut topi ciocolata de la douăzeci de pași.

— Mă...

Finkle fu nevoit să-și smucească nodul meticulos aranjat al cravatei, căci tocmai i se pusese un nod în gât.

— Mă tem că n-am încotro. Mâine dimineață trebuie să iau avionul.

— A, ne părăsiți? îi întinse Darcy mâna. Îmi pare rău că nu mai puteți sta, dar sper să mai veniți, când puteți.

— Nu mă îndoiesc să am să revin.

Neputându-se stăpâni, Finkle făcu un lucru la care înainte nu s-ar fi gândit în ruptul capului, nici chiar față de soția lui. Se aplecă și sărută mâna lui Darcy.

— Mi-a făcut mare plăcere.

Și, cu obrajii roșii ca racul, ieși din cârciumă.

— Ei? întrebă Darcy, răsucindu-se spre Aidan.

— Stai o clipă, să fim siguri că Finkle nu dă buzna înapoi, să-ți ceară în genunchi să fugi cu el în Tahiti.

Darcy chicoti, clătinând din cap.

— Nu, omul ăsta își iubește soția. Poate că-și permite câte un vis cețos despre ce-am putea face noi doi într-un asemenea loc, dar nu mai mult de atât.

— Atunci, să-ți spun, puse Aidan o mână peste a ei, pe cealaltă așezând-o pe umărul lui Shawn. Am încheiat târgul, așa cum am discutat toți trei cu Jude, și am bătut palma. Se întoarce la New York, iar actele vor fi întocmite cât se poate de repede.

— Douăzeci și cinci la sută? întrebă Shawn.

— Douăzeci și cinci și un cuvânt de spus la aprobarea proiectului sălii. Mai sunt de stabilit unele detalii, dar împreună cu Magee și avocații le vom pune la punct pe toate.

— Deci, am reușit? întrebă Shawn, lăsând jos cârpa cu care ștergea barul.

— Așa se pare, de vreme ce mi-am dat cuvântul.

— Perfect. Rămân eu aici. Du-te și anunț-o pe Jude.

— Mai aștept. Avem prea multă treabă.

Shawn avea un plan. Se pricepea la făcut planuri. Asta nu însemna că-i reușeau întotdeauna, dar știa să pregătească toate detaliile.

Era vorba de gătit, așa că se afla în elementul lui. Dorea ceva simplu, un fel pe care să-l poată pregăti dinainte, lăsându-l apoi până la momentul potrivit. Așa că prepară un sos de roșii, puțin iute, și îl lăsă să fiarbă la foc mic.

Mai trebuia să pregătească și decorul. Își spunea că avea nevoie de toate avantajele, când era vorba de Brenna O'Toole.

Și mai trebuia să dea și un telefon, ceea ce făcu de la cârciumă, după schimbul de prânz, când era sigur că

Brenna nu-și mai vedea capul de treburi.

La fel de sigur era și că Brenna avea să treacă mai târziu pentru a se uita la mașina de spălat stricată despre care îi spusese.

Așa că, ajuns acasă, simți aroma apetisantă a sosului pe care-l lăsase pe aragaz. Culese câteva petunii și pansele care iernau încântate în grădină și le puse în dormitor, împreună cu lumânările pe care le cumpărase de la piață.

Apoi, mai era și muzica. Făcea parte din viața lui, așa că nu putea s-o neglijeze. Alese CD-urile preferate ale Brennei, le puse în micul player pe care și-l cumpărase cu câteva luni în urmă și le lăsă să cânte, în timp ce se ducea la bucătărie să termine și restul.

Ceasul arăta ora șase fără zece, când auzi camioneta Brennei sosind.

— Punctuală mai e, murmură el, simțind surprins cum i se răzvrăteau nervii în burtă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decât Brenna, își spuse. O cunoști de-o viață.

Dar nu și în *acel* mod, adăugă Shawn în gând. Și nici ea pe el. Dintr-o dată, îi venea să se repeadă în mica spălătorie, să smulgă un fir al mașinii de spălat și să uite de orice altceva.

Brenna intrase deja, cu trusa în mână. Avea blugii rupți, deasupra genunchiului, și o ușoară dâră de murdărie pe obraz.

Închise ușa, făcu doi pași și îl văzu. Mai că nu căzu de pe picioare.

— Isuse, Shawn, dacă tot ai de gând să mă sperii, de ce nu-mi dai una-n cap? Ce cauți aici, la ora asta?

— Am seara liberă. Doar ți-ai parcat mașina lângă a mea, nu?

— Da, dar crezusem că ai plecat pe jos.

În timp ce aștepta ca bătăile inimii să-i revină la normal, Brenna adulmecă prin jur.

— Îmi miroase ca și cum ai fi profitat de seara liberă. Ce gătești?

— Un sos pentru spaghetti. Mă gândeam să-l încerc, înainte de a-l folosi și la cârciumă. Ai mâncat? o întrebă el, deși știa deja.

— Nu, mama mă așteaptă în curând.

N-o aștepta, căci Shawn îi telefonase lui Mollie, ca s-o anunțe că o reținea el pe Brenna la masă.

— Mai bine stai și mănâncă de cină aici, îi spuse el, luând-o de mână, pentru a o conduce în bucătărie. Ca să-mi spui cum ți se pare sosul.

— Poate, dar mai întâi să văd ce are mașina de spălat.

— N-are nimic.

Shawn îi luă din mână trusa și o puse pe jos, într-un loc ferit.

— Cum adică, n-are nimic? N-ai dat tu telefon la hotel ca să spui că nu mai merge?

— Am mințit, ia gust-o pe-asta, îi vârî el în gură o măslină umplută.

— Ai mințit?

— Da. Și sper ca păcatul să merite pedeapsa.

— Dar de ce-ai...

Începea să înțeleagă, ceea ce o făcea să se simtă nervoasă și încurcată.

— Pricep. Deci, ăsta e momentul și locul care îți convine.

— Mda. I-am spus mamei tale că mai rămâi un timp, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

— Hmm.

Brenna privi în jur, mai atentă. Sos aromat pe foc, un platou drăguț cu aperitive tentante, o sticlă de vin.

— Puteai să mă anunți dinainte. Ca să mă obișnuiesc cu ideea.

— Ai timp să te obișnuiești acum, replică el, turnând vinul în pahare. Știu că vinul îți dă dureri de cap, a doua zi, dar un pahar sau două nu strică.

Brenna era gata să riște o mahmureală, dacă vinul reușea să-i răcorească beregata.

— Știi bine că nu trebuie să te deranjezi cu toate astea

pentru mine. Ți-am spus de la început că m-am nevoie.

— Ei bine, eu am, așa că va trebui să le suporți.

Shawn se simțea din nou relaxat, tocmai fiindcă Brenna era crispată. Făcu un pas spre ea.

— Scoate-ți...

Când o văzu făcând ochii mari, fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— ...șapca, încheie el, după care i-o scoase cu mâinile lui, răsfirându-i părul până când i se revărsă pe umeri în chip fermecător.

— Ia loc.

O așeză pe un scaun și se instală în fața ei.

— De ce nu te descalți?

Brenna se aplecă, trase de șireturi, apoi de îndreptă la loc.

— Trebuie neapărat să te uiți la mine? Mă faci să mă simt prost.

— Dacă te simți prost când mă uit la tine cum îți scoți bocancii, nu peste mult îți va veni să intri în pământ de rușine. Descalță-te, Brenna, îi ceru el, încet, stârnindu-i fiori pe șira spinării. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— Nu m-am răzgândit.

Nemulțumită, Brenna se aplecă din nou să-și desfacă șireturile.

— Eu am început-o, și vreau să termin ce-am început.

Dar nu mergea deloc așa cum își imaginase. Ea nu făcuse decât să și-i închipuie pe amândoi, goi deja, în pat, apucându-se de treabă. Nu se gândise prea mult la drumul pe care-l aveau de parcurs până acolo.

Își aruncă bocancii sub masă și făcu un efort să-l privească din nou.

— Ți-e foame?

— Nu.

Într-o asemenea situație, numai de mâncare nu-i mai ardea.

— Am luat prânzul cu tata.

— Cu atât mai bine. Mâncăm pe urmă. Hai să mergem sus, cu vinul.

Sus. Bine, să se ducă sus. În fond, ea fusese cu ideea. Dar, când Shawn o luă din nou de mână, fu nevoită să facă un efort pentru a n-o zbughi din loc.

— Nu se cuvine așa, Shawn. Sunt după o zi de muncă și n-am apucat să mă spăl.

— Atunci, ai dori să faci un duș?

În timp ce urcau pe scară din spate, Shawn îi șterse pata de pe obraz.

— Te spăl bucuros pe spate.

— Am spus și eu o vorbă, nimic mai mult.

Nu putea face duș de față cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Cum, așa, hodoronc-tronc?

Acordurile muzicale pluteau spre ea, corzi de harpă vibrând. Nervii îi urlau de atâta încordare.

Intră în dormitor, văzu florile, lumânările, patul cu așternut proaspăt spălat... Și înghiți vinul ca apa.

— Ușor... îi luă Shawn paharul din mână. Nu vreau să te îmbeți.

— Mă descurc și singură. Și nu aprinde lumânările, nu e nevoie. Încă nu s-a întunecat.

— O să se-ntunece. Te-am mai văzut la lumina lumânărilor, spuse el, în timp ce apropia chibritul de lumânările puse pe consola căminului, unde focul ardea deja. Dar nu te-am admirat cum se cade. Am s-o fac astă seară.

— Nu înțeleg de ce trebuie să creezi o situație mai romantică, decât e.

— Nu cumva te sperii de puțin romantism, Mary Brenna?

— Nu, dar...

Shawn se întoarse, cu pâlpâirile subtile ale flăcărilor dansându-i pe față, în spatele lui, în jur. Parcă ar fi ieșit dintr-un tablou de-al lui Jude.

Sau din neamul zânelor, cu prinți, cavaleri viteji și menestreli poetici.

— Arăți într-un fel, de-mi lasă gura apă, îngăimă Brenna. Nu-mi prea convine, drept să-ți spun, și aș prefera să-mi treacă.

— I-auzi, replică el cu un glas la fel de suav pe cât de enervat era al ei. Ce-ar fi să căutăm o soluție?

Și, fără a o slăbi din ochi, începu să se apropie.

Capitolul 12

Oricât de ciudată ar fi fost situația, își zise Brenna, era totuși Shawn, un bărbat pe care îl cunoștea și la care ținea de-o viață.

Oricât de ridicol părea totul, totuși îl dorea.

Așa că, în momentul când Shawn îi puse mâinile pe umeri, când și le coborî încet în lungul brațelor ei pentru a-i înlănțui mâinile, înclină capul spre el.

— Dacă râd, îi spuse, n-o lua ca pe ceva personal. Doar că toată povestea asta mi se pare amuzantă.

— Bine.

Întrucât Shawn nu făcea decât să stea privind-o, parcă așteptând, Brenna se înălță pe vârfuri și îi atinse gura cu a ei. Nu voia să se grăbească, fiind deja convinsă că Shawn n-ar fi fost de acord cu așa ceva. Dar, în clipa când îi simți gustul, vru mai mult, vru totul. Și cât mai repede. Mâinile i se flexară într-ale lui, în timp ce-i rodea buza de jos.

— Simt o mare dorință de tine. Nu mă pot stăpâni.

— Cine-ți cere să te stăpânești?

Nici el nu voia să se repeadă, dar era tentat să grăbească pasul. Trupul ei, scund și fascinant, vibra deja lipit de al lui, iar gura-i era cuprinsă de febrilitate. Shawn, însă, se gândea că ar fi fost mult mai satisfăcător pentru amândoi dacă o lăsa să-l mai scoată din minți un timp.

— Vino aici.

Îi eliberă mâinile pentru a o apuca de șolduri și o săltă astfel încât ajunse cu picioarele încolăcite pe după talia lui, așa cum mai făcuseră o dată.

— Și mai sărută-mă. Îmi place.

Brenna izbucni în râs, toată nervozitatea risipindu-i-se.

— Ei, nu mă-nnebuni?! Dacă nu mă-nșel, prima oară când am făcut-o...

Își apropie gura și mai mult de a lui, apoi se retrase - o dată și încă o dată.

— Arătai de parcă te-aș fi pălit cu ciocanu-n cap.

— Fiindcă nu mă așteptam, și m-ai întors pe dos, o strânse el de fund, intim și amical. Punem pariu că a doua oară n-ai să mai reușești?

— A, deci e un rămășag?

Cu un licăr provocator în ochi, Brenna strânse pumnii în părul lui.

— Vezi c-ai să-l pierzi.

Acorduri de harpă, lumină de lumânări și o femeie cu sânge fierbinte încolăcită în jurul lui.

Shawn își lăsă pasiunea și romantismul să i se infiltreze în trup. Aţâţătoare. Excitante. Plăcerea devenea tăioasă ca un brici.

Brenna îi simți degetele înfigându-i-se în șolduri, îi auzi respirația accelerându-se ca a unui om care urcase în goană un deal. Când își schimbă poziția, întorcându-se spre pat, simți un val de triumf.

Respirația i se întretăie într-un gâfâit vesel, când Shawn o răsturnă peste așternut și se lăsă peste ea, apăsând-o în saltea.

— Unu-zero pentru tine.

În ochii ei se zărea o lucire ce nu făcu decât să se ascută când Shawn îi ridică mâinile deasupra capului, imobilizându-i încheieturile.

— Dar acum e rândul meu. Din câte-mi amintesc, prima oară când te-am sărutat, aveai ochii tulburi și orbi. Și tremurai.

Cu deliberare, își arcui șoldurile, îndesându-se în el.

— Pariez că a doua oară nu mai poți.

Un bărbat atât de excitat, atât de pregătit, nu se mai încurca. Brenna era sigură.

Totuși, se încordă. Și iarăși începu să tremure, când buzele lui lunecară tandru, chinuitor, peste ale ei. Brațele i se înmuiară, din minte i se șterse orice gând.

Prima rază de lună se strecură în cameră, lucind argintie prin aura lumânărilor.

Shawn îi cuprinse sânii în mâini, urmărindu-le forma cu degetele prin materialul bluzei de lucru, înainte de a trece la nasturi.

Pe dedesubt, Brenna purta un tricou bărbătesc. După ce trase materialul în lături, Shawn fu fascinat să vadă cât de sexy arătau sânii ei mici, prin acel strat de bumbac simplu.

— Întotdeauna mi-au plăcut mâinile tale.

Brenna închisese ochii, pentru a absorbi mai bine micile șocuri ale senzațiilor.

— Acum îmi plac și mai mult.

Dar, când Shawn se aplecă din nou, când gura lui îi atinse sânul prin tricou, ochii i se deschiseră brusc.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Shawn poate că ar fi chicotit, dacă ar fi avut suflu. Dar plămânii îi erau înecați, iar capul începuse deja să i se învârtească. Unde fuseseră, toată viața lui, acel gust, acea textură, acea formă? Cât de multe pierduse?

Brenna începu să-l tragă de pulovăr, în timp ce el o sălta în sus. Cu respirațiile îngroșate, se priviră. Dădură din capete în același timp.

— Prea târziu...

Atât spuse Shawn și îi scoase cămașa peste cap.

— Slavă Domnului.

Se repeziră unul la altul.

Acum, mâinile lui s-ar fi putut mișca mai repede, mai aspru, pe ici pe colo. Gura lui ar fi putut să fie mai fierbinte, mai nerăbdătoare.

Dar asta nu-l oprea să procedeze pe îndelete. Dorea s-o savureze pas cu pas și să țină minte toată viața gustul pielii ei, locul acela sensibil de sub sân, modul cum unghiul devenea linie curbă de la piept spre șold și senzația

mătăsoasă sub palmă și vârfurile degetelor. Brenna își îngropă fața în gâtul lui, chinuindu-se să-și recapete suflul.

— Shawn, pentru Dumnezeu. Acum.

— Nu încă, nu încă, nu încă…

O intonă ca pe o melodie.

Dorea ca mâinile ei mici și puternice să nu se mai oprească niciodată din goană peste trupul lui. Dorea să descopere mai mult și mai mult din ea.

Picioarele acelea fermecătoare nu-i meritau atenția, acum când înlăturase docul rupt al pantalonilor? Iar partea dinapoi a umărului era un loc delicios unde să zăbovească.

— Pentru o ființă atât de mică, ascunzi atât de multe comori…

Disperată, Brenna își înfipse dinții în el.

— Încă un minut și-am să mor.

— Hai, fii cuminte. Gata.

Iar gura lui o cuceri din nou pe a Brennei, în timp ce-și strecura mâna între coapsele ei, cu degetele în fierbințeala dintre ele.

Brenna juisă năvalnic, rapid și deplin, cu tot trupul zbuciumându-i-se sub al lui.

Shawn îi înghiți țipătul șocat de eliberare, îl absorbi, îl savură, chiar în timp ce sângele îi ardea să mai primească. Apoi, Brenna deveni maleabilă, moale precum ceara care se adună la baza lumânărilor, iar Shawn fu liber să se ospăteze din gura ei, din gâtul și sânii ei.

— Lasă-mă doar să te savurez, un timp.

Presiunea crescu din nou, strat cu strat, alunecoasă și umedă până când Brenna alunecă peste margine pentru a doua oară.

Cum putea Shawn să reziste? se întrebă ea.

Avea pielea la fel de umedă ca a ei, inima îi bătea la fel de repede, trupul îi era la fel de încordat și pregătit.

Încă o dată se arcui sub el, încă o dată îi cuprinse strâns mijlocul cu picioarele. Ochii li se întâlniră în lumina pâlpâitoare.

— Acum, murmură Shawn strecurându-se într-însa, mătăsos și lin, ca și cum s-ar mai fi împerecheat de o mie de ori înainte.

Brenna inspiră tremurător, apoi expiră. Mâinile lui i le acoperiră pe ale ei, cu degetele înlănțuindu-li-se. Se priviră, în timp ce începeau mișcarea.

Ușor, drăgăstos, ca un dans reamintit. Ridicându-se și coborându-se, plăcere întâlnind plăcere. Apoi, ca și cum muzica ar fi cerut-o, o subtilă accelerare.

Ochii lui erau mai întunecați acum, albastrul acela visător devenind opac, în timp ce se pierdea complet cu firea.

Când Brenna îl cuprinse strâns, când pleoapele i se închiseră tremurătoare și din gâtlej i se desprinse un geamăt, Shawn se opri, se mai abținu puțin...

Și în sfârșit, își îngropă fața în părul ei și-și dădu drumul.

Avea nevoie de un minut de răgaz. Poate o oră.

O zi, două, ar fi fost cel mai bine. După aceea, își imagina că avea să se poată mișca din nou, sau cel puțin să se gândească la o mișcare.

Deocamdată însă cea mai bună idee părea aceea de a rămâne așa cum era, culcată pe patul lui Shawn, îndesată de el în saltea.

Trupul îi părea prefăcut în aur. Își imagina că, dacă ar fi avut energie să-și deschidă ochii și să privească, l-ar fi văzut lucind în întuneric.

Era întocmai așa cum spusese înainte. Când înceta să mai gândească, Shawn se descurcă de minune.

— Nu ți-e frig, nu-i așa?

Glasul lui răsuna înfundat, somnoros.

— Cred că nu mi-ar fi frig nici dacă aș zăcea goală pe un sloi de gheață plutind spre Groenlanda.

— Bine, își schimbă el poziția, potrivindu-se mai bine. Să mai stăm puțin așa.

— Numai să nu adormi pe mine.

Shawn scoase un sunet, frecându-și nasul în părul ei.

— Îmi place cum îți miroase părul.

— A rumeguș?

— Puțin. E destul de plăcut. Și are un iz de lămâie.

— Probabil de la șamponul pe care l-am șterpelit de la Patty.

Trupul i se deștepta din nou, iar Brenna începu să observe cât de bine se potrivea Shawn peste ea, cum li se încolăceau picioarele.

În timp ce interesul îi creștea, mai remarcă și cât era de greu.

— Ești mai greu decât pari.

— Regret.

Shawn își strecură un braț sub ea și se răsuci într-o parte.

— Acum e mai bine?

— Nici înainte nu era prea rău.

Dar era într-adevăr mai bine să-și poată încrucișa brațele peste pieptul lui, privindu-i fața. Era atât de chipeș, încât puțin îi păsa de surâsul lui înfumurat.

— Trebuie să spun, Shawn, că ești mult mai priceput decât mă așteptasem.

Shawn deschise ochii. Albastrul lor devenise iar visător.

— Mă rog, recunosc că am avut parte de practică, de-a lungul anilor.

— Nu mă plâng, dar este totuși o problemă.

— Serios? întrebă el, răsucindu-i o șuviță de păr pe deget. Și care să fie aia?

— Păi, la început, ideea mea era să facem sex.

— Parcă țin minte că ai menționat-o. Și, mărturisesc, a fost o idee foarte bună.

— Dar ăsta n-a fost decât începutul. Am mai menționat și că doream s-o fac pentru a scăpa de pofta asta de tine care mă macină.

— Îmi amintesc și asta. O mâncărime, spuneai, continuă el, zgâriindu-i ușor spatele cu unghiile. Mi-am dat toată

silința să te scarpin.

— Într-adevăr, și n-am s-o neg. Dar asta-i partea cu problema.

Privindu-l, Brenna își plimbă un deget de-a lungul claviculei lui, spre gât. Îi văzu genele tresărind, până când ochii i se îngustară cât două mici fante albastre.

— Și care e problema, O'Toole?

— Înțelegi, se pare că n-am reușit. Se pare că mâncărimea continuă. Așa că trebuie să facem sex din nou.

— Dacă trebuie, trebuie.

Shawn se ridică în capul oaselor, săltând-o o dată cu el.

— Hai să facem mai întâi un duș și să mâncăm, și pe urmă vedem ce se poate rezolva.

Chicotind, Brenna îi puse mâinile pe obraji.

— Am rămas prieteni, nu-i așa?

— Am rămas prieteni.

O strânse mai tare, cu gândul de a o săruta ușor, afectuos. Dar nu se mai putu opri.

Când se întoarse s-o culce la loc, mintea Brennei era cufundată în ceață. Întinse brațele spre el, întrebând:

— Dar dușul și masa?

— Mai târziu.

Mai târziu, mult mai târziu într-adevăr, mâncară amândoi ca lupii. La masă le era mai ușor să redevină prieteni, doi oameni care mai mâncaseră împreună de sute de ori.

Știai că toți copiii lui Betty Clooney s-au îmbolnăvit de varicelă?

Ai observat că Jack Brennan îi face ochi dulci Theresei Fitzgerald, iar Betty și Colin Riley s-au despărțit?

Printre înghițituri, Brenna îi povesti despre ultimă criză de plâns a surorii ei, Patty, care nu se putea hotărî dacă să-și facă buchetul de mireasă din trandafiri roz sau galbeni.

Închinară un pahar pentru încheierea târgului cu Magee.

— Crezi că va trimite un om aici să măsoare terenul și să

proiecteze sala?

Brenna se ridică să-i deschidă lui Bub, care zgâria la ușă.

— Dacă ăsta e planul lui, la mine încă n-a ajuns.

— Sigur, altfel nu se poate. Nu poate sta în turnul lui de fildeș din New York City, proiectând o construcție de-aici, din Ardmore.

— Și de unde știi că are biroul într-un turn de fildeș?

— Bărbaților le place să stea la înălțime, zâmbi Brenna. Întreab-o pe Darcy dacă nu urmărește asta, pentru când îl va găsi pe bogătașul pe care-l vânează. În orice caz, trebuie să vadă cine suntem și ce avem, înainte de a lua o hotărâre.

— Cu asta sunt perfect de acord, spuse Shawn, ridicându-se să strângă masa. Mi-a plăcut proiectul tău. Poate reușești să-l desenezi puțin mai clar. I-am putea cere și lui Aidan să arunce o privire. Dacă îi place la fel de mult ca mie, nimic nu ne oprește să i-l trimitem lui Magee, ca să-l analizeze.

Un moment, Brenna nu făcu decât să-l privească.

— Ai face asta?

— De ce nu? o privi peste umăr Shawn, în timp ce umplea chiuvetă cu apă fierbinte și săpun.

— Ar însemna mult. Chiar dacă Magee nu-i dă nici o atenție, ar însemna mult pentru mine. Nu sunt arhitectă, ingineră, nimic de soiul ăsta, continuă ea ridicându-se în picioare, dar dintotdeauna mi-am dorit să particip la proiectarea și construirea a ceva, pornind de la zero.

— Ai în minte o imagine. Un teren viran și ceea ce ai construi pe el.

— Așa e, da. De unde știi?

— Nu e prea diferit de compunerea unui cântec.

Brenna se încruntă, pe gânduri. Nu se așteptase să aibă ceva în comun cu Shawn, în acest sens.

— Cred că ai dreptate. Am să-l desenez cât pot de bine. Indiferent dacă Magee îi aruncă vreo privire sau nu, îți

sunt recunoscătoare că te-ai gândit la asta.

Îl ajută să spele vasele, iar spre miezul nopții îi spuse că trebuia să plece.

Shawn o conduse la ușă, iar acolo se răzgândi. O luă în brațe, o săltă pe umăr și o mai cără o dată până în dormitor.

Astfel, Brenna ajunse acasă abia pe la unu și jumătate. Se strecură în pat, cu un oftat prelung, închise ochii și adormi pe loc.

Și, în somn, visă un palat de argint, sub o colină verde. În jur creșteau flori și copaci mari, ca un tablou scăldat în lumină poleită.

Copacii erau încărcați cu mere aurii și pere argintii. O clipă, fu ispitită să culeagă un fruct și să muște, gustând din miezul savuros, dar știa că, dacă vizitai o plută a zânelor, nu puteai mânca nimic, bând numai apă, altfel rămâneai legat acolo pentru o sută de ani.

În timp ce se apropia de ușa palatului, aceasta se deschise, lăsând să se reverse muzică de fluiere și flaute.

Urmând sunetul muzicii, urcă scara, cu mâna pe balustrada netedă ca mătasea, ce strălucea într-un albastru de safir. Nu se auzea decât muzica, nimic nu se mișca, numai ea.

În capul scării găsi un coridor lung și lat de două ori cât un stat de om.

Pornind pe coridor, văzu în stânga o ușă de topaz, iar la dreapta, una de smarald.

Drept în față se afla o a treia, care strălucea ca perlele.

De acolo se auzea muzica.

Deschise ușa albă și intră.

Pe pereți se cățărau flori. Mese mari cât niște lacuri gemeau sub povara platourilor pline cu mâncare. Aromele erau îmbătătoare.

Peste tot se vedeau fotolii, canapele și perne de pluș, dar toate erau goale, cu excepția tronului din capătul sălii.

Acolo stătea măreț un om cu pieptar argintiu.

— N-ai șovăit o clipă, spuse el. E nevoie de curaj pentru așa ceva. Nici un moment nu te-ai gândit să faci calea-ntoarsă. Ai intrat drept în ceea ce ți-e necunoscut.

O învrednici cu un zâmbet și, dintr-un gest, făcu să-i apară în mână un măr de aur.

— Poți să guști din el.

— Pot, dar n-am un veac de prisos.

Carrick râse, iar mărul dispăru.

— Oricum nu te-aș fi lăsat, de vreme ce-mi ești mai de folos deasupra decât aici.

Curioasă, Brenna privi în jur.

— Așadar, ești singur?

— Nu, singur nu sunt. Până și zânelor le place să doarmă. Lumina era aprinsă ca să te călăuzească. Aici e noapte, la fel cum e și în lumea ta. Voiam să-ți vorbesc și am preferat s-o facem între patru ochi.

— Bine, ridică Brenna brațele, apoi le lăsă să cadă pe lângă trup. lată-mă.

— Am să-ți pun totuși câteva întrebări, Mary Brenna O'Toole.

— Voi încerca să-ți răspund, Carrick, Prinț al Zânelor.

Buzele lui se arcuiră cu amuzament aprobator, dar când se aplecă spre ea ochii erau foarte serioși și pătrunzători.

— Ai primit o perlă de la un iubit?

Ciudată întrebare. Dar, la urma urmei, era doar un vis, iar Brenna avusese visuri și mai ciudate.

— Aș primi-o, dacă mi-ar fi dată fără condiții.

Cu un oftat, Carrick bătu cu palma în brațul lat al tronului. Inelul de pe deget arunca scânteieri albastre și argintii..

— De ce, când am de-a face cu muritorii, răspunsurile sunt însoțite întotdeauna de obligații?

— De ce zânele nu se mulțumesc niciodată cu un răspuns cinstit?

Ochii lui se înveseliră.

— Îndrăzneață mai ești, nu-i așa? Norocul tău că am o

slăbiciune pentru muritori.

— Știu că o ai, se apropie Brenna. Ți-am văzut domnița. Oftează după tine. Nu știu dacă asta îți împovărează inimă sau ți-o ușurează, dar e adevărul.

Cu bărbia rezemată în palmă, Carrick o privi meditativ.

— Îi cunosc inima, acum când e prea târziu ca să mai fac altceva decât să aștept. Trebuie cu tot dinadinsul ca iubirea să conțină și durere, înainte de a se împlini?

— Nu am nici un răspuns.

— Faci și tu parte din el, murmură Carrick, îndreptându-se din nou. Faci parte din răspuns. Spune-mi acum, ce ai în inima ta pentru Shawn Gallagher?

Înainte ca Brenna să vorbească, ridică o mână, în semn de avertisment:

— Înainte de a vorbi, ai grijă. Aici ești în lumea mea și mi-e cel mai simplu să te fac să spui adevărul. Și numai adevărul. Dar amândoi preferăm să răspunzi de bună voie.

— Nu știu ce e în inima mea. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, pentru că alt adevăr nu există.

— Atunci, e timpul să te uiți și să afli, nu-i așa?

Carrick oftă din nou, fără a se osteni să-și ascundă dezgustul.

— Dar nu vei reuși până n-ai să fii pregătită. Și-acum, dormi mai departe.

Și, cu un gest, rămase singur cu gândurile lui, în lumina nestematelor. Iar Brenna continuă să doarmă în patul ei, de astă dată fără visuri.

Își amintea visul, și-l amintea atât de clar, atât de precis, încât se întreba dacă nu cumva umplea fără voie unele goluri.

— Cam asta ar fi pe ziua de azi, nu crezi, Brenna draga mea?

Mick se ridică, își întinse spinarea, apoi privi spre fiica sa, care stătea pe vine, vopsind mulajele de lângă pereți. Își țuguie buzele, când observă că își plimba la nesfârșit

pensula, cu mișcări lenețe, peste aceiași câțiva centimetri.

— Brenna?

— Hmm?

— Nu crezi că ai vopsit de-ajuns partea aia?

— Ce? A!...

Își înmuie din nou pensula în vopsea și trecu mai departe.

— Cred că eram distrată.

— E timpul să încheiem.

— Deja?

Clătinând din cap, Mick începu să strângă pensulele, rulourile și cutiile.

— Mâine, trecem la camera următoare. Meritățm porțiile mari de friptură pe care ni le-a promis mama ta pentru seara asta.

— Ești obosit, tată. Lasă că strâng eu. Și, știi, mă gândeam să trec pe la Darcy. Îi spui tu mamei că voi mânca un sandviș, la cârciumă?

Când Brenna îi luă pensulele, Mick făcu o mutră întristată.

— Vrei să mă lași singur, când știi bine că mama ta și Patty vor începe cu planurile de nuntă, de-o să-mi țiuie urechile?

Brenna zâmbi. Uitase de asta - cea mâi valabilă scuză ca să nu se ducă direct acasă.

— Vii și tu cu mine?

— Știi că aș vrea, dar atunci mama ta mi-ar pune capul pe cel mai bun platou de porțelan al ei. Cel puțin, dă-mi cuvântul tău că, atunci când îți va veni vremea, n-ai să mă întrebi ce-mi place mai mult, dantela sau mătasea, ca pe urmă să te bușească plânsul că n-am ales ce voiai tu.

— Îți promit solemn.

Și-și pecetlui cuvintele cu o sărutare pe obraz.

— Iar dacă acasă se-mpute treaba, s-ar putea să mă vezi și pe mine la *Gallagher's.*

— Îți fac cinste cu-o halbă.

Întrucât Darcy se afla la capătul barului, lăsându-l pe bătrânul domn Riley să flirteze cu ea, Brenna se așeză pe taburetul alăturat, aplecându-se să sărute obrazul pergamentos al bătrânului.

— Ca să vezi, te găsesc făcându-i ochi dulci alteia, când mi-ai spus de nenumărate ori că ți-i păstrezi numai pentru mine.

— Ei, iubito, omu' se uită încotro stă cu capul. Dar te-am așteptat să vii și să te-așezi pe genunchii mei.

— A, noi femeile din neamul O'Toole suntem geloase, dragă domnule Riley. Mă și gândesc s-o iau pe Darcy deoparte și s-o muștruluiesc pentru că a încercat să mi te sufle.

Când bătrânul chicoti, Brenna se îndreptă spre o masă, făcându-i semn lui Darcy s-o urmeze.

Ochii albaștri ai lui Darcy se îngustară, în timp ce-și proptea o mână în șold.

— Deci te-ai culcat cu el, așa-i?

— Ce tot spui?

Deși Darcy vorbise încet, Brenna întoarse capul, privind în jur cu teamă, până se asigură că nu auzise nimeni.

— Crezi că nu pot să-mi dau seama când anume o femeie pe care o cunosc de-o viață și-a făcut de cap în noaptea trecută?

— Și ce dacă am făcut-o? șuieră Brenna, așezându-se. Ți-am spus doar că aveam de gând. Și, nu, n-am să-ți dau amănunte.

— Cine-a zis că mă interesează? replică Darcy, așezându-se, dar imediat se aplecă spre ea: doar un lucru…

— Nu, nici unul.

— Unul singur - n-am avut nici un secret, de când ne știm.

— La naiba.

Avea dreptate, iar Brenna nu putea strica tradiția fără a pune în pericol prietenia lor.

— De patru ori, noaptea trecută.

— De patru ori?!?

Darcy făcu ochii mari, privind spre bucătărie ca și cum și-ar fi putut țintui fratele de perete.

— Mă rog, trebuie să-l mai ridic în clasament. Și nici nu mă mir că arăți așa de relaxată.

— Mă simt minunat. Chiar se vede?

— Pentru cine te cunoaște. Am clienți, se ridică Darcy, fără tragere de inimă. Îți aduc o halbă - și aș încerca puiul la ceaun, în seara asta. Oamenii s-au declarat încântați.

— Bine, dar aș prefera să mănânc în bucătărie.

— Perfect. Pe drum, ia-ți și berea. Vrei să stai la mine în noaptea asta? Pariez că voi reuși să mai scot câte ceva de la tine.

— Probabil băgăreață cum ești, dar trebuie să ajung acasă devreme. Noaptea trecută n-am prea dormit.

— Lăudăroaso! râse Darcy și plecă repede să ia o comandă.

— Și ce mai faci, Brenna? o întrebă Aidan, când Brenna trecu în spatele barului.

— De ce mă-ntrebi? Cum arăt?

Răspunsul ei tăios îl făcu s-o privească mai atent.

— Păi, mi se pare că arăți foarte bine.

— Mă *simt* foarte bine. Sunt cam obosită, cred. Mă gândeam să mănânc în bucătărie, dacă n-ai nimic împotrivă, înainte de a pleca spre casă.

— Ești binevenită, ca de obicei.

Shawn se întoarse de la chiuvetă, unde spăla niște vase. Ochii i se luminară, când Brenna își ridică paharul spre buzele lui.

— Ai o masă caldă pentru o femeie flămândă?

— Am ceva ce cred că s-ar putea să-ți placă. Mă întrebam dacă aveai să treci pe-aici în seara asta.

— Voiam s-o văd pe Darcy, râse Brenna, așezându-se. Și nu mă deranjează că te văd și pe tine.

Shawn se apropie de scaun, aplecându-se peste spătar,

cu gura spre urechea ei.

— Vino cu mine acasă, diseară.

Brenna nu-și putu stăpâni un fior.

— Nu pot. Știi bine că nu pot. Mi-ar fi prea greu să explic familiei.

— Altă seară liberă nu știu când am să-mi găsesc.

Vederea începea să i se tulbure, în timp ce Shawn se juca iscusit cu limbă după urechea ei.

— Dar diminețile?

— Întâmplător, toate diminețile mele din viitorul apropiat sunt libere.

— Atunci, am să vin cu prima ocazie.

Shawn se ridică și, scoțându-i șapca, își trecu o mână prin părul ei, într-un mod care îi trezea cheful de a se întinde ca o pisică. Și a toarce.

— Ușa e deschisă.

Capitolul 13

Stropii de ploaie cădeau ușor peste florile ce se trezeau pentru primăvară.

O ceață foarte subțire, aproape albă, plutea peste pământ, urmând să fie risipită de primele raze ale soarelui care începeau să străpungă norii.

Când Brenna intră, în Faerie Hill Cottage domnea liniștea. Până și zânelor le place să doarmă, își aminti ea. Poate că și stafiile își alegeau zilele ploioase și mohorâte ca să viseze.

Ea, una era plină de energie și știa perfect cum avea de gând să și-o folosească.

Shawn dormea, îngropat sub cearșafuri și pături, drept în mijlocul patului. „E clar că omul ăsta știe să profite de spațiu," își spuse Brenna, începând să-și descheie cămașa. „Ei bine, acum va trebui să-l împartă."

Când rămase goală, porni spre pat, se strecură sub pătură și îl încălecă. Își potrivi gura peste a lui. Intenționa să înceapă cu o variantă inversă a deșteptării Frumoasei Adormite - dar fără a se opri doar la un sărut.

Shawn ridica o mână, afundându-și-o în claia părului ei răvășit. În timp ce-i murmura numele, Brenna își schimbă poziția, înconjurându-l, absorbindu-l. Primul val de patimă năvăli prin trupul lui încă înainte de a se fi trezit complet.

Se repezi într-însa, neputincios, prins în plasa dorinței urzite în timp ce visa. Pentru prima oară de când se știa, nu avea nici o putere asupra propriului său trup. Nu mai putea decât să se lase în voia ei.

Când deschise ochii, o văzu înălțată deasupra în lumina

cenușie a zorilor, cu părul roșu ca focul și ochii de un verde scăpărător. Apoi, se ascuți pe spate, cu pumnii strânși în propriu-i păr, pe când se îndreptau amândoi către punctul culminant.

— Maică Precistă, abia reuși el să bâiguie, la sfârșit, spre marea ei plăcere.

— Bună dimineața îți doresc, răspunse Brenna, simțind că strălucea toată de bucurie. Și să știi că n-am timp. Trebuie să plec.

— Cum? De ce?

O apucă de mână, dar ea se retrase, agilă.

— Păi, am terminat cu tine, băiete, iar acum am alte treburi.

— Vino înapoi. Am să te satisfac mai bine, acum că m-am trezit.

— Lasă că am rezolvat-o eu onorabil pentru amândoi.

Își trase pe ea tricoul, apoi bluza de flanelă.

— Și sunt așteptată la hotel.

— Atunci, diseară.

Shawn mormăi, când motanul sări pe fundul lui, zgâriindu-l cu ghearele.

— Găsește o soluție ca să rămâi peste noapte.

— Mâine seară lucrez la cârciumă. Pot spune c-am să mă culc la Darcy.

— De ce trebuie să minți?

— Știi cum ar începe lumea să vorbească, dacă s-ar afla că suntem în relații de soiul ăsta.

— Și are vreo importanță?

— Sigur că are.

De astă dată, când îl privi, fu surprinsă să observe că ochii lui nu mai erau somnoroși, ci limpezi și atenți.

— Deci, ți-e rușine cu ce facem, Brenna?

— Nu. Dar e ceva privat. Acum mă duc să arunc o privire la mașina ta, de vreme ce i-am spus tatei că pentru asta trec mai întâi pe-aici.

Se aplecă să-l sărute, apoi își împinse părul înapoi.

— Mă întorc imediat ce pot.

Rămas singur, Shawn porni spre ușa de la baie, cu gândul de a face un duș, ca să se mai calmeze.

Lady Gwen stătea în prag, cu mâinile împreunate, privindu-l.

— Sfinte Christoase!

Oricât de prostesc era gestul, smulse pătura de pe pat și se înfășură cu ea.

— Omul are dreptul la intimitate, în casa lui.

O privi, fâstâcit și încurcat. Părea absolut materială și era la fel de frumoasă cum se spunea în toate legendele. Avea ochii plini de compasiune și o înțelegere care-i puse un ghem în stomac.

— Deci, asta așteptai ca să mi te-arăți? Să-mi dau seama de un lucru care mă doare? Da, știu că nefericirii îi e urât de una singură, dar prefer să-mi oblojesc rănile fără martori.

Lady Gwen se apropie de el, cu grație și demnitate. Shawn o văzu ridicând o mână și, deși nu simți nici o apăsare, nici un contact, îi percepu atingerea pe obraz, ca o mângâiere blândă.

Apoi, dispăru.

Când Darcy intră în bucătărie, Shawn fluieră, amestecând tocana irlandeză care fierbea în oala mare.

— Am burta goală ca scăfârlia lui Rory O'Hara. Trebuie să mănânc un sandviș, până nu-ncepe schimbul de prânz...

— Ți-l fac eu, o întrerupse Shawn, înainte de a apuca să se repeadă la frigider. Altfel, ai să lași numai mizerie în urma ta și tot eu va trebui s-o curăț.

— Aș vrea niște friptură rece, dacă a mai rămas.

— E destulă.

— Ei, atunci nu fi scârțan.

Darcy se așează, cu picioarele rezemate pe scaunul din fața ei, atât pentru a-și admira pantofii cei noi, cât și ca să se odihnească înainte de începerea schimbului.

— Ce-ai în cuptor, tarte cu mere?

— Poate. Și poate vor mai rămâne și pentru tine, dacă nu mă bați la cap.

— Parcă-mi amintesc că Brennei îi plac foarte mult tartele cu mere.

Shawn tăie sandvișul în două, știind că altfel Darcy ar fi fost nemulțumită.

— Îți amintești bine.

Și, fără expresie, i-l puse în față.

— V-ați…

Darcy se întrerupse, luându-și prima jumătate a prânzului.

— Nu, nu vreau să știu. Prietena mea cea mai bună, și fratele meu. În viața mea nu m-am gândit că va trebui să fac eforturi pentru a-mi alunga din minte imaginea ăsta.

— Ei, mai străduiește-te.

Curios, Shawn se așeză în fața ei.

— Și cu Jude ești prietenă și niciodată nu te-a deranjat că ea și Aidan…

— Cu Jude abia mă împrietenisem, îl privi lung Darcy, pe deasupra sandvișului, cu ochii ei albaștri și senzuali. E cu totul altceva. Probabil mutra ta e cauza, conchise ea. Fiindcă te cunoaște ca-n palmă, deci în nici un caz nu poate fi vorba de personalitatea ta seducătoare. O orbește felul cum arăți, neîncăpând nici o îndoială că ești chipeș și masculin.

— O spui numai pentru că semănăm atât de mult la înfățișare.

Darcy zâmbi scurt și mușcă din nou.

— E destul de adevărat. Dar cu propria noastră frumusețe n-avem ce face, nu-i așa, iubitule?

— Nu putem decât să-i purtăm cât mai onorabil cumplita povară. Și s-o oferim altora, spuse el cu pătrundere, făcând-o să pufnească în râs.

— Mă rog, e o povară pe care mie îmi place s-o port. Iar dacă un bărbat nu vrea să se uite mai departe de fața mea,

n-am de ce mă plânge. Mi-ajunge să știu eu că mai am și minte, înapoia ei.

— Deci, dublinezul ăla te tratează ca pe un animal de casă?

Darcy ridică din umeri, nemulțumită că n-o putea satisface o relație atât de bogată în posibilități.

— Îi place compania mea și mă duce în locuri interesante... Unde-și petrece jumătate din timp lăudându-se și pretinzându-mi să fiu mută de admirație. Iar problema este că nu-i nici pe departe așa de deștept pe cât se crede, iar majoritatea realizărilor, atâtea câte sunt, le datorează mai degrabă relațiilor de familie, decât propriilor lui calități.

— Te-ai cam săturat de el.

— Ce să zic, da. Ce-o fi cu mine?

— Dacă-ți spun, ai să arunci în mine cu farfuria aia.

— Nu arunc, împinse ea farfuria într-o parte, în semn de armistițiu. Dar numai de data asta.

— Bine, atunci am să-ți spun ce se întâmplă. Te subestimezi, Darcy, după care ești nemulțumită când și alții fac același lucru. Nu-i respecți deloc pe bărbații care-ți cad la picioare, făgăduindu-ți soarele și luna de pe cer. Toată viața ți-ai ținut soarta în propriile mâini și știi c-o poți face și mai departe.

— Vreau mai mult, spuse Darcy cu aprindere, constatând că, în mod inexplicabil, o podideau lacrimile. Ce e rău în a dori mai mult?

— Nimic. Absolut nimic, se apropie Shawn s-o ia de mână.

— Vreau să ajung cineva, să văd lumea. Asta-i ce vreau, cer prea mult?

Se ridică de la masă, începând să se plimbe prin bucătărie ca un animal în cușcă.

— N-am ce face, asta vreau. Mi-ar fi mult mai ușor dacă m-aș îndrăgosti de el, măcar puțin. Doar puțin, și mi-ar fi de ajuns. Dar nu-l iubesc și nu reușesc s-o fac. Așa că azi

dimineață m-am trezit din somn conștientă că voi rupe relația și voi da cu piciorul unei fermecătoare călătorii la Paris.

— Așa se cuvine să faci.

— N-o fac pentru că se cuvine.

Frustrată, Darcy își aruncă mâinile în sus.

— O fac fiindcă nu vreau să-mi stric prima călătorie la Paris, făcând-o cu un om care precis m-ar plictisi de moarte.

Reveni le masă și, așezându-se, îi spuse cu seriozitate:

— Shawn, nu sunt deloc o persoană drăguță, nu-i așa?

— Lasă, că eu te iubesc oricum, o bătu el pe dosul mâinii.

După un moment, ochii lui Darcy se luminară cu recunoștință.

— Trebuia să m-aștept că n-ai să-mi înșiri calitățile. Dar, oricum, mă simt mai bine. Aș vrea să găsesc pe cineva cu care să mă mai și distrez puțin, ca tine cu Brenna.

Nu-i observă schimbarea rapidă a expresiei, înainte de a se ridica să strângă masa. Dar îl cunoștea la fel de bine ca pe sine însăși - poate chiar mai bine.

— La naiba, mă temeam de asta. Te-ai îndrăgostit de ea, așa-i?

— Nu-mi duce tu grijă.

— Ba cum să nu, când vă iubesc pe amândoi. Capsoman ce ești! Nu puteai doar să te distrezi, ca orice alt bărbat?

Cu gândul la cele întâmplate dimineața, Shawn linse puțin din umplutura tartelor cu mere.

— Mă distrez.

— Și cât va mai dura, acum că te-ai îndrăgostit de ea?

Shawn o privi curios, în timp ce reîncepea să lucreze.

— Când apare dragostea, distracția se pierde?

— Da, atunci când intră numai pe-o ușă, iar cealaltă rămâne închisă.

— Nu prea ai încredere în mine, că aș putea găsi o cale de a deschide ușa închisă, dacă-mi pun mintea.

— Shawn, nu vreau să te rănesc, și nici Brenna n-ar dori-o, dar mi-a spus clar că nu vrea decât să se culce cu tine.

— Îi e destul de clar ce vrea.

De astă dată, Shawn zâmbi.

— Iar eu vreau mai mult. Ce-i rău în a dori mai mult?

— Nu e momentul să-mi răspunzi cu propriile mele cuvinte. Îmi fac griji pentru tine.

— Nu-ți mai face. Știu foarte bine cum stau. Nu-mi pot controla sentimentele. Și, ca să ți-o iau înainte, știu că nici Brenna nu și le poate controla pe ale ei. Dar ce e rău în a încerca să fac tot ce pot ca să i le schimb?

— În clipa când va crede că-i faci curte...

— Dar nu-i voi face. Mi-o va face ea mie.

Prima reacție a lui Darcy fu un pufnet, după care însă se opri, pe gânduri.

— Faci pe deșteptul? murmură ea.

— Sunt destul de deștept ca să știu că Brenna preferă să convingă, decât să fie ea convinsă, răspunse Shawn, controlând tartele și potrivind temperatura cuptorului. Și sper că tot ce-am discutat acum să rămână între noi.

— De parcă m-aș și grăbi să alerg la Brenna și să-i spun tot ce-ți iese ție pe gură.

Jignită, Darcy înhăță o tavă. Privirea lui, pe sub sprâncenele înălțate, o făcu să se liniștească.

— Bine, în general așa fac, dar acum e cu totul altceva. Poți avea încredere în mine.

Shawn știa că nu mințea. Darcy îi putea sparge capul cu o tavă, dar mai degrabă și-ar fi mușcat limba decât să trădeze o confidență.

— Cred că asta înseamnă că nu-mi vei spune nici mie ce are de spus, în legătură cu... anumite lucruri.

— Într-adevăr. Caută-ți spionii în altă parte, băiete.

Și, cu nasul în vânt, porni spre ușă. Apoi, expiră șuierător și se opri.

— Consideră că nu are o conformație prea atrăgătoare.

Întrucât acesta era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat,

Shawn nu făcu decât s-o privească, mut, până când Darcy înjură printre dinți.

— Ți-o spun numai fiindcă niciodată nu mi-a spus-o în față, chiar cu cuvintele astea. Dar își consideră trupul un element practic și nu atât de feminin pe cât ar putea să fie. Nu crede că bărbații o găsesc prea atrăgătoare. Și, din motivul ăsta, în mintea ei sexul nu e decât sex și nimic mai mult. Nu crede că un bărbat ar putea-o privi cu romantism sau tandrețe.

Tăcu un moment, încercând să nu se întrebe dacă Brenna ar fi iertat-o pentru că spusese asemenea lucruri.

— Unei femei îi place să i se spună... În fine, dacă ai un dram de creier în cap, ar trebui să știi ce-i place unei femei să i se spună. Și nu te mai uita la mine cu gura căscată ca un tolomac.

Și ieși, lăsând ușa să se închidă în urma ei.

Capitolul 14

— Și-l ții mine pe Dennis Magee care s-a dus în America - mă rog, nimeni dintre noi nu și-l amintește prea precis, că sunt cincizeci de ani de-atunci și încă nici nu ne născuserăm, sau eu una nu, în orice caz, pe vremea când a plecat el din Old Parish. Dar îți aduci aminte că ai auzit de el și ce avere a făcut, cu pământuri, construcții și alte alea, în New York City.

Kathy Duffy stătea în bucătăria casei O'Toole, sorbind ceai și ronțăind din prăjiturile cu glazură - deși, la drept vorbind, în aluat n-ar fi stricat puțin mai multă vanilie - în timp ce depăna noutăți și bârfe.

Fiind obișnuită să rostească zece cuvinte pentru fiecare vorbă a altuia, nu observă că prietena ei era distrată, ci continuă să turuie cu cel mai recent buletin de știri din Old Parish.

— Dennis ăsta a fost întotdeauna un om deștept. Așa zic toți cei care l-au cunoscut. Și s-a însurat cu Deborah Casey, care era verișoară cu maică-mea și se vorbea că și ea avea capul pe umeri. Și duși au fost, peste gârlă, cu întâiul născut încă în pantaloni scurți. S-au chivernisit bine în America. Știi că bătrâna Maude era înrudită cu John Magee, care a murit în război, iar el era fratele lui Dennis. În toți anii ăștia, se pare că Dennis nici nu s-a uitat înapoi spre Irlanda și spre satul unde s-a născut. Dar a avut și el un fiu, care a avut un fiu al lui. Și ăsta, vezi dumneata, se uită bine de tot.

Așteptă un moment, iar Mollie ridică din sprâncene.

— Zău?

— Zău că da. Și a luat în cătare Ardmore-ul. Plănuiește să construiască aici un teatru.

— A, da.

Mollie amestecă în ceaiul pe care încă nu-l gustase.

— Am auzit-o pe Brenna vorbind despre asta.

Era într-adevăr distrată, dar nu atât de mult încât să nu observe expresia prăbușită a lui Kathy.

— Nu știu detaliile, adăugă ea, ca s-o consoleze.

— A, bine, se și repezi Kathy, încântată. S-a încheiat un mare târg între familia Magee din New York City și Gallagher. Umblă vorba că vor construi teatrul lângă cârciumă. Un soi de music-hall, dacă am auzit eu bine. Imaginează-ți, Mollie, un musical aici, în Ardmore, în mâinile fraților Gallagher.

— Dacă așa va fi, m-aș bucura să știu că au și unii de-ai noștri ceva de spus în afacerea asta. Știi cumva dacă Dennis Magee, tânărul, se va întoarce în Ardmore?

— Altfel, nu văd cum se poate face treaba.

Kathy se rezemă de spătar, aranjându-și părul. Nepoata ei îi făcuse un permanent, cu o săptămână în urmă, și era foarte încântată. Toate șuvițele stăteau aliniate ca soldații în front.

— Dennis și cu mine am cam flirtat în tinerețe, când a venit el în vizită, într-o vară, continuă ea, cu ochii visători. Voia să vadă locul unde se născuseră părinții lui și unde-și trăise și el primii ani din viață. Era un bărbat arătos, Dennis Magee, din câte-mi amintesc.

— Din câte-mi amintesc eu, tu flirtai cam cu fiecare tânăr arătos care venea pe-aici, până l-ai agățat pe cel pe care puseseși ochii.

Expresia lui Kathy se înveseli, amuzată.

— Ce rost mai are tinerețea, dacă nu faci așa?

Mollie reuși să zâmbească vag. Era tocmai subiectul care o preocupa.

Nu se îndoia că între fiica ei cea mai mare și Shawn Gallagher era mult mai mult decât un flirt.

Faptul în sine nu o șoca, dar era îngrijorată că Brenna nu-i vorbea despre asta.

Mollie își învățase fetele, încă de mici, să nu-i ascundă nimic.

— Pe unde ești dusă?

— Hmmm?

Redeveni atentă la fața lui Kathy și clătină din cap.

— Scuză-mă. În ultima vreme, nu-mi mai pot aduna gândurile.

— Nici nu-i de mirare. O fată ți s-a măritat acum câteva luni, alta tocmai își plănuiește nunta. Te amărăște asta?

— Puțin, cred. Sunt mândră de ele, fericită pentru ele, dar...

— Nici nu știi când au crescut așa.

— Într-adevăr. Mai ieri le spălam pe față, iar acum le cumpăr rochiile de mireasă.

Spre surprinderea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Of, Kathy...

— Gata, gata, scumpo... îi luă Kathy ambele mâini, strângându-le. Și eu m-am simțit la fel, când și-a luat zborul a mea din cuib.

— Și pe urmă, mai e Mary Kate. A început să ofteze - după vreun băiat, sunt sigură - și toată ziua stă pe gânduri, se închide în camera ei și notează în jurnal.

— Sigur, probabil se crede îndrăgostită de vreun flăcău de la hotel. Te îngrijorează?

— Nu prea mult, cred. Mary Kate e foarte melancolică și a ajuns la vârsta când e o corvoadă să aibă pe cap o soră mai mică.

— Durerile creșterii. Noroc că măcar Brenna nu-ți dă bătăi de cap, pe moment.

Cu atenție, Mollie luă ceașca și sorbi.

— Brenna e neclintită ca o stâncă, spuse ea.

Existau unele lucruri pe care nu le putea dezvălui nici chiar unei prietene.

După ce închise cârciuma pentru o oră, între schimburi, Aidan vârî capul în bucătărie.

— Te poți întrerupe câteva minute?

Shawn aruncă o privire spre dezordinea generală rămasă în urma mulțimii de după-amiază.

— Fără o clipă de ezitare. De ce?

— Avem ceva de vorbit și vreau să ieșim la o plimbare.

— Unde? întrebă Shawn, aruncând deoparte cârpa de vase.

— Pe plajă.

În ușa din spate, Aidan se opri un moment, studiind denivelările terenului, până la cei câțiva copaci pe care vântul îi apleca spre mare.

— Te-ai gândit mai bine? îl întrebă Shawn.

— Nu, nu despre asta e vorba.

Totuși, continuă să privească și să măsoare. Magazinele și casele din cele două laturi ale cârciumii, grădinile din dos, câinele bătrân care își făcea siesta la umbră, colțul din fund, unde sărutase prima oară în viața lui o fată.

— O să se schimbe, și nu puțin, medită el.

— O să. S-a schimbat când a ridicat Shamus Gallagher pereții cârciumii. Și, de-atunci, fiecare dintre noi a schimbat-o într-un fel sau altul. Acum urmează schimbarea ta.

— A noastră, îl corectă Aidan grăbit. Trebuie să discutăm despre asta. Pe Darcy n-am prins-o, a ieșit ca din pușcă.

Nisipul scrâșnea încet sub picioarele lor.

La orizont, marea era de un albastru visător. Pe plajă, unde se spărgeau valurile, apa făcea spume albe pe fondul verde-închis.

Crestele valurilor scânteiau în razele soarelui.

— Azi-dimineață am vorbit cu tata.

— E bine? Și mama, la fel?

— Sunt bine sănătoși. Săptămâna viitoare, tata se întâlnește cu avocații. S-a hotărât să mai întocmească și

alte acte, care să treacă firma pe numele meu.

— Da, a cam sosit momentul, de vreme ce știm că s-au stabilit la Boston.

— I-am spus ce părere am. Cred că ar fi mai bine și mai cinstit să trecem cârciuma pe numele noastre, ale tuturor trei.

Shawn se aplecă să culeagă o scoică și începu s-o examineze.

— Noi nu așa obișnuim.

La fel spusese și tatăl lor.

Aidan răsuflă zgomotos.

— Cristoase, mult mai semeni cu el.

— Nu știu de ce, nu mi se pare un compliment, nici la adresa lui și nici la a mea.

— Nici nu voiam să fie. În unele privințe, parc-ați avea amândoi cărămizi în cap. Dacă putem schimba cârciuma, de ce naiba n-am putea să schimbăm și sistemul de succesiune?

Absent, Shawn vârî scoica în buzunar.

— Fiindcă unele lucruri se pot schimba, iar altele, nu.

— Și cine, mă rog, hotărăște?

— Noi. Ești în inferioritate numerică, Aidan, așa că las-o baltă. *Gallagher's* e a ta și i-o vei lăsa moștenire copilului din pântecele lui Jude. Asta nu înseamnă că nu e și a noastră, a lui Darcy și a mea, sufletește.

— Eu vorbesc despre lege, nu despre suflet.

— Exact. Va fi o seară frumoasă, schimbă Shawn subiectul. O să avem clienți.

— S-ar putea să te însori cu o femeie care să aibă alte idei.

Cu gândul la Brenna, Shawn clătină din cap.

— Dacă o femeie n-ar crede în mine și în familia mea destul ca să accepte formula asta, n-aș lua-o de soție.

— Tu nu știi ce înseamnă să fii îndrăgostit, mai presus de orice rațiune. Eu, dacă mi-ar fi cerut-o, aș fi plecat de-aici, părăsind și cârciuma, și pe toată lumea.

— Dar nu ți-a cerut-o, nici n-a dorit-o. S-ar fi putut să dorești o asemenea femeie, Aidan, dar nu ți-ai fi pierdut niciodată capul din cauza ei.

Aidan dădu să răspundă, apoi pufni nervos.

— La toate ai replică. Și mă cam irită că fiecare răspuns pare corect.

— M-am gândit și eu la astea, de-a lungul timpului. Iar acum, dă-mi și tu un răspuns. Când iubești o femeie, mai presus de orice rațiune, e o suferință sau o plăcere?

— Ambele, adesea în același timp.

Shawn dădu din cap, în timp ce porneau înapoi.

— M-am așteptat, dar e interesant să aud confirmarea.

Era o seară frumoasă, iar treaba mergea din plin. În ciuda agitației, Shawn își găsea timp să scoată capul din bucătărie, când și când. Și la un moment dat, văzând-o pe Brenna cum valsa în jurul meselor cu bătrânul domn Riley, îi veni o idee.

— Uite la ce m-am gândit, Aidan, spuse el, aducând două porții de pește cu cartofi prăjiți la bar. O vezi pe Brenna cum dansează?

— Da, răspunse Aidan, în timp ce termină de umplut două halbe cu Guinness. Dar nu cred că va fugi cu el în Sligo, oricât de mult i-o tot promite.

— Femeile sunt născute să înșele bărbații. Dar mă uit la ei, și la ceilalți care se mai ridică să danseze din când în când, și mă întreb dacă n-ar fi interesant să găsim un loc special pentru dans.

— De-asta există scena, nu?

— Nu mă gândesc la dansul profesionist, ci la cel de genul ăsta. Știi, ca în restaurantele cu grădină, dar mai intim.

— A, că te gândești, asta-i sigur.

Totuși, Aidan se opri să privească, meditativ.

— I-am putea strecura ideea lui Magee, când vom face proiectul.

— A, Brenna a și schițat un soi de proiect. Îl am în bucătărie. Poate-i arunci o privire și, dacă-ți place, s-ar putea să te intereseze planul mai profesionist pe care i l-am cerut.

Intrigat, Aidan întoarse capul spre fratele său.

— I-ai cerut un plan?

— Da, pentru că știe ce vrem și ce ar trebui să construiască Magee. Ai vreo obiecție?

— Nu, nici o obiecție. Dar mă gândeam că ai avut dreptate când ai spus că aspectul legal al lucrurilor nu-l schimbă pe cel sufletesc. Aș vrea să văd ce are în minte Brenna noastră.

— Atunci, e bine. Și dacă-ți place ceea ce vezi, i-l poți trimite lui Magee.

— Aș putea, însă cred că are proiectanții lui proprii.

— Atunci, trebuie să găsim o cale pentru a-l convinge. Nu strică să ne spunem cuvântul încă de la început, murmură Shawn, continuând s-o privească pe Brenna.

— Cu nimic nu strică, fu Aidan de acord.

Oricât de frumos dansa Brenna, Aidan avea nevoie de ea la bar.

Îi atrase atenția și-i făcu un semn. Însă, chiar în timp ce Brenna îi răspundea, Aidan îi văzu privirea abătându-se spre Shawn - și îi simți căldura.

— Ți-aș fi recunoscător să nu-mi deranjezi barmanița, când nu ne mai vedem capul de treburi.

— Îmi beau și eu berea, nimic mai mult.

— Ia du-te tu și bea-ți-o în bucătărie, dacă cu vrei ca toți clienții să cașteă gura la voi.

— Nu m-ar deranja. Pe ea, însă...

Întrucât l-ar fi iritat să mai insiste asupra subiectului, Shawn se duse înapoi la bucătărie.

Nu-i fu greu să-și găsească de lucru până la închidere, și calculă că mai avea cel puțin o oră pentru curățenie, până să plece acasă.

Tocmai spăla oalele, când intră o cântăreață din

formație.

Era o blondă drăguță, pe nume Eileen, cu trăsături bine definite, scoase în evidență de părul tuns scurt.

Avea o voce plăcută, limpede, și o dispoziție cordială.

Shawn profitase de aceasta, într-un mod amical, cu o altă ocazie când formația ei cântase la *Gallagher's.*

— Ne-am descurcat bine în seara asta.

— Într-adevăr, răspunse Shawn clătind oala și se aplecă spre Eileen, s-o ia pe următoarea. Mi-a plăcut aranjamentul pe care l-ați făcut pentru *Foggy Dew.*

— Este prima oară când l-am încercat în afară de repetiție. Am mai lucrat câteva piese. Nu m-ar deranja să le cânt cu tine, continuă Eileen, plimbându-și degetul pe brațul lui. Diseară nu e nevoie să mă întorc. Ai vrea să mă primești la tine, ca data trecută?

Data trecută se bucuraseră de muzică și unul de celălalt, jumătate din noapte.

Shawn își amintea că Eileen nu se jena deloc cu talentele ei.

Gândul îl făcu să zâmbească, în timp ce căuta cel mai politicos mod de a o refuza.

Singurul lucru pe care-l văzu Brenna - pe lângă roșu - când intră cu vasele pe tavă, fu felul cum Shawn își înclinase capul, iar blonda își ținea o mână pe brațul lui.

Se apropie și trânti tava pe bufet, de zornăiră paharele.

— Vrei ceva de-aici?

Eileen descifră imediat amenințarea în ochii care-i sfredeleau fața.

— Nu mai e cazul.

Și, cu un gest vesel, îl bătu pe Shawn pe braț.

— Cred c-am să plec, totuși. Altă dată, Shawn.

— M... hmm...

Shawn avu o fracțiune de secundă în care să se hotărască și, instinctiv, afișă un zâmbet spășit.

— Păi...

— Întotdeauna e o plăcere să vin la *Gallagher's,* adăugă

Eileen, pornind spre ușă, în timp ce se întreba răutăcioasă cum avea să-l pedepsească roșcovana cea scundă pe Shawn.

— Deci, asta-i ultima? întrebă el, începând să frece din nou oala, ca și cum alt scop în viață n-ar fi avut.

— Da, e ultima. Și aș vrea și eu să știu ce se întâmplă.

— Poftim?

— Între tine și cântăreața aia cu sâni mari și tunsoare bărbătească.

— A, Eileen…

Shawn își drese glasul, punând oala deoparte pentru a se apuca de pahare.

— Îmi ura noapte bună, atât.

— Ha!

Brenna îi înfipse un deget în coaste, făcându-l să tresară.

— Dacă era cu un pas mai aproape, ți-ar fi ajuns sub piele.

— Ei, așa e ea, prietenoasă…

— Să-ți intre bine în cap, atâta vreme cât noi doi ne tăvălim în așternut, să stai la distanță de prietenoasele astea.

Deși era străbătut de încântare, Shawn se îndreptă încet.

— Mă acuzi de ceva, Brenna?

Spre plăcerea lui, reuși o combinație ideală de indignare și regret.

— Că i-aș face avansuri alteia în timp ce sunt cu tine? Nu știam că ai o părere atât de proastă despre mine.

— Ce-am văzut, aia am văzut.

O mai privi un moment, apoi începu să șteargă bufetul cu un aer posomorât. Ar fi fost interesant să vadă cu de mult se străduia Brenna să-l împace.

— Pusese mâna pe tine.

— Și eu, eu o pusesem pe-a mea pe ea?

— Nu asta-i…

La naiba. Brenna își încrucișă brațele pe piept, apoi le

coborî, vârându-și mâinile în buzunare.

— Îi zâmbeai.

— Voi avea grijă să nu mai zâmbesc nimănui fără aprobarea ta.

— Păreați să vă simțiți foarte bine.

În buzunar, pumnul îi era încă strâns. Dacă nu s-ar fi simțit atât de prost, i-ar fi tras una.

— Dacă am înțeles greșit, îmi prezint scuzele.

— Bine.

Mulțumindu-se cu atât, Shawn merse la ușă, să le ureze noapte bună celorlalți.

Când se întoarse, Brenna arăta atât de nefericită, încât îl făcu aproape să se înduplece.

Dar trebuia să meargă până la capăt. Îi vorbi cu răceală, destul de tăios pentru a-i da de înțeles că mai avea de lucrat.

— Preferi să stau în noaptea asta la Darcy.

— Nu. Mai bine nu.

— Bine.

Se duse la ușa din spate, o deschise și așteptă. Brenna își luă haina și șapca din cui și ieși în frigul serii.

După câteva minute de tăcere, făcu un efort să nu se foiască.

— Putem stabili că teritoriul ăsta este nou pentru amândoi?

Aha, își spuse Shawn, tocmai direcția pe care o sperase. O privi tăcut și dădu din cap.

— Și n-am discutat niciodată care sunt limitele.

— Ai vrut sex. Îl ai.

Cu coada ochiului, o văzu tresărind. Perfect.

— Așa este. Așa e, repetă mormăi Brenna, când Shawn opri mașina în fața casei. Dar... eu doar... La naiba, ai putea măcar să mă asculți.

— Te ascult. Vrei un ceai? o întrebă el, cu o politețe veninoasă.

— Nu, nu vreau nici un ceai. Dacă n-ai nici atâta minte

încât să vezi că aia se dădea la tine, ești orb cât șase lilieci și de două ori pe-atâta de tăntălău.

— Mai importante sunt intențiile mele, replică el, pornind pe scară.

— E frumoasă.

— Și tu la fel. Ce legătură are asta?

Brenna rămase cu gura căscată și abia reuși să-l urmeze. În toți anii de când îl cunoștea, niciodată nu-i spusese că era frumoasă. O descumpănea. Își simțea mintea poticnindu-se.

— Nu te gândești la mine în sensul ăsta, ceea ce e foarte bine. Oricum, nu acolo încerc să ajung.

— Atunci, unde încerci să ajungi, Brenna?

— Știu că, atunci când am început povestea asta, n-am spus la ce mă așteptam. Vreau să zic că, în timp ce suntem împreună, eu nu m-aș gândi să am de-a face și cu un alt bărbat.

Shawn se așeză pe cufărul de la picioarele patului, pentru a se descălța.

— Vrei să spui că zona asta a relației noastre trebuie să fie exclusivă?

— Mda, așa consider.

Un prim pas mai categoric, își spuse el, spre ținta pe care și-o fixase.

— Cam la fel consider și eu, dar...

— Dar?

— Cum vom ști și cine va hotărî când se schimbă situația, Brenna?

— La asta nu-s obligată să-ți răspund. Nu m-am așteptat nici un moment să fie atât de complicat. Și nu-mi place.

— În timp ce te ating pe tine, nu mai ating pe nimeni. Trebuie să ai încredere în mine.

— Pot avea încredere, Shawn.

Mai ușurată, păși spre el.

— În blondele pieptoase nu prea am.

— Recent, a început să mi se năzărească pe roșcovanele

pietroase.

Ușurată că răceala din ochii lui se risipise, Brenna izbucni în râs.

— Aiurea, pietroase. Deci, ne-am împăcat?

— E un început. Scoate-ți ghetele și vom mai progresa.

Bucuroasă, Brenna începu să-și descheie șireturile.

— Te-am jignit. Îmi pare rău.

— Nu mă deranjează să mă dondănesc cu tine, Mary Brenna, îi mângâie el părul cu o mână. Dar nu-mi convine să crezi că m-aș gândi la altă femeie, în timp ce sunt cu tine.

— Atunci, n-am s-o mai cred.

După ce-și aruncă bocancii, Brenna se îndreptă, devenind însă foarte prudentă când văzu cum o privea Shawn.

— Ce este?

— Îmi place să mă uit la tine.

— N-ai nimic nou de văzut.

— Poate că și asta contează.

Îi încadră fața cu mâinile, apoi îi răsfiră părul printre degete.

— Cunosc fața asta, zise el încet, la fel de bine cum o cunosc pe a mea. Forma și culoarea ochilor, și toanele lor... Gura, continuă el, atingând-o ușor. Curbele și adânciturile ei. O față atât de frumoasă... Nu mă deranjează să mă uit la ea, chiar și când n-o am înaintea ochilor.

— Ce lucruri ciudate...

Brenna se întrerupse, când Shawn îi tăie răsuflarea cu un sărut.

Capitolul 15

În timp ce cobora scara, Shawn întrezărea clar cum putea deveni viața lor. Dimineți ca aceasta, începute cu dragoste pentru a trece pe nesimțite la rutina plăcută a micului dejun, înainte de a-și vedea fiecare de treburile lui. Știa că mai aveau câțiva pași de făcut până să ajungă acolo.

Dar nu putea să creadă, nu voia să creadă că era posibil să fie atât de îndrăgostit de o femeie și să nu găsească o cale de a-și petrece toată viața cu ea.

Aveau nevoie de o casă a lor, care să le aparțină. O bucătărie mare și dormitoare pentru toată familia pe care aveau să și-o întemeieze.

Pusese destui bani deoparte pentru a cumpăra ceva pământ.

Fu cât pe ce să scape cutia cu lapte din mână, când ușa din spate se deschise.

— Iartă-mă, spuse bine dispusă Mary Kate, intrând. N-am vrut să te sperii.

Avea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori, veseli.

— Este ziua mea liberă și m-am gândit să-ți fac o scurtă vizită.

Shawn începu să caute înnebunit o soluție pentru a o expedia, repede și cât mai firesc. Înainte de a-i veni altă idee decât să strige „Foc!”, inevitabilul se produse.

— De ce nu miroase a cafea? întrebă Brenna. Mă obosești în halul ăsta înainte de zece dimineața, și pe urmă nici măcar…

Cuvintele îi pieriră, când intră și își văzu sora.

Toată roșeața din obrajii lui Mary Kate păli, iar ochii i se dilatară, lezați. Un moment, nimeni nu se mișcă. Păreau niște actori dintr-un spectacol prost, în așteptarea gongului, știind că după ridicarea cortinei avea să se producă o catastrofă.

Shawn întinse mâna, punând-o cu blândețe pe brațul lui Mary Kate.

— Mary Kate... începu el, iar compasiunea din tonul său o smulse din starea de șoc.

Mary Kate îl plesni peste mână și se răsuci spre ușă.

— Mary Kate, așteaptă!

Brenna se repezi după ea, pentru a se opri patinând pe podele când Mary Kate se întoarse în loc. Obrajii i se înroșiseră din nou, cu nuanța intensă provocată de rușine și furie.

— Te culci cu el. Ești o mincinoasă și-o ipocrită!

Își luă elan și, cum Brenna nu încercă să evite lovitura, palma o aruncă de-a berbeleacul.

— Și-o târfă!

— Destul.

Încruntat, Shawn o apucă de braț.

— N-ai dreptul s-o lovești, nici să vorbești cu ea așa.

— Nu contează, răspunse Brenna, ridicându-se în genunchi.

Mai mult de-atât, n-o lăsa povară cumplită care-i apăsa pieptul.

— Ba contează foarte mult. Înfurie-te pe mine cât de tare vrei, Mary Kate. Nici nu pot spune cât de rău îmi pare, dacă te-am făcut să suferi în vreun fel. Dar ceea ce se întâmplă între mine și Brenna n-are nici o legătură cu tine.

Ridicându-și capul, Mary Kate se îndepărtă de el.

— Nu era nevoie să mă faci de râs. Știai prea bine că nu-mi erai indiferent. Și nici acum nu-mi ești, numai că de data asta te urăsc. Pe amândoi vă urăsc.

Deschise ușa și ieși în fugă.

— Isuse.

Shawn o ajută pe Brenna să se ridice în picioare, mângâindu-i obrazul roșu ca sângele.

— Îmi pare atât de rău. N-a vorbit serios.

— Ba da. În clipa asta, e cât se poate de serioasă. Știu cum e. Trebuie să mă duc după ea.

— Vin și eu cu tine.

— Nu, trebuie să rezolv totul singură. Dacă ne-ar vedea împreună, ar suferi și mai mult.

— Și eu să stau aici, fără să fac nimic?

— E sora mea, mai spuse Brenna, simplu, și plecă.

O luă la fugă, dar Mary Kate pornise cu câteva minute înainte și avea picioare lungi. Când Brenna o văzu, cobora deja panta spre curtea din spate a casei lor.

— Mary Kate, așteaptă!

Brenna mări viteza, pentru a o ajunge la marginea curții.

— Gata, stai. Lasă-mă să-ți explic.

— Ce să-mi explici? Că te regulezi cu Shawn Gallagher? Mi-a fost destul de clar, de când te-am văzut intrând în bucătăria lui, cu părul încă ud. Cred că v-ați prăpădit de râs, pe seama mea.

— Nu, niciodată. Nici nu m-am gândit...

— Nici nu te-ai gândit la mine?! se răsuci Mary Kate spre ea, strigând atât de tare încât cățeaua gălbuie fugi speriată. A, perfect, asta le drege pe toate. Te curvăsărești cu un bărbat la care știi că țin, iar la mine nici nu te gândești.

În ochii Brennei se ivi o strălucire de avertisment.

— Mi-ai mai spus o dată asta, și am înghițit-o. M-ai trântit la pământ și-am înghițit-o și pe aia. Ai spus tot ce aveai de spus. Acum, voi vorbi eu.

— Acum, ai să te duci dracului.

Mary Kate îi dădu un brânci puternic, se răsuci pe călcâie și porni spre ușă.

Imediat, gâfâi șuierător, când Brenna se repezi la ea din spate.

— Dacă vrei s-o rezolvăm cu scatoalce și brânciuri, mie-

mi convine.

O apucă de păr și trase scurt, cu putere, în clipa când mama lor deschise ușa și ieși grăbită.

— Ce Doamne Dumnezeule se întâmplă aici? Lasă-ți sora în pace, Mary Brenna.

— În clipa când își va cere iertare că m-a făcut târfă de două ori în dimineața asta.

— Târfă! reuși Mary Kate să strige din nou, în ciuda lacrimilor care-i împăienjeneau ochii. Cu asta, de trei ori!

Se încăierară într-o încâlceală sălbatică de brațe și picioare. Fără să ezite o clipă, Mollie se aruncă între ele, le apucă de unde putea și le despărți. Întrucât păreau două mâţe turbate, le înhăță strâns de ceafă, ținându-le la distanță.

— Mi-e atât de rușine, *rușine* mi-e pentru amândouă. În casă cu voi și o vorbă dacă mai scoateți fără voia mea, vedeți voi pe dracu'!

Mary Kate se ridică în picioare, se scutură și coborî capul. Când observă că Brenna o privea, articula mut: „târfă". Avu satisfacția de a o vedea vrând să lovească, gest pentru care se alese cu o palmă după ceafă.

— Femeie în toată firea, bombăni Mollie, ducându-și fetele spre casă, unde Mick se străduia să facă o mutră dezaprobatoare, Alice Mae se zgâia cu ochii cât cepele, iar Patty se uita peste umărul tatălui ei, cu o expresie care voia să spună eu-sunt-cea-mai-grozavă-din-toate.

— Stați jos! arătă Mollie masa cu degetul, apoi le aruncă o privire tăioasă celorlalte fiice ale ei. Patty, Alice Mae, cred că aveți alte treburi la ora asta. Dacă nu, vă găsesc eu destule cu care să vă ocupați timpul.

— Bine te-a mai altoit, Brenna, țistui Alice Mae din limbă, studiindu-i obrazul.

— A doua oară n-o să mai aibă ocazia.

— Gura, se răsti Mollie, ajunsă la capătul răbdării. Afară cu voi.

— Hai, Alice, își bătu Patty sora pe umăr. N-are nici un

rost să ne holbăm la ciumăfăile astea.

De cum dădură colțul, amândouă se bulucirăînapoi lângă ușă, cu urechile ciulite.

Dar, când Mick dădu și el să se strecoare afară, Mollie îl țintui cu privirea.

— A, ba nici să nu te gândești, Michael O'Toole, povara asta e a ta ca și a mea. Și-acum, își propti ea mâinile în șolduri, de la ce v-ați luat? Brenna?

— E o problemă personală între mine și Mary Kate.

— Când din cauza problemei ăsteia o soră îi strigă măscări celeilalte și amândouă vă săriți în gât ca niște pisici vagaboande, nimic nu mai este personal. Oi fi având tu aproape douăzeci și cinci de ani, Mary Brenna Catherine O'Toole, dar locuiești sub acoperișul ăsta și nu permit un asemenea comportament.

— Îmi pare rău, își împreună Brenna mâinile pe masă, pregătită să reziste.

— Mary Kate?

— Tu ce ai de spus?

— Dacă ea locuiește sub acoperișul ăsta, eu mă lipsesc.

— Cum preferi, replică Mollie, cu răceală. La fel cum toți copiii mei sunt binevenițiaici oricând poftesc.

— Chiar și târfele?

— Ia vezi cum vorbești, fato, făcu Mick un pas înainte. Dacă vreți să vă luați la scărmănat, treaba voastră. Dar mamei tale îi vei vorbi respectuos și nu vei folosi un asemenea limbaj despre sora ta.

— N-are decât să nege.

— Mary Kate.

Vocea Brennei scăzuse ca o șoaptă, mai mult rugătoare decât amenințătoare.

Deși buzele îi tremurau, Mary Kate nu-și putu stăpâni furia.

— Să nege că și-a petrecut noaptea în patul lui Shawn Gallagher.

Ceașca de ceai se sparse, răsturnată de Mick de pe

marginea mesei. Brenna nu putu decât să închidă ochii, copleșită de durere.

— Nu neg. Și nu neg nici că am mai fost acolo, și de fiecare dată m-am dus de bună voie. Îmi pare său că suferi din cauza asta.

Se ridică în picioare, cu genunchii tremurători.

— Dar dacă țin la el nu înseamnă că sunt târfă. Și să știi că, dacă m-ai pune să aleg între voi doi, la el aș renunța.

Cu un mare act de curaj, se răsuci spre părinții ei. Înțelegerea din ochii mamei sale ar fi alinat-o, dacă nu vedea expresia șocată a tatălui ei.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că n-am fost sinceră cu voi. Acum nu mai pot vorbi despre asta. Pur și simplu nu pot.

Ieși grăbită și ar fi luat-o la fugă pe lângă surorile ei, dar Patty întinse o mână.

— Este în regulă, iubito, murmură ea, îmbrățișând-o strâns.

Acest gest o birui, eliberându-i lacrimile care-i umpleau ochii. Orbită, Brenna alergă la etaj.

În bucătărie, Mollie rămase cu ochii spre fiica ei mai tânără. O durea inima pentru amândouă, dar trebuia să abordeze separat consolarea și disciplina. Nimeni nu observă când Mick ieși pe ușa din spate.

— Shawn o plăcea pe Brenna, spuse ea cu blândețe. De mult. Și ea pe el. Nici unul dintre ei nu este genul nepăsător care să facă rău cuiva. Știi bine asta.

— Nu le-a păsat de mine, spuse Kate cu sfidare, singura ei pavăză, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

— Au avut ochi numai unul pentru celălalt și, un timp, nu te-au observat.

— Vorbești de parcă ar fi normal să trăiască așa împreună.

— Problema asta o privește pe Brenna, inima și conștiința ei. Nu tu ai căderea s-o judeci, Mary Kate, și nici eu. În casa asta, nu se aruncă în nimeni cu pietre. N-ai cum

să știi cât de profunde îi sunt sentimentele pentru Shawn, dar dacă e vorba să facă o alegere, Brenna tocmai l-a părăsit pentru tine. Asta vrei, Mary Kate? Așa, ai fi mai liniștită și mai mândră?

Înghițită de tumultul care-i frământa sufletul, Mary Kate își lăsă obrazul pe masă și începu să plângă ca un copil.

Mick ar fi preferat să-și taie degetele, decât să bată cu ele în ușa de la Faerie Hill Cottage.

Dar nu avea ce face.

Îi nutrea o afecțiune profundă lui Shawn Gallagher, dar asta nu anula faptul că acel nemernic se atinsese de copila lui Michael O'Toole.

Așa că ciocăni, pregătit să rezolve problema într-un mod direct și civilizat. Când ușa se deschise, pumnul lui Mick se repezi în mutra lui Shawn.

Lui Shawn îi sări capul înapoi, dar reuși să se țină pe picioare.

— Haide, apără-te. Netrebnicule. Am venit să mătur podeaua cu tine.

— Nu.

Îi vâjâia țeasta și tare ar mai fi vrut să-și pipăie maxilarul ca să fie sigur că nu i se rupsese, dar nu făcu decât să stea pe loc, cu mâinile pe lângă trup.

Mick era de două ori mai scund decât el și de două ori mai bătrân.

— Îmi mai poți da una, dacă-i musai, n-am să mă opun.

— Atunci, ești un laș.

Mick intră cu salturi mici, ca un boxer pregătit pentru runda următoare. Îi dădu lui Shawn un pumn scurt în piept și simulă încă unul, spre față.

Fu nevoit să-l admire. Băiatul nici nu tresări.

— Îți aperi fiica. Nu mă pot împotrivi lucrului pe care eu însumi l-aș face, dacă aș fi în locul dumitale.

Cu un oftat obosit, Mick își coborî pumnii.

— Ai de răspuns la niște întrebări, tinere Gallagher.

Shawn dădu din cap:

— Într-adevăr. Dorești s-o fac aici, în ușă, sau în bucătărie, la un whisky?

Gânditor, Mick își frecă bărbia, măsurându-l cu privirea.

— Prefer whisky-ul.

Continua să tremure de enervare, dar îl urmă pe Shawn și îl așteptă să scoată din dulap sticla de Jameson's și să toarne în două pahare.

— Nu vrei să iei loc, domnule O'Tople?

— Ei, da' manierat te mai comporți, nu-i așa, într-un moment ca ăsta.

Încruntat, Mick se așeză, privindu-l pe Shawn pe deasupra paharului.

— Te-ai atins de fiica mea.

— Da.

Mick strânse din dinți. Pumnul i se încordă din nou, pregătit.

— Și ce intenții ai cu Mary Brenna a mea?

— O iubesc și vreau s-o iau de soție.

Cu o respirație șuierătoare, Mick își trecu o mână prin păr, dădu whisky-ul de dușcă și întinse paharul să-i mai toarne.

— Bine, atunci de ce naiba n-ai spus?

— Păi…

Delicat, Shawn își atinse falca lovită, mișcând-o ușor dintr-o parte în alta. Nu era ruptă.

— Sunt într-o oarecare dilemă.

— Și de ce, mă rog?

— Încă n-am cerut-o pe Brenna personal. Dacă o fac, înțelegi, se va hotărî să mă refuze. Încerc s-o iau pe ocolite, ca să pară că a fost ideea ei. Așa, o să mă bată la cap până accept.

Mick îl privi lung, apoi clătină din cap, punându-și paharul pe masă.

— Sfinte Isuse, că bine o mai cunoști!

— O cunosc. Și o iubesc din toată inima. Vreau să-mi

trăiesc viața alături de ea. Nimic nu-mi doresc mai mult. Așa că...

Epuizat, Shawn își turnă whisky-ul pe gât.

— Asta e tot.

— Da' bine mai știi să-i iei omului apa de la moară. Îmi iubesc fetele, Shawn. Fiecare dintre ele e o nestemată pentru mine. Când am condus-o pe Maureen la altar și am dat-o în primire, erau mândru și mi se rupea inima. În curând, la fel voi face și cu Patty. Amândouă au ales bărbați pe care îi numesc cu plăcere fiii mei.

Întinse paharul și așteptă ca Shawn să i-l umple din nou.

— Brenna mea are o minte și niște gusturi la fel de bune ca ale surorilor ei - cel puțin.

— Mulțumesc.

Ușurat Shawn își mai turnă și el un pahar.

— Aș fi preferat să ajungem la concluzii mai devreme, dar e cam dificilă, dacă nu te superi că ți-o spun.

— Nu mă supăr. Ba chiar, sunt mândru de asta.

Apoi, Mick se încruntă puțin.

— Legătura asta a voastră, eu n-o aprob deloc. Dar e mai mult decât majoră, și tu la fel. Aprobarea mea sau lipsa ei n-o să vă împiedice să... mă rog, nu vreau să mai spun nimic despre lucrul ăla anume.

Băură în tăcere.

— Domnule O'Toole.

— Cred că, după cum merge treaba, ai putea să-mi spui Mick.

— Mick, îmi pare rău pentru Mary Kate. Îți jur, niciodată n-am...

Mick îl întrerupse cu un gest:

— Nu te pot acuza de nimic. Katie a noastră are fanteziile ei, o inimă tânără și gingașă. Nu-mi place să știu că suferă, dar nimeni nu e vinovat.

— Brenna se va învinovăți pe sine însăși și o să mă ocolească. Dacă n-aș iubi-o, aș putea s-o las.

— Timpul le rezolvă pe toate. Când ești mai bătrân,

ajungi să ai încredere în timp. Nu c-aș zice să stai cu mâinile-n sân, lăsându-l să treacă.

— Caut un teren, spuse pe neașteptate Shawn.

Whisky-ul începea să-și facă efectul, ceea ce nu-l deranja deloc.

— Ce spui?

— Caut pământ, de cumpărat. Pentru Brenna. Va dori să-și construiască propria casă, nu crezi?

Ochii lui Mick se umeziră de emoție.

— E visul ei de-o viață.

— Știu că visează să clădească de la zero ceva, și sper ca teatrul să-i dea ocazia.

— le dară, i-am dat și eu o mina de ajutor la desenat.

— Te poți ocupa să primesc proiectul, ca să-l dau mai departe? Acum, s-ar putea să ezite, dacă să mi-l mai dea sau nu.

— Îl vei primi mâine.

— Atunci, e bine. Iar teatrul e foarte important, pentru Brenna, pentru noi, pentru Ardmore. Dar o casă... asta-i mai importantă decât o sală de spectacole.

— Este, și va fi atât pentru ea, cât și pentru tine.

— Dacă auzi de ceva convenabil, îmi spui?

Mick își scoase batistă și-și suflă nasul.

— Sigur că da.

Apoi, cu ochii îngustați și cam sticloși din cauza băuturii, îi privi falca.

— Cum te simți?

— Mă doare ca pe-o cățea în călduri.

Râzând din toată inima, Mick îi ciocni paharul cu al lui.

— Ei, e și asta ceva...

În timp ce Mick și Shawn se înfrățeau ajutați de whisky-ul Jameson’s, Mollie nu mai știa ce să facă. După aproape o oră de mângâieri, alinări și compasiune, o convinsese pe Mary Kate să tragă un pui de somn. O durea capul, dar își apăsă ochii cu degetele ca să-și mai scadă tensiunea și

porni spre camera Brennei.

O găsi ghemuită pe pat, cu ochii închiși. Așezată turcește alături, Alice Mae o mângâia pe păr. La picioarele patului, Patty se ștergea la ochi.

Mollie le făcu semn să iasă:

— Vreau să vorbesc cu Brenna între patru ochi.

Gând se apropie de pat, o văzu încordându-se. Rămânând cu ochii închiși, Brenna spuse, cu o voce răgușită și încordată:

— Nu știu ce să spun, dar îmi pare rău. Nu mă urî pentru ce-am făcut.

— Ce prostie, replică Mary Kate pe un ton energic și, așezându-se, o scuturâ ușor de umăr. De ce-aș face-o? Crezi că sunt atât de bătrâna încât să nu mai știu ce sentimente clocotesc într-o femeie?

— Nu, nu, e numai vina mea, se ghemui și mai strâns Brenna, nefericită, cu capul în poala mamei ei. Eu am început. Îl doream pe Shawn, așa că m-am dus la el și i-am spus-o. M-am ținut după el până când… ce naiba, e bărbat.

— Numai atâta e între voi, Brenna? Doar nevoia și fapta?

— Da. Și nu. Nu știu. Acum nu mai contează.

— Nimic nu mai contează.

— Nu mai pot rămâne cu el. N-am să-l mai văd în felul ăla. Dacă ai ști cum s-a uitat Mary Kate la noi, la mine. Ce suferință i s-a citit pe față, înaintea furiei. Nici o clipă nu m-am gândit la ea.

— Răspunde-mi la o întrebare, cât poți de sincer, o îndepărtă puțin Mollie, studiindu-i fața. Dacă nu interveneai tu, Shawn s-ar fi uitat la Mary Kate?

— Dar asta nu e…

— Răspunde-mi și atât, Brenna.

— Nu, oftă ea, chinuită. Dar nici mar fi făcut-o să sufere, dacă nu eram eu.

— Ați făcut greșeli, nu încape nici o îndoială. Dar Mary Kate e răspunzătoare pentru sentimentele ei. Martirizându-te, nu vei schimba cu nimic situația.

Odihnește-te, adăugă ea, sărutând-o pe frunte. Vei gândi mai limpede când nu te doare capul. Și nu-ncepe să-mi plângi iar. Dacă mai curg lacrimi multe pe-aici, voi avea nevoie de vâsle.

Trecând prin dreptul ferestrei, Mollie se opri, făcu un pas înapoi și își privi soțul, care se întorcea acasă pe trei cărări.

— Dumnezeule din ceruri, ăsta-i beat, și încă nu-i nici ora amiezii. Ce mai familie!

Capitolul 16

Când ieși din casă, Shawn porni spre mașină, din obișnuință, apoi se opri, rezemându-se de poarta grădinii.

Era sigur că putea conduce.

Doar rezistă la băutură, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, era un Gallagher.

Dar, după cum se ținea pe picioare, avea toate șansele să iasă de pe drum și să-și lase dinții înfipți în volan.

Mai bine pe jos, hotărî el. Să-și limpezească gândurile, să se dezmeticească.

O luă pe drum, atent la hopuri, cântând de unul singur ca să-i treacă de urât.

Se împiedică de vreo două, trei ori, dar nu căzu decât o dată. Suficient, desigur, pentru a găsi cu genunchiul singurul bolovan ascuțit de pe tot drumul. Tocmai se aduna de pe jos, când lângă el se opri Betsy Clooney, cu mașina plină de copii.

— Shawn, ce s-a întâmplat? Ai avut un accident?

Shawn îi zâmbi.

— Bună, Betsy. Cum mai merge?

— Te-ai accidentat cu mașina?

Betsy deschise portiera și porni grăbită spre el.

— Nu, mergeam pe jos.

— Îți curge sânge din mână și ai o vânătaie. Și pantalonii, ți s-au rupt la genunchi.

— Serios? la te uită, ce căcănărie? Mă scuzați, adăugă el grăbit, amintindu-și de copii.

Dar Betsy ajunsese destul de aproape ca să vadă - și să miroasă - despre ce era vorba.

— Shawn Gallagher, ești beat.

— Da, cred că m-am cam cherchelit.

Fuseseră colegi de școală, așa că o bătu amical pe umăr.

— Ce copii drăguți ai, Betsy, dar vezi că fata cea mai mare încearcă să-l strângă de gât pe frate-său și văd că se cam pricepe.

Doar cu o privire peste umăr, Betsy lătră un cuvânt aspru, iar copiii se despărțiră. Apoi îi spuse lui Shawn:

— Treci în mașină, pentru Dumnezeu, și te duc acasă.

— Mulțumesc, dar mergeam la muncă.

Betsy își dădu ochii peste cap, deschizând smucit portiera.

— Urcă totuși, măcar să te duc până-n sat.

— Drăguț din partea ta. Îți mulțumesc, Betsy.

Copiii erau atât de încântați că domnul Gallagher se îmbătase, încât se cumințiră până când mama lor îl lăsă în spatele cârciumii.

Shawn le făcu vesel cu mâna, deschise ușa bucătăriei și fu cât pe ce să cadă pe burtă pentru a doua oară în acea zi.

Se agăță de bufet, așteptând ca bucătăria să se oprească din învârtit. Tocmai se clătina în fața frigiderului, întrebându-se ce naiba trebuia să facă în continuare cu cele dinăuntru, când apăru Darcy, aruncând flăcări din ochi.

— Ai întârziat aproape cu o oră și, în timp ce tu leneveai în pat, mie mi-au venit două afurisite de autobuze pline cu turiști și n-am avut să le dau altceva decât alune și crochete de bere.

— Sigur, rezolv imediat.

— Și aș vrea să știu, ce punem pe menu-ul zilnic, în timp ce…

Se întrerupse, privindu-l mai bine.

Observă că ochii aproape i se dădeau peste cap.

— Uită-te la tine, în ce hal ești. Cu hainele murdare și rupte, și plin de sânge. Ai băut.

— Am, întoarse Shawn capul spre ea, cu zâmbetul dulce

și nevinovat al unui om făcut pulbere. Mult.

— Bine, tembelule, stai jos până nu cazi de pe picioare.

— Mă țin pe picioare. Fac niște plăcintă cu pește, mă gândeam...

— Da da, te și cred.

Amuzată, Darcy îl așează cu forța pe un scaun.

— Stai la un loc, îi mai ordonă ea și se duse să-l cheme pe Aidan.

— Cum adică, beat? întrebă acesta, după ce Darcy îi turui în șoaptă la ureche.

— Cred că știi termenul, dar dacă ai nevoie de un exemplu, du-te-n bucătărie și uită-te la frate-tău.

— Christoase, n-am timp pentru așa ceva.

În cârciumă erau doar câțiva clienți, dar până-n treizeci de minute aveau să se adune șaizeci, flămânzi după ce veniseră cu autobuzul de la Waterford City.

— Atunci, stai tu la bar, îi spuse el.

— A, nu, nu vreau să pierd scena pentru nimic în lume.

Shawn cânta cu un glas sfâșietor, despre firea rece a lui Peggy Gordon, în timp ce, cu un ochi închis și trupul clătinându-se ușor, storcea zeamă de lămâie într-un vas.

— Of, Shawn, fir-aș să fiu, ești pe jumătate mangă!

— Ba pe trei sferturi și ceva, ca să ți-o zic p-a dreaptă. Tu cum o mai duci pe ziua de astăzi, Aidan, scumpule?

— Pleacă de-acolo până nu otrăvești pe cineva.

Jignit, Shawn se răsuci, fiind nevoit să se țină cu o mina de bufet.

— Sunt beat, nu criminal. Asta-i bucătăria mea, fă bine și ține minte, aici eu dau ordine.

Pe ultimele cuvinte, își dădu un pumn în piept și fu cât pe ce să cadă în fund.

— Așa că, afară cu tine, că mă deranjezi, continuă el, ridicând bărbia.

— Știi ceva despre cum se prepară plăcinta cu pește? o întrebă Aidan pe Darcy.

— Nimic! răspunse ea veselă.

— Atunci du-te și cheam-o pe Kathy Duffy, spune-i că avem o urgență.

— O urgență? se uită Shawn în jur, cu ochi sticloși. Unde?

— Hai cu mine, băiețaș.

— Unde?

— Dacă-l duci sus, strigă Darcy, în timp ce pornea spre telefon, fă bine și curăță ce-o lăsa în urma lui până se trezește.

— Tu sun-o pe Kathy Duffy și vezi de bar, replică Aidan, în timp ce-l târa pe Shawn la etaj.

După ce-l vârî totuși, cu chin cu vai, în mica baie a lui Darcy, Aidan îl întrebă:

— Te-ai certat cu Brenna?

— Nu, da' cu toți ceilalți copii ai lui Dumnezeu, da. Toată noaptea am făcut amor cu femeia pe care o vreau de soție. Îți spun eu, Aidan, alta-i treabă când te bagi într-o femeie pe care o iubești. Știai?

— Stai puțin așa, îi ceru Aidan, rezemându-l de perete.

— Bine... Știi, ea crede că e numai sex.

— Mda, bine...

Mișcându-se cât putea de repede, Aidan începu să-l descalțe.

— Femeile sunt cele mai ciudate ființe.

— Eu, unul, le-am plăcut întotdeauna. Sunt așa de diverse. Dar asta-i ca un trăsnet care m-a lovit drept în inimă, așa-i de fierbinte și strălucitoare. N-o mai las să plece, și cu asta am terminat.

— Bravo ție.

În doi timpi și trei mișcări, Aidan își dezbrăcă fratele la piele, apoi, știind ce urma, își scoase cămașa și pantalonii.

— Hai, mișcă.

— Unde să mă duc? Sunt gol. O să mă aresteze.

— Îți arunc eu chiftele cu praștia, nici o grijă.

Și, deschizând robinetul de apă rece la maximum, Aidan își împinse iubitul frate sub dușul nemilos.

Urletul care urmă aproape îi desprinse pielea de pe față, însoțit de blesteme care-i spărgeau timpanele. Dar Aidan se ținu bine, mai ferindu-se de câte un pumn, până când îl apucă pe Shawn într-un simplu Nelson și îl ținu cu capul sub duș.

— Mă-neci, nenorocitule.

— Încă nu. Ține-ți gura și respirația, și-ai să scapi cu viață.

— Când ies de-aici, o să fiu mai mort ca Abraham.

— Crezi că-mi face plăcere, da?

Îi smuci capul înapoi, râzând.

— Și ai dreptate. Te-ai mai înviorat?

Întrucât răspunsul fu un bolborosit, Aidan îl mai ținu acolo un minut, apoi închise apa.

— Ei, arăți ca toți dracii, dar ți s-au limpezit ochii. Acum ai de gând să verși pe mine?

Deși era moleșit ca un copil mic, Shawn își înfășură un prosop pe trup, încercând să-și păstreze demnitatea.

— Să mă înec e una, să mă jignești, cu totul alta. Ar trebui să-ți pocesc mutra.

Criza a trecut, conchise Aidan.

— Se pare că totuși cineva a încercat-o deja. De la Brenna ai vânătaia aia?

— Nu, de la taică-său.

— De la Mick O'Toole? se opri Aidan, care se ștergea pe piept. Ți-a dat Mick O'Toole una?

— Da. Dar acum ne-am împăcat.

Shawn ieși din duș, nemulțumit că efectele euforice ale whisky-ului trecuseră, așa că acum îl dureau toate - fața, mâna, piciorul. Și inima.

— La prima vedere, s-ar zice că v-ați îmbătat împreună.

— A făcut și asta parte din proces.

— Ai avut o zi grea, îi puse Aidan o mână pe umăr. O pot ruga pe Kathy Duffy să-ți țină locul până la pauză.

— Nu, pot lucra. O să am o ocupație, până mă hotărăsc ce fac în continuare. Vreau să fie a mea, Aidan, indiferent

pe ce cale.

— Mi-ai dat și tu un sfat, odată, pe tema asta. Acum, am să mă achit. Găsește cuvintele cele mai potrivite și dăruiește-i-le. Cred că pentru fiecare femeie sunt altele, dar în final toate înseamnă același lucru.

Când începu schimbul de seară și o văzu pe Brenna intrând, Darcy îi ieși în întâmpinare.

— Azi ai pierdut o gloată nemaipomenită.

Dintr-o mișcare strategică, o înghesui în colțul de lângă cuier.

— Shawn a întârziat dimineață, continuă ea în șoaptă, și a venit beat. Ce se întâmplă?

— Nu pot vorbi despre asta acum. Atâta spun, că am încurcat totul.

Darcy îi puse o mână pe umăr, privind-o atentă.

— Arăți îngrozitor. A fost o ceartă mare, sau una mai mică?

— Nu m-am certat cu Shawn.

Privi spre ușa bucătăriei, întrebându-se cum aveau să procedeze în continuare.

— Zici că s-a îmbătat? Ei, aș vrea să-mi fi venit și mie ideea asta. Lasă-mă să mă apuc de treabă, Darcy. Vom avea o seară grea și e bine să începem cât mai repede.

Dacă s-ar fi așteptat cineva ca așa să se rezolve totul, însemna că n-o cunoștea pe Darcy Gallagher. Cu prima ocazie, intră în bucătărie. Își privi atentă fratele, în timp ce transmitea comenzile. Deși încă mai era cam șifonat, părea treaz și sigur pe sine.

— A venit Brenna, anunță ea. Pare nefericită. Și tu la fel.

Shawn continuă să întindă aluatul pentru plăcinta cu carne.

— O să ne revenim noi.

— V-ajut și eu.

Ridică ochii spre ea.

— De ce?

— Fiindcă e prietena mea cea mai bună, iar tu, printr-un accident al sorții, ești fratele meu.

— Ne revenim noi, Darcy, repetă Shawn. Noi trebuie să găsim soluția.

— Refuzi ajutorul unei experte în domeniu.

Shawn începu să taie aluatul în pătrățele precise.

— Am să te țin în rezervă, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Mă rog, cum vrei.

Darcy dădu să iasă, apoi se întoarse din ușă:

— Pot să vorbesc cu ea?

Știind cât de bine putea citi sora lui expresiile, Shawn rămase cu capul plecat.

— Crezi că nu știu că ce-mi iese mie pe gură îți intră ție pe urechi, și pe urmă ajunge la urechile ei?

— N-o să ajungă. Dacă mi-o ceri.

Loialitatea era cea mai mare calitate a ei, iar Shawn știa că mai degrabă și-ar fi călcat inima în picioare, decât cuvântul.

— Atunci, ți-o cer. Am senzația că viața mea e pe muchie de cuțit.

— Fii atent pe unde calci, îl sfătui Darcy și trecu în cârciumă.

Brenna mânuia două robinete de bere, ascultându-l pe Jack Brennan care spunea un banc cu o prințesă și un broscoi. Deși nu o interesa, la sfârșit râse.

Când formația începu să cânte, Brenna își impuse să nu-i dea nici o atenție.

Dar privirea i se îndreptă totuși, de la sine, spre cântăreața cea blondă.

Era exact genul la care s-ar fi întors Shawn, își spuse ea. Nenorocit fără suflet.

De cât timp avea nevoie?

O lună, o săptămână, o noapte afurisită, până o răsturna pe alta?

— Aproape mi-e frică să cer, spuse Jude, așezându-se pe un taburet. Dar poți să-mi dai o apă minerală?

— Pot.

Brenna luă paharul, amintindu-și și de gheață, conform preferințelor americane ale lui Jude.

— De ce ți-era frică să ceri?

— Pentru că pari pornită să iei la pumni pe cineva. Și nu vreau să fiu eu aia.

— Mai degrabă m-aș lua pe mine la pumni, sau pe blonda de-acolo.

— Pe Eileen? De ce?

— Pentru început, are țâțe.

Brenna puse paharul pe bar, impunându-și să se calmeze.

— Arăți bine în seara asta, Jude Frances. Veselă și fericită.

— Sunt. Am mai luat două livre în greutate. Nu mă mai încap pantalonii. Dar tot aș vrea o supă.

— Vrei să mănânci? Atunci, ar trebui să stai la o masă...

Dacă Jude se așeza la o masă, Darcy era datoare să se ducă în bucătărie.

— Nu, mai bine stau aici. Am auzit câte ceva despre cearta dintre tine și Shawn. Să știi că n-ai s-o poți rezolva, Brenna, dacă nu ești în stare nici măcar să deschizi ușa aia și să strigi o comandă de supă.

— Poate că nu vreau s-o rezolv.

Cum Jude nu răspunse, Brenna continuă, mai nervoasă:

— Știi, pentru mine măritișul e un cui în cap. Tu ai mintea plină de basme. Aici nu e la fel.

— Ți-aș putea da dreptate, cu o singură excepție. Carrick și Lady Gwen.

Brenna pufni, începând să umple un nou rând de beri.

— N-au nimic de-a face cu mine. Am să-ți spun eu cum aș termina o poveste, continuă, gândindu-se la bancul lui Jack Brennan. În povestea mea, prințesa nu sărută broscoiul, ci îi mănâncă picioarele la cină. Merg să-ți aduc afurisita aia de supă.

Cu capsa pusă, porni spre ușa de la bucătărie și o

deschise.

Shawn era la aragaz, cu o lingură de lemn într-o mână și o spatulă în cealaltă.

Nu se deranjase să se bărbierească, lucru ciudat pentru el, dar pe sub țepii de pe bărbie se distingea o vânătaie.

— Am nevoie de-o supă.

— E gata, fierbinte, răspunse el simplu, simțindu-i starea de spirit. Eu sunt cam ocupat, dacă poți s-o pui singură…

— Toți suntem ocupați, bombăni Brenna, în timp ce luă o farfurie. Ce-ai pățit la față?

Shawn își mișcă falca.

— N-am fost atent.

— Mhm. Am auzit c-ai tras la măsea. Să știi că asta nu-i o soluție.

— Mi-a folosit, la vremea respectivă.

— Și acum?

Shawn ar fi vrut să se aplece, spre ea, așa cum erau amândoi cu mâinile ocupate, și s-o sărute pe gură. În schimb, ridică doar din umeri.

— Acum, trebuie să fiu mai atent pe unde calc.

Și, ce să vezi, începu să fredoneze, în ton cu melodia cântată de Eileen.

— Crezi că-i așa de simplu? Ei bine, află că nu e. Discutăm noi despre asta, după ora închiderii.

Exact același lucru dorise să i-l spună și el. Când Brenna ieși, cu o expresie feroce, Shawn reveni la treabă, mai liniștit.

Doi turiști din Cleveland nu se mai îndurau să plece. Brenna îl ajută pe Aidan să-i îndrume spre *B and B,* pe jos, temându-se că dacă încercau măcar să încalece pe motociclete și-ar fi rupt gâtul.

Calculând momentul, Shawn ieși din bucătărie:

— A, bun, deci i-ați expediat. Mă gândeam că poate mai aveți nevoie de un ajutor.

— Nu, măcar până-n pat tot ar trebui să ajungă.

Aidan îi privi cum se îndepărtau, clătinând din cap la auzul redării în falset a cântecului *Whisky, You're the Devil.* Zări privirea lui Shawn și înțelese aluzia.

— Ei, am avut o seară grea. Îți mulțumesc pentru ajutor, Brenna.

— Nici o problemă. Noapte bună, Aidan.

Când ajunseră singuri pe stradă, Shawn spuse:

— Pentru noi doi a fost și mai grea.

— A fost, dar nu s-a terminat. Aș vrea să facem o plimbare pe plajă, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Bine.

N-o luă de mână, ci continuă să meargă pe lângă ea, cu mâinile în buzunare.

— E o noapte frumoasă. Cu lună plină.

— Norocul nostru. N-o să înghețăm, nici n-o să cădem în nas.

Shawn fu nevoit să râdă.

— Ești o romantică aiurită, Mary Brenna.

— Aiurită, uneori. Cu tine am fost aiurită, știind ce simțea sora mea.

— Cu sau fără tine, nu i-aș fi putut oferi ceea ce dorește. N-am ce să fac. Îmi pare rău că suferă, îmi pare și mai rău că s-a descărcat pe tine. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu știu dacă am fi putut evita asta în vreun fel.

— Eu puteam aștepta să-i treacă, până la urmă tot s-ar fi întâmplat. Are abia douăzeci de ani și nu poate vedea dincolo de stelele care-i strălucesc în ochi.

— Pe când în ochii tăi nu strălucește nici una.

— Văd destul de limpede. Eu am început povestea asta, cu tine, eu am s-o termin. Eram pregătită s-o termin. Dar asta nu-i o soluție. Mary Kate n-o să mă ierte și nici n-o să uite, numai pentru că te las în pace. Dacă e vorba să se maturizeze, trebuie să învețe cum să facă față greutăților.

— Deci, ai hotărât în numele nostru, al tuturor.

Shawn se opri, silind-o să se întoarcă spre el. În spatele lui șiroia lumina lunii, revărsându-se peste nisip și mare ca

o cascadă de perle.

Iar Brenna văzu că ochii lui nu erau calmi și nepăsători, ci aproape furioși.

— Cineva trebuie să se hotărască.

— Și numai tu întotdeauna? Poate că și eu m-am săturat de tine. Poate că prefer să-mi echilibrez viața, nu să stau între două femei pornite, să se ia la păruială.

Pe cât de jignită, pe-atât de șocată, Brenna se răsti la el:

— Nu mă iau la păruială și n-am vrut să mă bat nici cu Mary Kate, nici cu altcineva, pentru unul ca tine. A fost o întâmplare. Iar dacă te-ai săturat de mine, continuă ea, azi-dimineață spuneai cu totul altceva.

— Dacă ai o asemenea părere despre mine, cred că ești ușurată să ne despărțim acum. Amândoi ne putem găsi satisfacția sexuală în alte părți, când ne vine cheful.

— Nu e vorba numai de sex.

Aha, își spuse Shawn, în sfârșit.

— Nu?

Se apropie, silind-o să se retragă spre mare.

— Nu asta ai spus că voiai de la mine?

— Ba da.

Ce i se citea în ochi? se întrebă Brenna. Erau negri ca noaptea, plini de gânduri și sentimente indescifrabile.

— Dar noi ținem unul la altul. Nu trebuie să ieftinești așa ceea ce se întâmplă între noi.

— Dar vei spune ceea ce am voie să fac și ce nu?

O prinse cu câteva clipe înainte de a ajunge în apă.

— De ce ai accepta să te atingă un bărbat atât de bleg?

— Shawn.

O ținea în brațe, deasupra nisipului. Inima Brennei începu să bubuie.

— Lasă-mă jos.

— Vrei să te ating. Chiar și acum, când crezi că poți să-mi dai un ordin și eu să mă supun, vrei să-mi simți mâinile pe tine.

— Nu e nici un motiv de mândrie.

Shawn o săltă și mai sus.

— Mă fut în ea de mândrie.

Și, când gura i se lăsă peste a ei, fu nemiloasă și aspră.

Brenna ar fi putut rezista, ar fi putut să se zbată. Dar nu făcu nici o mișcare.

Se lăsă în voia lui, pentru că Shawn îi cerea atât de rar câte ceva.

Îi dărui, fiindcă simțea nevoia.

Și, în timp ce o cuprindea un tremur febril, îi rosti numele.

— Aș putea să te am, acum și aici, zise el, lăsând-o brusc jos. Gândește-te. Eu m-am gândit.

Brenna nu mai putea gândi deloc, când măruntaiele îi clocoteau și sângele îi vuia prin cap ca valurile mării în spatele ei.

— Mă duc acasă.

— Du-te. Nu te opresc.

Își vârî mâinile în buzunare, pentru a nu fi tentat să facă tocmai acel lucru.

— Reține, Brenna, că n-am să vin după tine. Când descurci singură încâlceala din capul tău, știi unde să mă găsești.

Brenna se îndepărtă.

N-o luă la fugă decât când ajunse pe asfalt.

— Ăsta-i stilul tău de a fermeca domnișoarele?

Carrick stătea în apa de la mal, cu un fluier de argint la buze.

— Ce obiceiuri ciudate aveți voi, muritorii.

— Lasă că știu eu ce fac.

— Crezi că știi, nu mă îndoiesc. Nătărăule. Dacă o iubești, de ce o lași să-ți scape așa?

— Tocmai fiindcă o iubesc.

Furia pe care abia și-o înfrânase izbucni, făcându-l să se răsucească spre Carrick.

— Și ce, tu, la vremea ta, ai fost mai grozav cu propria ta femeie?

Ochii lui Carrick scăpărară, albaștri ca fulgerul care despică bolta înstelată.

— Te bate gândul să te iei de-alde mine, tinere Gallagher?

Ieși din valuri, cu cizmele de piele moale uscate. După un moment zise:

— Scumpa ta mamă nu te-a prevenit ce pățești dacă-i sfidezi pe Cei Buni?

— Nu mi-e frică de tine, Carrick. Ai nevoie de mine. Așa că, păstrează-ți amenințările și spectacolele de sunet și lumină. Nu mă impresionează cu nimic.

Temperamentul în clocot al lui Carrick se mai calmă.

— Ha! Femeia asta crede că știe ce ascunzi, dar mai are mult de săpat. Ai grijă să nu-i arăți prea mult și prea repede, c-o să se sperie.

— Du-te dracului.

Carrick își dezveli dinții strălucitori.

— Nu m-ar primi, răspunse el și se făcu nevăzut, în acordurile fluierului.

Capitolul 17

Brenna se strecură afară din biserică la câteva minute înainte de sfârșitul slujbei. Așa, îi evită pe toți cei care aveau chef de vorbă sau bârfă.

Se întoarse acasă cu mașina, cam nervoasă dar știind perfect de bine ce avea de făcut.

— Iată-te, o întâmpină la ușă Mollie, îmbrăcată pentru biserică. Te-am auzit când ai ieșit.

— Am fost la liturghie.

— Păi, și noi ne pregătim să mergem.

— Mary Kate va trebui să se ducă mai târziu, spuse Brenna, începând să urce scara. Poate lua camioneta mea.

— Brenna, nu vreau certuri în casa asta, de ziua Domnului.

— Nu vor fi, îi promise Brenna.

Era hotărâtă ca, la nevoie, să se certe în altă parte.

Ajunse în capul scării tocmai când tatăl ei ieșea din cameră. Era roșu la față, proaspăt bărbierit, cu urmele pieptenelui prin păr ca niște mici brazde pe nisip. Brennei aproape că i se frânse inima de dragul lui.

— Tată.

Era o situație penibilă și își imagina că, un timp, avea să rămână așa. Ochii însă i se umpluseră de lacrimi. Ceea ce Mick nu putea suporta.

— Mama ta ne adună pentru liturghie.

— Eu m-am și întors.

— A, mă rog...

— Dacă nu pornim în clipa asta, îi întrerupse vocea lui Mollie, de jos, întârziem la slujbă.

— Tată… mai încercă Brenna să-l rețină.

Mick o atinse ușor cu mâna pe braț, în treacăt, spunându-i doar atât:

— Și mâine e o zi.

Brenna trase adânc aer în piept.

— Nu pentru toate, murmură ea și deschise ușa de la camera surorilor sale.

Alice Mae stătea așezată pe marginea patului, cu pantofii cei buni lustruiți și părul lucitor, așteptând-o cu răbdare pe Mary Kate, care se dichisea în fața oglinzii. Avea încă ochii cam roșii de plâns, dar când o văzu pe Brenna buzele i se subțiară, tăios.

— Alice, iubito, te cheamă mama. Du-te jos.

Mary Kate își mai înfoie o dată părul.

— Vin și eu cu tine, Alice Mae.

— Ba nu te duci, trecu Brenna în fața ușii. Va trebui să mergi la slujba următoare.

— Nu-s obligată să te ascult pe tine.

— Poți veni să discutăm afară din casă, de vreme ce i-am promis mamei că nu ne vom certa aici. Sau poți să stai îmbufnată toată ziua, ca un copil. Dacă vrei să te porți ca o femeie, Mary Kate, te-aștept în camioneta mea.

În mai puțin de cinci minute, Mary Kate ieși din casă, țanțoșă, și se urcă în camionetă. Brenna observă că se rujase. Nu înțelegea de ce atâtea femei găseau în machiaj un soi de armă sau de pavăză.

Dar, la urma urmei, și strămoșii ei se vopseau cu albastru înainte de a se avânta în bătălie.

Considerând că era un teren neutru, sau cât de cât favorabil pentru Mary Kate, parcă mașina lângă hotelul de pe faleză. Coborî și porni pe jos, știind că sora ei avea s-o urmeze.

— Și unde te duci, mă rog? întrebă Mary Kate. Undeva să mă poți arunca de pe faleză?

— Undeva unde cred că amândouă vom fi destul de cuviincioase ca să nu ne tragem de păr.

Străbătură cărarea, pe lângă ruinele catedralei construite cândva în numele Sfântului Declan, până dincolo de fântână, dincolo de cele trei cruci de piatră, spre pământul unde se odihneau răposații lor.

— Suntem într-un loc sfânt, începu Brenna. Și, stând aici, îți spun că te-am nedreptățit. Ești sora mea și nu am ținut seamă de sentimentele tale, cum ar fi trebuit să fac. Îmi cer iertare.

Aceste cuvinte o descumpăniră pe Mary Kate, ceea ce era suficient pentru a o enerva din nou.

— Și crezi că rezolvi ceva cu asta?

— Cred că e tot ce pot spune.

— Renunți la el?

— Așa am crezut, spuse rar Brenna. Parte, din mândrie. „Renunț pentru ea," mi-am spus. „Atunci, va vedea cum mă sacrific ca să fie ea fericită". Dar mai era și vinovăția, și m-aș fi despărțit de Shawn ca să mi-o ispășesc.

— Cred că în felul cum te-ai comportat e mai multă vinovăție decât mândrie.

Prin ochii Brennei trecu un fulger de mânie, repede stăpânită. Își cunoștea sora și știa cât de bine se pricepea Mary Kate să provoace furia, pentru a tulbura judecata adversarului.

— Nu mă simt vinovată pentru ceea ce se întâmplă între mine și Shawn, ci numai pentru că asta te-a făcut să suferi și să te simți prost.

Răceala tonului nu făcea decât să sporească efectul cuvintelor.

— Iar pentru asta, eram pregătită să renunț la el, ca amant și, poate, și ca prieten. Dar, stând să mă gândesc, mi s-a părut că așa ceva ar fi însemnat să cedez în fața unor toane copilărești, fără să te tratez deloc cu respect, nici pe tine și nici sentimentele tale.

— Nu faci decât să răstălmăcești totul ca să obții ceea ce vrei.

Dintr-o dată, cei patru ani diferență dintre ele părură

patruzeci.

Ceea ce o făcea pe Brenna să se simtă insuportabil de obosită.

— Pe Shawn, adică? Da, îl doresc. Încă n-am deslușit totul, dar dorința există și nu pot s-o neg. Te privesc în față, ca de la femeie la femeie, și-ți spun că și el mă dorește. Îmi pare rău, Mary Kate, pentru că ești nefericită din cauza asta, dar nu-l interesezi în același fel.

Mary Kate ridică bărbia, iar Brenna se gândi că, într-o asemenea situație, și ea ar fi făcut la fel.

— Poate l-aș interesa, dacă nu i-ai încălzi tu patul.

Brenna simți un junghi în stomac, dar dădu din cap:

— Adevărul este că mă culc în patul lui. Și n-am să mă dau jos numai ca să-ți fac loc ție. Ieri, poate aș fi făcut-o, fiindcă nu suport să văd că suferi, știind că și din cauza mea. Dar te privesc acum, la lumină, cu mintea limpede, și văd că nu mai suferi. Ești doar furioasă.

— De unde știi ce simt eu pentru el?

— Nu știu. Spune-mi tu.

Mary Kate își azvârli capul în sus, cu o mișcare ce-i răsfiră părul în vânt.

— Îl iubesc.

Era o declarație pasională și de un dramatism aproape fermecător. Brenna o lăudă în sinea ei, știind că ea, una, n-ar fi putut-o spune niciodată atât de impresionant.

— De ce?

— Fiindcă e frumos, sensibil și bun.

— Da, are toate calitățile astea - pe care le are și câinele lui Clooney. Dar defectele?

— N-are nici unul.

— Ba cum să nu aibă!?

Amintirea lor o calmă pe Brenna, făcând-o să se simtă în chip ciudat sentimentală.

— E încăpățânat, greoi și absent. Uneori, parc-ai vorbi cu pereții, pentru că e dus cu mintea în altă parte. Îi lipsește ambiția și trebuie să fie îmboldit la tot pasul, altfel

ar sta bucuros pe loc la nesfârșit.

— Așa îl vezi tu.

— Îl văd așa cum e, nu ca pe o poză frumoasă dintr-o carte. Mary Kate, continuă ea, făcând un pas înainte, conștientă că era prea devreme ca să se apropie mai mult. Hai să fim cinstite, noi două. Are el ceva, un aer anume, care le face pe femei să-l dorească, înțeleg ce te face să simți, în sensul ăsta. Eu însămi l-am dorit, de pe vremea când nu eram mai mare decât Alice Mae.

În ochii lui Mary Kate licări ceva.

— Nu te cred. Tu niciodată nu aștepți nimic.

— Crezusem că avea să-mi treacă. Pe urmă, mi-am spus că m-aș fi făcut de râs. În cele din urmă, a devenit mai mult decât dorință. A fost o necesitate.

— Nu-l iubești.

— Cred că s-ar putea să-l iubesc.

În clipa când rosti aceste cuvinte, Brenna își apăsă o mână pe inimă, ca și cum ar fi primit o lovitură.

— Cred că s-ar putea, repetă ea, apoi se lăsă în genunchi.

— O, Doamne, Dumnezeule atotputernice, ce să mă fac?

Mary Kate nu putu decât să se uite la ea cu gura căscată. Sora ei se albise ca moartea și se legăna în genunchi, ținându-se de piept, ca și cum ar fi făcut o criză.

— Termină cu teatrul.

— Nu pot. Și nu joc teatru. Nu mai pot să respir.

Bănuitoare, Mary Kate se apropie și-i dădu o palmă în spinare.

— Poftim.

Aerul se revărsă din pieptul Brennei, șuierător.

— Mulțumesc.

Obosită, se lăsă pe călcâie.

— Nu pot să mă ocup acum de problema asta, nu pot. Nici n-ar trebui. Și-așa a fost destul de rău, dar așa ceva nu merge. Nu merge deloc. Nu drege nimic, nu face decât să mute povara dintr-un loc în altul. Fir-ar să fie.

Întrucât Brenna nu dădea nici un semn de a se ridica, Mary Kate se așează alături.

— Cred că aș putea să te iert, dacă ai fi îndrăgostită de el. Nu cumva o spui tocmai de-aia?

— Nu. Și n-am spus că sunt îndrăgostită de el, am spus că s-ar putea.

Deznădăjduită, Brenna își luă sora de mână.

— Să nu spui nimănui. Dă-mi cuvântul tău că nu vei vorbi cu nimeni despre asta, că de nu, te strâng de gât când dormi, pe cuvântul meu. Jură-mi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aș spune cuiva? Ca să par și mai fraieră?

— Probabil va trece.

— De ce-ai vrea să-ți treacă?

— Îndrăgostită de Shawn Gallagher, își frecă Brenna fața cu mâinile, răvășindu-și apoi părul. Frumoasă încurcătură ar mai fi și asta. Ne-am scoate din minți unul pe altul în mai puțin de-un an - eu, vrând mereu noutăți, el petrecându-și timpul în visare... Of, nu contează. Nu fac decât să mă comport ca orice femeie, și asta mă nemulțumește. De ce trebuie femeile să transforme atracția în dragoste?

— Poate că tot timpul sub atracție s-a ascuns dragostea.

Brenna își înălță capul:

— De ce trebuie să devii înțeleaptă așa, deodată?

— Poate fiindcă nu mă mai tratezi ca pe o fetișcană proastă. Și poate pentru că în clipa asta, uitându-mă la tine, îmi trece prin minte că s-ar putea ca eu să nu-l fi iubit. De-un lucru sunt sigură, niciodată nu m-a făcut să pălesc și să tremur. Și... poate pentru că găsesc și o anume satisfacție văzându-te slabă și îngrozită. Ieri, eram să-mi smulgi naibii părul din rădăcini.

— Lasă c-ai dat și tu.

— Mă rog, tu m-ai învățat să mă bat.

Această amintire umplu de lacrimi ochii lui Mary Kate.

— Îmi pare rău că te-am făcut târfă. Prima oară am spus-

o de furie, iar dățile următoare, de ciudă.

Se șterse la ochi.

— Și-mi pare rău pentru lucrurile pe care le-am scris despre tine în jurnal - sau, mă rog, pentru unele dintre ele.

— N-are nici o importanță. Nu vreau ca între noi două să stea nici el, nici altcineva. Îți cer, doar, să nu mă faci să renunț la el.

— Ca tu să te simți cinstită, iar eu, vinovată? Nu, nici nu mă gândesc.

Pe buzele lui Mary Kate se ivi un zâmbet vag.

— Îmi pot găsi și singură un bărbat, când am chef. Dar...

Înclină capul.

— Aș vrea să știu un lucru.

— Ce anume?

— Sărută atât de bine pe cât pare, când te uiți la el?

— Dacă-și pune mintea, îți topește toate oasele din trup.

Mary Kate oftă.

— Bănuiam eu.

Shawn văzuse fumul și știa că era Brenna. Ce anume să facă, era mai puțin sigur. Trebuia să spere, la fel ca atunci când compunea, că inspirația avea să-l slujească.

Intră în casă, iar Brenna apăru în ușa salonului.

— Diminețile, e încă destul de frig. Ți-am aprins focul.

Shawn dădu din cap.

— Vrei un ceai?

— Nu.

Nu-i putea descifra expresia, iar asta o îngrijora.

— Aseară, erai supărat pe mine. Mai ești?

— Nu la fel de tare.

— Mă rog...

Senzația se stânjeneală era nouă și deloc binevenită.

— Mă gândeam să-ți spun că azi dimineață am discutat cu Mary Kate. Între patru ochi.

— Deci, v-ați împăcat.

— Într-adevăr.

— Mă bucur. Sper că, nu peste mult, să-și schimbe atitudinea și față de mine.

— Va mai fi jenată o vreme, dar în rest... după ce i-am indicat toate defectele tale, și-a zis că, la urma urmei, s-ar putea să nu te iubească.

Shawn înălță sprâncenele.

— Vicleană ai mai fost.

— Shawn.

Îi puse mâna pe braț, amândoi oprindu-se în cadrul ușii.

— Îmi pare rău pentru cum ne-am despărțit aseară.

— Și mie.

— Și nici defectele tale - mă rog, majoritatea - nu mă deranjează prea mult.

Mirosea a duminică, a șampon și a săpun, iar ochii îi erau plini de scuze.

— Atunci, ne-am împăcat și noi?

— Eu așa vreau.

Shawn se așeză în singurul fotoliu care nu era ocupat cu partituri.

— Ce-ar fi să stai puțin jos cu mine un timp, Mary Brenna?

Ochii ei se luminară de ușurare.

Nici n-ar fi putut găsi o cale mai potrivită de a se împăca.

Se apropie de el și i se așeză pe genunchi, cu fața aproape de a lui.

— Prieteni din nou?

— Ca întotdeauna. Asta vrei să fim acum, doar prieteni?

Drept răspuns, Brenna parcurse distanța dintre ei și-și depuse buzele peste ale lui.

— Mă întreb, zise ea, dacă în următoarea ta seară liberă n-ai vrea să vii cu mine până la Waterford City. Te invit la cină.

Shawn zâmbi, cu gura în părul ei.

Mult îi trebuise, dar era un mod minunat de a începe să-l curteze.

— O să-ți iei rochia aia pe care ai purtat-o pentru dublinez, acum câtva timp?

— S-ar putea.

— Îmi place cum îți stă.

— Dacă-mi iau rochie, ar fi mai bine să mergem cu mașina ta. Azi am să-i fac o revizie generală. Motorul dă rateuri, iar uleiul s-a murdărit. Din ce-am văzut, nu ți-ai mai curățit contactele bateriei de când ți le-am curățit eu.

— Prefer să las treburile astea în seama experților.

— Ești leneș, nimic mai mult.

— E și lene la mijloc. A fost unul din cusururile care au făcut-o pe Mary Kate să se răzgândească.

— Da. Ești genul indolent, Shawn Gallagher.

— „Indolent”? Cam dur cuvântul.

— Iartă-mă dacă e jignitor, dar trebuie să recunoști că ambiția nu e principala ta calitate.

— Am destulă ambiție, atunci când e nevoie.

— Și pentru muzica ta nu e nevoie?

Shawn se aplecă înainte s-o muște ușor de ureche, dar Brenna îi perturbase ritmul.

— Ce legătură are muzica mea?

„Atenție, Brenna,” își spuse ea. „Demontează mecanismul piesă cu piesă, nu-l distruge.”

— Stai aici și o compui, și pe urmă o lași împrăștiată peste tot.

— Știu unde este fiecare partitură.

— Problema e: ce faci cu ele?

— Îmi găsesc satisfacția.

Un blocaj, remarcă ea, observându-i expresia închisă. Era nevoie de mâini abile ca să-l ocolească - dar era hotărâtă s-o facă.

— Toate bune și frumoase, dar mai mult de atât nu-ți dorești? Nu vrei să le oferi aceeași satisfacție și altor oameni?

— Nici măcar nu-ți place muzica mea.

— Când am spus eu una ca asta?

La vederea privirii lui opace, ridică din umeri.

— Mă rog, am făcut-o numai ca să te sâcâi. Îmi place foarte mult. Iar uneori, când cânți câte o melodie de-a ta la cârciumă sau la câte un *ceili,* le place și altora.

— Sunt prieteni și rude.

— Exact. Iar eu îți sunt prietenă, nu?

— Da.

— Atunci, îmi dai o melodie?

Shawn se eschivă, prudent.

— Cum adică, să-ți „dau o melodie”?

— Așa, simplu. Lasă-mă să iau una, să fie a mea. La schimb, pentru că-ți repar mașina.

Pradă unui impuls, se ridică, arătând spre pian:

— Ai zeci și zeci, și zac peste tot. Aș dori să iau eu una.

Shawn n-o credea nici o clipă, dar nu găsea nimic rău în cererea ei.

— Ai tu o toană, O’Toole, dar, bine. Îți dau un cântec.

Se ridică, însă când începu să scormonească prin teancuri, Brenna îi dădu mâna la o parte:

— Nu, lasă-mă să mi-o aleg eu. Așa e cinstit.

Înhăță o partitură, recunoscând-o pe cea care fusese pe pian prima oară când apăruse Lady Gwen.

— Asta îmi place.

— Încă nu e terminată.

Shawn nu-și putea explica panica, știa doar că o simțea.

— Trebuie s-o mai lucrez.

— Eu pe asta o vreau. Doar nu dai înapoi după ce-am făcut un târg, nu?

— Nu, dar...

— Bine.

Brenna împături foile, într-un mod care-l făcu să se strâmbe, și le vârî în buzunarul de la spate.

— Acum e a mea și îți mulțumesc.

Se înălță pe vârfuri, sărutându-l ușurel.

— Te iau cu mașina până la cârciumă. Așa, pot să duc mașina ta la mine acasă, unde am sculele. Până mâine, ți-o

fac ca nouă.

— Mai am timp...

— Ei bine, eu nu am. Azi am o droaie de făcut. Dacă-ți aduc mașina până la ora închiderii, mă iei cu tine?

Shawn încercă să-și alunge din minte melodia. Brenna avea s-o uite destul de curând, conchise el.

— Până unde?

Pe buzele ei se ivi încet un zâmbet.

— Până aici mi-ar fi de ajuns.

Mai avea o vizită de făcut, înainte de a merge acasă să se schimbe și să-și ia sculele. După ce-l lăsă pe Shawn la cârciumă, Brenna se îndreptă spre casa lui Jude.

Aceasta era în grădina din față, inspirând aerul începutului de primăvară. Avea mănușile mânjite cu pământ, iar lângă ea, pe alee, se aflau câteva schițe. La vederea Brennei, își ridică pălăria de paie cu care se apăra de ploaia măruntă.

— S-a-ntâmplat ceva cu camioneta ta?

— Nu, am de lucru la mașina lui Shawn. Vezi că ți se udă desenele.

— Știu. Trebuie să mă opresc. Voiam doar să grăbesc puțin primăvara.

— A, ți-ai schițat ideile pentru grădină.

Lăsându-se pe vine, Brenna feri hârtiile de ploaie.

— Ca un proiect. Desteaptă formulă.

— Mă ajută să le văd mai bine. Hai în casă, la adăpost.

Dădu să se ridice, apoi se clătină și-și puse o mână pe burtă.

— Mi se mută centrul de greutate.

— Peste câteva luni, n-ai să te mai poți ridica din genunchi decât cu scripetele. Pe astea le iau eu.

Brenna luă schițele și coșul cu unelte de grădinărit.

— Mai deunăzi, am văzut-o pe Colleen Ryan intrând în magazin. Trebuie să nască de pe-o zi pe alta. Se clatină ca o rață, spuse Jude, în timp ce intrau în casă. E foarte

frumos, dar eu am de gând să trec prin sarcină lunecând, ca Madonna.

— Continuă să gândești așa, iubito.

Brenna duse coșul în cămăruța de lângă bucătărie și întinse desenele pe bufet, la uscat.

Ibricul fu pus pe aragaz. Cutia de biscuiți apăru pe masă.

— I-am spus lui Aidan că voi lua prânzul la cârciumă.

Cu un zâmbet spășit, Jude mușcă dintr-un fursec.

— Dar, de la o vreme-ncoace, mi-e foame încontinuu. Nimic nu-mi alungă pofta de mâncare.

— Sarcina îți prieste, Jude. Țin minte, prima oară când te-am văzut, acum un an, stând în ploaie la ușa casei de pe Faerie Hill, ce pierdută arătai. Acum, te-ai regăsit.

— Ce frumos spus. Da, m-am regăsit. S-au întâmplat lucruri pe care le doream, dar nu le puteam recunoaște nici măcar în sinea mea.

— Tu le-ai făcut să se întâmple.

— Pe unele.

Continuă să ronțăie din fursec, în timp ce Brenna se plimba prin bucătărie.

— Iar altele erau sortite să se întâmple. Trebuie să ai voință și curaj, pentru a le lăsa să se întâmple.

— Când ai descoperit că-l iubeai pe Aidan, i-ai spus-o? De la început?

— Nu, mi-era frică. Nu aveam destulă încredere în mine însămi.

Privirea Brennei deveni mai pătrunzătoare:

— Sau în el?

— Sau în el, recunoscu Jude. Înainte de a veni aici, niciodată nu determinam lucrurile să se întâmple și nu din curaj le lăsam să se întâmple în jurul meu, ci din frică și pasivitate. A trebuit să învăț care e deosebirea. Să îmi iau răspunderea unora, să am încrederea de a le lăsa pe altele în voia lor.

— Dar a trebuit să iei anumite măsuri.

— Într-adevăr. Îl iubești pe Shawn?

Încruntată, Brenna se așeză.

— Așa se pare. Nu mi-e rușine să spun că e un șoc pentru organism.

— Dragostea îți prieste, Brenna.

Auzindu-și din nou propriile cuvinte, Brenna râse scurt.

— Nu mă simt deloc bine. Dar cred că mă voi obișnui. Pun ceaiul, spuse ea, când ibricul începu să fluiere.

— Nu, stai jos. I-ai spus?

— Pe dracu'!

În timp ce Jude turna ceaiul, Brenna întoarse repede capul spre ea, cu teamă:

— Știu că perechile căsătorite tind să nu aibă secrete, dar...

— Vrei să nu-i spun nimic lui Aidan.

— Așa e.

— Atunci, n-o să-i spun.

— Îți mulțumesc, răsuflă Brenna ușurată. Problema e cum să iau măsurile astea și să aflu în ce ordine. Oricât de bine îl cunosc - pe Shawn, vreau să zic - nu e atât de previzibil cum credeam înainte ca... ca relația noastră să se schimbe.

— Dinamica e altfel între amanți decât între prieteni. Chiar și decât între prietenii de-o viață.

— Am descoperit. Totuși, știu că adesea are nevoie de un șut în fund ca să se pună în mișcare. Iau prima măsură cu un lucru care mă deranjează cel mai mult și, cred, înseamnă cel mai mult pentru el în fond.

Ridicându-se puțin, scoase din buzunar partiturile.

— Un cântec de-al lui?

— L-am bătut la cap până mi-a dat unul. Are talent, nu-i așa, Jude?

— Așa cred.

— Atunci, de ce nu și-l cultivă? Tu înțelegi cum funcționează mintea omenească.

— Întrebi o fostă profesoară mediocră de psihologie.

Dar, rațional judecând, aș deduce că-i e teamă.

— De ce anume?

— De un eșec în domeniul cel mai important pentru el. Dacă melodia nu e destul de bună? Dacă nici el nu e un compozitor destul de bun? Mulți dintre noi dau ocol abisului ăstuia, Brenna. Tu nu ești una dintre noi. Tu îți sufleci mânecile și construiești un pod.

— Atunci, voi construi unul și peste al lui. Mi-a dat cântecul și pot face cu el ce vreau. Vreau să-l trimit cuiva care se pricepe la asemenea lucruri. Care ar ști dacă merită să fie cumpărat.

— Fără să-i spui lui Shawn.

— N-am să mă simt vinovată. Dacă nu iese, nu va afla niciodată, nu? Iar dacă iese, cum ar putea să nu se bucure? Nu sunt sigură ce să fac, nici cui să i-l trimit. Mă gândeam că poate ai tu vreo idee.

— Dacă aș încerca să-ți schimb gândul, mi-aș răci gura de pomană?

— Da.

Jude dădu din cap:

— Atunci, mă lipsesc. Nu mă pricep la afacerile muzicale. Aș putea-o întreba pe agenta mea, deși nu cred că...

Lăsă fraza în aer, meditând la o nouă idee care tocmai îi venise.

— Ce zici de Magee? Construiește săli de spectacole. Trebuie să aibă cunoștințe în domeniu. Poate are unele relații.

— Bună idee.

— Îți pot da adresa lui, ca să-i scrii.

Brenna își plimbă degetele peste notele și cuvintele de pe partitură.

— Durează prea mult. N-ai un număr de telefon?

Capitolul 18

Ploaia slabă devenise aversă, iar aversa un torent cu vânturi de furtună care biciuiau litoralul și clătinau bărcile amărâte. În cea mai mare parte a săptămânii, vremea a fost prea urâtă pentru a se putea arunca un năvod. De la un orizont la altul, nu se vedea decât cenușiul furios și clocotitor, brăzdat de crestele albe ale valurilor ce păreau destul de tăioase ca să spintece coca unei nave.

Cei care-și câștigau existența pe mare așteptau cu răbdarea înverșunată ce li se cizelase de-a lungul generațiilor.

Brenna și tatăl ei, în pelerine cernite și cizme Wellington, stăteau afundați până la genunchi în noroi - și nu numai atât - căutând spărtura din instalația sanitară a familiei Duffy.

— Ce porcărie, comentă Mick, rezemându-se în lopată.

— De-o mai ține mult așa, nu numai cei din partea de jos se vor bălăci în rahat.

— Dacă veneau nenorociții ăia de la Waterford, măcar ar fi golit rezervorul cu pompele.

— O dată să-i mai văd aici cu pompa aia a lor, că-i și bag cu capul în mocirla asta.

— Așa te vreau, fetițo.

— Isuse Christoase, ce putoare. Dar cred că aici e buba, tată.

Se aplecară sub ploaie, cercetând fisura veche.

— Așa e cum ai bănuit, tată. Conducta a cedat sub presiune. Merge de la rezervor până pe câmp și, spărgându-se, a transformat grădina doamnei Duffy într-o

căcăstoare.

— Ei, după ce-o curăță, Kathy va avea o grădină fertilizată, nu?

Duhoarea fiind sufocantă, Mick respira printre dinți.

— Bună treabă, că te-ai gândit să aducem din timp țeava P.V.C. O s-o înlocuim, și vedem ce se întâmplă.

Cu un mormăit, Brenna se ridică în picioare. Era o muncă neplăcută, dar banală. În timp ce lucrau, îi arunca tatălui ei priviri scurte.

Mick nu suflase o vorbă despre Shawn. Și, deși înțelegea că tatăl ei privea situația cu delicatețe, nu suporta acea tensiune. Trebuia s-o risipească.

— Tată.

— Ha, aproape că i-am venit de hac. O fi crăpată, scroafa, da' se ține bine în încheieturi.

— Tată, știi, continui să mă văd cu Shawn.

Mick bătu cu nodurile degetelor în țeavă.

— Bănuiam.

— Ți-e rușine cu mine?

După încă un moment de lucru în tăcere, Mick răspunse:

— Niciodată nu m-ai făcut de rușine cu nimic, Brenna. Dar adevărul e că pășești printr-o mlaștină mai mare decât asta în care ne bălăcărim noi acum. Nici unui bărbat nu-i e ușor să discute asemenea lucruri cu fiica lui.

— Despre sex.

— La naiba, Brenna, se înroși Mick în obraji, pe sub stratul de murdărie.

— De sex e vorba, nu-i așa?

Smulseră țeava distrusă, iar Brenna o aruncă într-o parte.

— Te-am crescut cât de bine am putut, mama ta și cu mine, iar de pașii pe care îi faci ca femeie în toată firea tu răspunzi. Nu-mi poți cere binecuvântarea într-o situație ca asta, Brenna, însă nici nu te judec.

— E un om cumsecade, tată.

— Am zis eu că nu e?

Exasperat, jenat și dorind să încheie subiectul, Mick se ghemui să potrivească țeava cea nouă.

— Atâta doar că... în legătură cu ceea ce a spus Mary Kate, săptămâna trecută. Nu vreau să crezi că între noi e o relație ieftină.

— Ceea ce ți-a spus Mary Kate nu se cuvenea între surori, și mă bucur că v-ați împăcat. Cât despre cealaltă... Ții la el?

— Da, sigur că da.

— Și îl respecți?

Ușoara ezitare îl făcu pe Mick să ridice ochii peste țeavă, întâlnind privirea Brennei.

— Ia s-auzim.

— Îl respect, da. Are o minte ascuțită, când se deranjează să și-o folosească, inimă bună și haz. Astea nu mă fac să nu-i văd metehnele. Știu că e leneș în unele privințe și nu-i pasă de propriile lui talente.

— În legătură cu asta am și eu ceva de spus, deși tu vei face ce te taie pe tine capul, orice-ar fi. Pe-un om nu-l dregi ca pe o țeavă spartă sau un acoperiș care curge. Îl iei așa cum e, Mary Brenna, sau nu-l iei deloc.

Brenna se încruntă.

— Nu asta voiam să fac, ci mai degrabă să-l îndrept în direcția potrivită.

— Potrivită pentru cine?

Apoi, o bătu pe braț.

— Adaptările nu se fac numai dintr-o parte, draga tatei, altfel se dezechilibrează balanța și se dărâma tot ce-ai clădit.

Pentru Shawn, apariția Brennei la ușa din dos, în mijlocul schimbului de prânz, fu un șoc total. Era murdară din cap până-n picioare, emanând chiar de la distanță o aromă care-i umplea ochii de lacrimi.

— Maică Precistă, ce-ai făcut?

— Am reparat o instalație sanitară, răspunse ea veselă.

Ce-a fost mai rău, am rașchetat și spălat cu furtunul.

— De unde stau eu, am impresia că v-au scăpat câteva locuri.

— Mă rog, am făcut ce-am putut ca să lăsăm, în ordine curtea doamnei Duffy, așa că nu ne-am deranjat chiar cu toate. Dar adevărul e că suntem aproape morți de foame.

Shawn ridică o mână:

— Dacă vrei să intri aici, O'Toole, stai și mai gândește-te.

— Nu intru. I-am spus tatei că aduc două sandvișuri, ca să ne țină pe drum. Și nici două beri nu ne-ar strica.

— Dă-te mai încolo și închide ușa.

— Nici nu mă gândesc.

Ca să-l enerveze, Brenna se rezemă de tocul ușii.

— Aici, nu fac nici un rău. Ne mulțumim cu ce ai mai la-ndemână. Nu facem nazuri.

— Se vede.

Shawn împinse mai în spate comenzile pe care le pregătea și aduse pâinea și carnea.

Brenna se amuza văzându-l cum lucra, mult mai repede decât de obicei.

— Mai avem vreo două ore. Apoi, ar fi de făcut niște treburi.

— Sper că printre ele e și o baie.

— Este pe listă. După câte văd, vremea nu afectează afacerile.

— Fie noapte, fie zi, jumătate din sat e în cârciumă. Oameni caută mai mult compania și să mai schimbe aerul.

— Mă gândeam să trec pe la Faerie Hill, mai târziu. Să zicem, pe la miezul nopții.

— Ușa e deschisă, dar m-aș bucura să-ți cureți mai întâi cizmele.

Shawn puse sandvișurile într-o sacoșă, adăugă două pungi cu cartofi pai și două sticle de Harp.

— E din partea casei. Nu cred că vreau să mă ating de mărunțișul pe care l-oi fi având prin buzunarele alea.

— Mulțumesc. Nu mă săruți?
— Nu, dar am să compensez mai târziu.
— Ai grijă.
Și, cu un zâmbet care în alte împrejurări ar fi fost cochet, Brenna se îndepărtă, lăsându-l să închidă ușa.

Era o femeie de cuvânt și deschise ușa casei tocmai când ceasul bătea de miezul nopții. Prea devreme, știa, pentru ca Shawn să se fi întors de la lucru.
Dar îi plăcea liniștea și atmosfera din casă, când era acolo singură. Se descălță la ușă, așa cum făcea uneori și Shawn, și începu să aprindă lumânări și lămpi cu gaz, întrucât alimentarea cu curent electric încă nu se restabilise. În acel timp, spera ca Lady Gwen să se arate.
Nu era momentul ideal pentru o fantomă, la urma urmei? O noapte furtunoasă, cu ploaie și vânt, și o căsuță luminată de lumânări și de focul din cămin.
— Știu că ești aici, și nu mai e nimeni, numai eu.
Așteptă, dar aerul era încremenit și nu se auzea decât vuietul neîncetat la vântului.
— Voiam să știi că înțeleg, cred, ce-ai vrut să-mi spui prima dată. Inima lui e în cântec, și am ascultat. Sper că am făcut bine ce-am făcut.
Tăcu din nou, și din nou nu-i răspunse decât liniștea.
— Ei, de mare ajutor mai mi-ești.
Nemulțumită, Brenna urcă la etaj.
Aprinse focul și acolo, plus două lumânări, apoi se întinse pe pat, rezemată de perne, începând să aștepte.
Nu peste mult, munca de peste zi își spuse cuvântul.

Nu mai ploua, vântul nu mai sufla. Cerul de mătase neagră era spuzit cu stele ce licăreau ca rubinele, safirele și smaraldele.
Luna, plină și albă, plutea revărsându-și razele peste marea calmă ca un lac.
Aripile calului alb băteau ca o inimă, regulat și puternic.

Călare pe el, un bărbat în argintiu își ținea spatele drept și mândru, cu pletele negre fluturându-i în urmă ca o capă.

— Nu avuție sau vază, nici măcar nemurire, voia de la mine.

Nu i se părea deloc ciudat să călărească împreună cu prințul zânelor, peste Irlanda.

— Dar ce voia?

— Făgăduieli, jurăminte, cuvinte rostite din inimă. De ce unora le este atât de greu să spună „te iubesc”?

— Rostirea acestor cuvinte coboară toate pavezele.

Carrick întoarse capul, cu ochii strălucind înverșunați.

— Întocmai. E nevoie de curaj pentru asta, nu-i așa, Mary Brenna O’Toole?

— Sau de nechibzuință.

— Dacă dragostea nu ne face nechibzuiți, ce altceva ne face?

Calul începu să coboare, cu o iuțeală care Brennei îi făcu inima să bată mai tare de emoție. Văzu lumina lucind în geam, forma și umbrele casei de pe Colina Zânelor.

— Un loc simplu, murmură Carrick, pentru o dramă atât de mare. Iată, frumoasa portiță a grădinii. Ar putea fi zidul unei fortărețe, căci nu mai pot trece dincolo, ca odinioară.

— Și ea se plimbă pe faleză, iubirea ta.

— Da, mi s-a spus, dar nu mai putem să ne vedem, chiar de am sta unul lângă altul.

Acum în ochii iui nu se mai citea înverșunare, ci amărăciune. Și, își spuse Brenna, un dor chinuitor.

— Uneori, îi simt acolo prezența, sau mirosul părului ori al pielii. Dar niciodată, în răstimp de trei sute de ani, n-am putut s-o văd, necum s-o ating sau să-i spun ce am în suflet.

— Aspră vrajă ai legat peste amândoi, comentă, Brenna.

— Într-adevăr, și am plătit pentru acel moment necugetat. Știi cum sunt aceste lucruri.

— Știu, ba bine că nu. Și, din fericire, eu nu am puterea de a descânta sau fermeca.

— Voi, muritorii, se îmblânzi chipul lui, amuzat. Nu vă cunoașteți puterile, așa că le folosiți cu nechibzuință pe cele pe care le aveți, asupra voastră înșivă și a altora.

— Râde ciob de oală spartă.

— După cum vezi, dădu el din cap, a încuviințare. Dar în ceea ce începuse între mine și Gwen nu exista nici o magie a zânelor. N-am adus-o la mine prin vicleșuguri sau amăgiri, cum spun unii când deapănă povestea. A venit de bună voie, până când tatăl ei a oprit-o. Până când i-a promis-o altuia, de teama mea.

— Cred adevărul acestor cuvinte.

Și, pentru că așa era, îi puse o mână pe braț, liniștitor.

— Pe-atunci, o fecioară nu avea niciun cuvânt de spus în asemenea privințe.

Carrick își aruncă piciorul peste cal și descălecă.

— Atunci, spuneți-l pe-al tău.

— L-am spus, făcu Brenna aceeași mișcare, văzând cum îi tresăreau colțurile gurii. Dar voi merge până la capăt în felul meu.

— Ascultă, se mulțumi el să-i mai spună.

Muzica plutea prin văzduh, cuprinzând-o ca o plasă de mătase.

— Cânta Shawn. Cântecul pe care mi l-a dat mie. O...!

Închise ochii.

— Îmi umple inima. Pe pluta voastră nu există nimic atât de frumos, mai spuse Brenna, întinzând mâna să deschidă poarta.

Dar aceasta rămânea neclintită, oricât o împingea și trăgea de ea.

— Nu pot s-o deschid!

În panică, se răsuci pe călcâie, dar calul și călărețul dispăruseră. Se întoarse la loc, apucând poarta cu ambele mâini, și o smuci.

— Shawn!

— Gata, gata...

Era în brațele lui, iar în glasul lui Shawn se simțea

amuzamentul.

— Ai visat. Un vis intens.

— Un vis…

Mintea îi era plină de cețuri, stele și muzică.

— Nu puteam deschise poarta. Nu puteam intra.

— Ai intrat.

— Am intrat. Doamne, încă mai am mințile tulburi. Probabil am căzut ca un buștean.

Se trase de păr.

— Lasă-mă să mă dezmeticesc.

— Am niște știri care s-ar putea să te învioreze.

— Ce anume?

— Aidan moare după proiectul tău pentru sală.

Așa cu bănuise Shawn, ochii Brennei se limpeziră imediat.

— Chiar așa?

— Chiar așa. E atât de bucuros, încât a vorbit deja despre el cu Magee.

— Și ce-a spus?

— Care dintre ei?

— Amândoi, de fapt.

Îl apucă de brațe, zgâlțâindu-l.

— Nu te ține de jocuri cu mine, Shawn, că nu știu ce-ți fac.

— Sigur, mor de spaimă, așa că am să-ți spun. Nu pot reproduce exact cuvintele lui Magee, dar se pare că îl interesează îndeajuns ca să arunce o privire peste desenele tale. Așa că se vor duce la New York, și vom vedea ce urmează.

— E un plan bun.

— Mie așa mi s-a părut.

— Ar trebui să iasă bine.

Îngrijorată, își mușcă buza.

— Până și-un orb ar vedea că se combină cu ceea ce e aici, adăugând fără să domine. Nici unul din arhitecții lui cu nasul pe sus nu-i poate oferi ceva mai bun.

— Brenna, o asemenea modestie mi se pare de-a dreptul deplasată.

Brenna pufni.

— Dar cum poate ști Magee, dacă nu *vede* cu ochii lui? Felul cum stă cârciuma, cum arată terenul și așa mai departe.

— Are fotografii, îi aminti Shawn. Finkle a făcut zeci și zeci, cât a stat aici.

— Nu-i același lucru. Ar trebui să vorbesc personal cu Magee.

— Poate că ai dreptate, dar n-ar fi mai bine să mai aștepți câtva timp, să vezi ce părere are, înainte de a te repezi la el?

— Uneori, prinde bine să te repezi, zâmbi ironic Brenna. Cazul tău e un exemplu perfect. Când i le trimite Aidan? Poate-ar fi bine să le mai arunc o privire, înainte.

— Au plecat deja. Le-a expediat cu poșta de ieri, prin curier special, așa cum a cerut Magee.

— Bine. Atunci, e bine.

Aveau să-l convingă sau să cadă de la sine, la fel ca melodia lui Shawn.

Fu cât pe ce să-i spună că și ea vorbise cu Magee și că, toți la un loc, îi împuiau capul cu treburi.

Nu, era mai bine să aștepte, să-i ofere lui Shawn rezultatele, nu îngrijorarea așteptării.

— Ce te frământa așa?

— Pașii următori și ceea ce va urma. Se pare că, atunci când se schimbă un lucru, după el se schimbă toate.

— Și eu mi-am spus la fel.

„Uită-te la noi doi”, adăugă în sinea lui, dându-i la o parte părul de pe față.

Inima Brennei se poticni în piept. Încă o schimbare, își dădu ea seama, faptul că atingerea lui o putea însufleți atât de brusc și total.

— Nu te îngrijorează?

— Nu. Dar dacă pe tine te preocupă, aș prefera să visezi

din nou.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, în timp ce o culcă la loc.

— Dacă te ții de mine, mergem împreună.

— Vreau să fiu cu tine. Numai cu tine.

Mai mult de-atât nu-și putea coborî pavezele. Încă.

Capitolul 19

Prețul era la fel de mare ca panta terenului, dar lui Shawn îi plăcea atmosfera. În timp ce stătea în ploaia mult mai slabă, vedea într-o parte marea, oglindind cerul cenușiu ca gresia.

Drumul care ducea până la proprietate era mult mai desfundat decât cel dintre Ardmore, Faerie Hill și casa O'Toole. Totuși, nu-și prea făcea griji, iar dacă pe Brenna o deranja, puteau să-l niveleze sau să-l mai lărgească. Treaba asta n-avea s-o lase în seama ei.

Nu era o proprietate mare, dar suficientă pentru o casă solidă și o grădină. Când porni înapoi spre sat, se considera deja un moșier, căci bătuseră palma, pecetluind târgul.

În prima parte a dimineții, Brenna lucrase acasă. Vântul smulsese câteva țigle de pe acoperiș și începuse să plouă în pod. Era o muncă destul de simplă, două trei petice pe ici pe colo, și îi dădea posibilitatea să stea la soare și să privească marea. Când avea să-și construiască o casă, își spunea ea, urma să aleagă un loc aflat mai sus, astfel încât marea să se vadă de la ferestre, nu de pe acoperiș. Îi plăcea să privească bărcile ieșind în larg și să știe că viața reintră pe făgașul firesc. Sosise vremea să-și facă o casă proprie, deși avea să-i fie dor de sunetele și mirosurile familiei ei.

Ceva în ea, însă, îi spunea că acum era momentul pentru următoarea etapă a drumului ei în viață. În noaptea trecută, tonul dintre ea și Shawn se schimbase, ceva din ea însăși se schimbase, o dată pentru totdeauna. Acum, inima

și mintea i se aflau în același loc.

Era momentul să-i spună, să i-o ceară. Cu forța, dacă altfel nu se putea. Cu orice preț. Familia O'Toole avea să plănuiască încă o nuntă.

Dumnezeu să-i ajute pe toți.

Se duse la scară și coborî de pe acoperiș. Lăsându-și trusa de scule lângă ușa din spate, intră să-i spună mamei sale că terminase treaba și plecă.

În momentul când telefonul sună, răspunse pe negândite, după care, vinovată, își potrivi receptorul sub bărbie pentru a-și șterge murdăria de pe mâini.

— Alo?

— Domnișoara O'Toole?

— Una dintre ele.

— Cu domnișoara Brenna O'Toole.

— Da, ați nimerit drept la țintă.

Cu mișcări automate, deschise ușa frigiderului și studie conținutul.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vreți să așteptați un moment, vă rog, până vă fac legătura cu domnul Magee?

— A...!

Se îndreptă imediat, închizând ușa cu șoldul.

Abia își stăpâni un chiot.

— Domnișoară O'Toole, Trevor Magee la telefon.

— Bună ziua vă urez, domnule Magee.

Îi recunoscu glasul calm și profund, de când se luptase cu o armată întreagă de asistenți, pentru a vorbi cu el.

— Vorbiți din New York City?

— Nu, de fapt sunt în drum spre Londra.

— Aha...

Dezamăgirea inițială că nu era sunată de la New York se risipi pe dată.

— Deci, vorbiți din avion?

— Exact.

Îi venea să strige după mama ei să vină imediat, dar se

gândi că ar fi părut prea prefăcută.

— Sunteți foarte amabil că vă sacrificați timpul pentru mine.

— Întotdeauna îmi găsesc timp pentru ceea ce mă interesează.

Părea să vorbească serios.

— Atunci, poate ați avut timp să vă uitați la pachetul pe care vi l-a trimis Aidan Gallagher.

— M-am uitat bine. Dumneavoastră și tatăl dumneavoastră faceți o echipă extraordinară.

— Într-adevăr. Și trebuie să adaug, domnule Magee, că știu foarte bine ce se potrivește în satul Ardmore, pe care îl cunosc perfect.

— Nu vă pot contrazice, domnișoară O'Toole.

I se păru că simțea în glasul lui o undă de amuzament și se pregăti pentru o discuție serioasă.

— Atunci, poate îmi spuneți ce părere v-a făcut proiectul meu...?

— Mă interesează foarte mult. Trebuie să-l examinez mai atent, dar mă interesează. Gallagher n-a precizat unde ați studiat desenul tehnic.

Brenna își îngustă ochii, apoi hotărî ca, dacă era o capcană, mai bine să cadă acum în ea, decât mai târziu.

— La fața locului, domnule. Tatăl meu a lucrat în domeniu toată viața, iar eu am învățat alături de el. Cred că și dumneavoastră ați avut o asemenea experiență, cu propriul dumneavoastră tată.

— Se poate spune că da.

— Atunci, știți că prin muncă practică se pot învăța foarte multe. Sunt sigură că veți fi de acord să folosiți mâna de lucru locală, când veți putea. Vă trimitem cu plăcere referințe.

— Iar eu le voi primi cu aceeași plăcere. Știți să vă susțineți argumentele, domnișoară O'Toole.

— Vă garantez că din lemn și cărămizi construiesc mult mai bine decât din cuvinte.

— O voi vedea cu ochii mei, din moment ce sper să-mi fac o zi, două, pentru a vizita personal locul, nu peste mult.

— Dacă ne dați datele exacte, tatăl meu și cu mine vă așteptăm oricând.

— Ținem legătura.

— Ăă... nu vreau să abuzez de bunăvoința dumneavoastră, domnule Magee, dar mă întrebam dacă ați avut timp să vă uitați și peste compoziția muzicală pe care v-am trimis-o.

— Da, m-am uitat. Nu sunt sigur că am înțeles bine. Îl reprezentați pe Shawn Gallagher?

— Da, adică, nu... E... e mai complicat.

— Deci, nu are impresar?

— A, nu. În momentul de față, nu.

Cum naiba se făceau lucrurile astea?

— Putem spune că îi reprezint interesele numai în această situație, la nivel personal.

— Hmm.

Brenna se strâmbă, simțind că acel sunet scurt și simplu exprima o mult prea profundă cunoaștere.

— Ați putea să-mi spuneți ce părere v-a făcut?

— Destul de bună ca să cumpăr, dacă Gallagher vinde, și să cer posibilitatea de a negocia și alte lucrări. Presupun că mai are și alte compoziții.

— Are, ba bine că nu. Cu tonele.

În timp ce picioarele îi dansau sub trup, se străduia să-și păstreze tonul profesional.

— Ați spus că vreți să cumpărați melodia. Cu ce scop, anume?

— Cu scopul de a o înregistra, în cele din urmă.

— Dar aveam impresia că vă ocupați de construcții.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am construit e o casă de discuri, Celtic Records.

Făcu o pauză, apoi reluă, parând amuzat:

— Doriți referințe, domnișoară O'Toole?

— Mă rog, am putea să discutăm cu următoarea ocazie?

Trebuie să mă consult cu Shawn.

— Desigur. Cei de la biroul meu din New York știu unde să mă găsească.

— Vă mulțumesc pentru timp și considerație, domnule Magee. Sper să vă cunosc personal, nu peste mult. Și...

Nu mai avea cuvinte.

— Vă mulțumesc.

În clipa când închise telefonul, scoase un strigăt de triumf și o luă la fugă spre ușa din față.

— Mamă, trebuie să plec! Nu știu când am să mă-ntorc.

— Pleci? se repezi Mollie din dormitor, la timp pentru a vedea camioneta fiicei sale demarând în trombă. Ca să vezi. Dacă nu-i una, e alta. Unde se duce, aș vrea și eu să știu, și mi-a terminat acoperișul sau nu? I-arăt eu ei, dacă va mai trebui să aud o singură noapte apa clipocind în găleți.

Înainte de a reveni la treabă, văzu mașina lui Shawn sosind.

— Ce mai du-te-vino pe-aici, murmură ea, coborând scara. Începe să mi se-nvârtă capul.

Deschise ușa să-l aștepte pe Shawn, care se apropia.

— Bună dimineața, Shawn. Mă tem că Brenna tocmai a plecat. Acu' un minut a întins-o de-aici, fugind de parcă i-ar fi luat nădragii foc.

— Da, mă rog...

Shawn își drese glasul.

— De fapt, nu la Brenna veneam.

— Nu? îl privi Mollie gânditoare, știind însă că era mai bine să aștepte propriile lui explicații. Bine, doar eu mai sunt acasă. Intră, să bem un ceai.

— Vă mulțumesc. Nu vreau să vă răpesc prea mult timp...

— Băiete, intri și ieși din casa asta de când mergeai de-a bușilea. Nimeni nu te-a dat pe ușă afară și n-am să-ncep tocmai eu, acum.

Îi făcu un semn spre masă și începu să pregătească

ceaiul.

— Brenna le știe numai pe ale ei - cum nu mă îndoiesc că ai aflat.

— Într-adevăr. Mă gândeam să vin ca să văd... să mă asigur că...

— Te temi că nu te mai iubesc, frumușelule?

Îngrijorarea din ochii lui se șterse, când Mollie îi ciufuli părul, cum făcea de când se știa Shawn pe lume.

— Nu e nici un pericol. Deși, dacă te luai de Katie, rămâneai fără urechi!

— Niciodată nu m-am gândit s-o...

— „Încurajezi”, cred că vrei să spui. Azi ai limba legată, băiete. Hai, ia o chiflă cu scorțișoară rămasă de la micul dejun. Ți-o încălzesc, și-ai să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Mă faceți să-mi fie dor de mama mea, doamnă O'Toole.

— Am să-i țin locul, cum mi l-ar ține și ea pe al meu.

Își făcu de lucru prin bucătărie, știind că așa îl ajuta să se simtă mai relaxat.

— Vasăzică, Brenna îți dă bătăi de cap?

— Sunt obișnuit cu asta, nu mă prea deranjează. Cred că-i dau și eu ei, cu măsură dreaptă. Mă gândeam că, ăă, poate domnul O’Toole v-a spus despre discuția noastră de-acum două săptămâni.

Mollie îi aruncă o privire, mai-mai să-l bage în pământ.

— Dacă e vorba de ziua aia când a venit acasă beat, nu, nu mi-a spus. Am cam înțeles eu că la tine băuse whisky, cum nu prea avea de unde să aleagă, să bea după pofta inimii și să vină acasă așa de repede.

— Deci, nu v-a spus.

— A tăcut mâlc.

— Păi, vedeți, era supărat, și pe bună dreptate, până i-am spus cum stau lucrurile.

— Și cum stau lucrurile, Shawn? puse Mollie ceainicul pe masă, în așteptare.

— O iubesc pe Brenna, doamnă O’Toole, și vreau să mă

însor cu ea.

Femeia stătu un moment nemișcată, apoi își rezemă obrazul de creștetul lui.

— Sigur că o iubești, băiete, sigur că o iubești. Nu mă lua în seamă. Am să mă smiorcăi puțintel.

— Voi fi bun cu ea.

— A, nu am nici o îndoială.

Ștergându-se la ochi, se întoarse să ia chifla încălzită.

— Vei fi bun cu ea, și ea cu tine.

— Mai voiam să vă spun că am dus-o cu vorba, ca să zic așa, până i-a venit și ei ideea. Știți cum e, când îi vine ei o idee.

— Nu se lasă până nu și-o realizează. Întotdeauna am spus că ești un băiat deștept, Shawn.

— Înțelegeți, eu credeam că mai pot aștepta. Nu-s omul care să se repeadă. Dar asta se pare că nu mai pot s-o aștept. Azi am cumpărat pământ.

Mollie nu fu nici pe departe atât de surprinsă pe cât se așteptase Shawn, în schimb, de două ori pe-atât de încântată.

— Dumnezeule, băiete, da' știu că poți să te miști repede, când îți pui mintea.

— Va construi casa așa cum o dorește ea. Nu mă agăț de fleacuri.

După un timp, Mollie murmură:

— Dintotdeauna și-a dorit să-și construiască singură casa.

— Știu, și de ce n-ar face-o? Are talent la așa ceva și-i place munca. Eu, unul, nu ard de nerăbdare să pun mâna pe ciocan. Dar îmi câștig bine existența și va merge și mai bine, când se deschide și teatrul. Nu veți avea nici o grijă să-mi puneți un acoperiș deasupra capului.

— Shawn, îmi ceri permisiunea de a o lua pe Brenna de soție?

— Binecuvântarea. Și pentru mine e la fel de importantă ca pentru ea.

— Îți dau binecuvântarea mea, îi luă Mollie mâinile într-ale ei. Și, oricât de mult o iubesc, îți dăruiesc și compasiunea mea. O să te-alerge de-au să-ți meargă fulgii.

— Am nevoie de o favoare.

Brenna năvăli în cârciumă tocmai când Aidan dădea jos scaunele de pe mese. Timpul era totul. Shawn putea să intre din clipă-n clipă.

— I-auzi, pari plină de surprize și secrete. Ce favoare?

— Mai întâi, nu-ți pot spune secretul, începu Brenna să dea și ea jos scaunele. Trebuie să ți-o cer pe încredere.

Aidan o privi atent – fața roșie, ochii strălucitori, zâmbetul larg. Își aminti că văzuse o expresie asemănătoare pe fața soției lui, într-un anumit moment.

— O, Doamne, Brenna, să nu-mi spui că ne pregătești un urmaș.

— Un urmaș? fu ea cât pe ce să scape scaunul din mâini. Nu, nu!

Deși râdea, descoperi cu interes că n-ar fi deranjat-o.

— Nimic de soiul ăsta. Aidan, poți aranja cumva ca Shawn să fie liber diseară?

— Toată seara?

— Știu că-ți cer mult și că o fac în ultima clipă. Dar e foarte important. Voi lucra gratis pentru tine în weekend, ca să compensez. Personal am să vorbesc cu doamna Duffy, să văd dacă-i poate ține locul.

— De ce dracu nu mi-o cere Shawn singur, în loc să te trimită pe tine să mă sorbi din ochii ăștia mari cât toate zilele?

— El nu știe, se apropie Brenna, punându-i o mână pe braț. O altă parte a favorii e să nu-i spui că ți-am cerut-o. Poți doar să-l trimiți acasă, cumva, la începutul schimbului?

— O să se întrebe de ce, nu?

— N-am avut timp să mă gândesc la toate... Hai, că-ți vine ție vreo idee, Aidan... Te rog...

— Profiți de inima mea, împotriva simțului de afaceri...

Aidan oftă prelung.

— Bine, rezolv eu cumva.

— O, ești cel mai bun și mai grozav! sări Brenna în brațele lui, să-l sărute zgomotos pe gură.

— Ia-n te uită! În lipsa unui frate, se ia de celălalt.

Cu un căscat leneș, intră Darcy.

— Vezi că ăsta-i căsătorit, boarfă vicleană.

— Am unul și pentru tine.

Înainte ca Darcy să scape, Brenna se repezi și-i aplică același tratament.

— Maica ta Christoase, acum se dă și la fete.

Imediat însă zâmbetul somnoros al lui Darcy se șterse. O apucă de brațe:

— Brenna, ești însărcinată?

— Of, pentru Dumnezeu. Nu. Nu poate femeia să fie fericită și fără un plod în burtă? Trebuie să plec, acuși apare. Să nu-i spuneți că am fost aici. Vă rog. Și mai iau o sticlă de spumos franțuzesc, din spate. Treceți-o în contul meu.

— Cum adică, pot să plec?

Scufundat până la coate în cartofi, Shawn îl privi pe Aidan, nedumerit.

— Unde să mă duc?

— În treburile tale. Vine Kathy Duffy imediat.

— Bine, da'... de ce?

— Ca să-ți țină locul. Ai seara liberă, așa cum mi-ai cerut. Deși mă încurci al naibii de tare.

Shawn împinse cojile în lada de gunoi.

— Nu ți-am cerut seara asta liberă.

— Înseamnă că a fost fratele tău geamăn sau m-am ramolit eu.

Încruntat, Aidan deschise frigiderul și scoase o sticlă cu apă.

— Ți-am spus acum două zile, când mi-ai cerut, că am să

găsesc o soluție.

— Dar eu nu... Ai încurcat borcanele.

— Da, eu le-am încurcat, când tu nu ții minte nici să-ți legi șireturile. Afară cu tine, încurcă-lume ce ești.

Al dracului să fi fost dacă ceruse o seară liberă, încă nedumerit, Shawn deschise poarta grădinii. Nu că n-ar fi avut ce face. Urma s-o sune pe Brenna și să vadă dacă puteau petrece seară împreună.

În clipa când intră în casă, simți mirosul de mâncare, apoi văzu lumina pâlpâind în bucătărie. „Acum ce mai e?!" se întrebă el, „S-a apucat Lady Gwen să gătească în lipsa mea?"

Dar, când intră, prezența Brennei în bucătărie îl surprinse la fel de mult cum l-ar fi surprins fantoma.

Avea pe ea o rochie, lucru destul de ciudat în sine. Dar stătea în picioare, zâmbind, în lumina lumânărilor, într-o aromă îmbietoare, cu o sticlă de șampanie într-o găleată pe bufetul din spatele ei.

— Ce-i asta?

— Cina. Tocană Beef & Guinness. Singura mâncare pe care pot s-o fac ca să nu se înece toată lumea.

— Ai gătit? își frecă el fruntea, ca și cum i s-ar fi pregătit o durere de cap.

— Mai fac și asta, cu rare ocazii.

Întrucât Shawn nu făcea nici o mișcare, Brenna se apropie să-l sărute.

— Mă bucur că te văd, Shawn.

Dădu să continue cu întrebările, după care, simțindu-i gura caldă peste a lui, își spuse că ar fi fost o prostie să mai piardă vremea.

— E o plăcere să te găsesc acasă când vin.

„Obișnuiește-te," replică Brenna în sinea ei, zâmbind, cu un pas înapoi.

— Te-am așteptat. Arzând de nerăbdare - am o mulțime să-ți spun.

— Ce anume?

— Mai întâi, să deschidem sticla asta.

— O destup eu.

Shawn scoase sticla de șampanie și, la vederea etichetei, ridică sprâncenele.

— De-aia scumpă. Sărbătorim ceva?

— Da. Dar nu mă întreba dacă-ți fac vreun moștenitor, că-ți sparg capul.

Shawn o privi lung, în timp ce desfăcea sârma.

— Rareori te-am văzut într-o dispoziție ca asta.

— Așa e. Există unele lucruri care nu se întâmplă prea des, iar atunci când se întâmplă, ți se schimbă și dispoziția.

Se simțea la fel de efervescentă că șampania turnată în pahare. Luă un pahar și îl ridică:

— Pentru tine, Shawn.

— Ce-am făcut?

— Mai bine să stăm jos... Nu, nu pot. Eu trebuie să rămân în picioare. Shawn, tocmai ai vândut prima piesă muzicală din viața ta.

Capitolul 20

Zâmbetul nedumerit i se șterse de pe buze.

— Ce-am făcut...?!?

— Ți-ai vândut cântecul, și vor mai urma și altele. Dar primul e cel mai emoționant, nu?

Foarte încet, Shawn lăsă paharul pe masă.

— N-am scos nici un cântec la vânzare, Brenna.

— L-am scos eu. Sau, mă rog, într-un fel. Cântecul pe care mi l-ai dat. I l-am trimis lui Magee, la New York. Azi-dimineață, m-a sunat și mi-a spus că vrea să-l cumpere. Și să-ți vadă și alte compoziții. Chiar așa a spus.

Se învârti în cerc, prea surescitată ca să-i vadă răceala din ochi.

— Abia am așteptat să treacă ziua, ca să-ți spun.

— Cu ce drept ai făcut asta?

Încă radioasă, Brenna sorbi din șampanie.

— Ce anume?

— Mi-ai trimis așa melodia, i-ai arătat unui străin, cu de la tine putere, ceva ce-mi aparținea mie.

— Shawn, îi puse Brenna o mână pe braț. O cumpără.

— Ți-am dat-o fiindcă mi-o ceruseși - fiindcă am crezut c-o voiai pentru tine, că o prețuiai pentru ea însăși. Asta ai urmărit tot timpul, s-o trimiți altcuiva ca să-i pună un preț?

Ceva era în neregulă, în mare neregulă.

Brenna nu avea altă soluție decât temperamentul.

— Și ce dacă am făcut-o? A dat rezultate, nu? La ce bun să compui cântece, dacă nu faci nimic cu ele? Acum poți să faci.

— Iar tu hotărăști ce pot și ce trebuie să fac, și cum, și

când să fac?

— Dacă tu nu făceai nimic...

— De unde știi că nu făceam nimic, dacă nu plănuiam să fac ceva?

— Nu te-am auzit de-o mie de ori spunând că nu ești gata s-o scoți la vânzare?

În clipa când rosti aceste cuvinte, Brenna își recunoscu greșeala.

Shawn profită imediat:

— Așa e, m-ai auzit. Dar asta nu-ți convenea, nu cădea bine pentru stilul în care îți place ție să se facă lucrurile. La ce bun, te întrebi tu, dacă nu poți trăi din ceva. Dacă nu-ți intră parale în buzunar, la sfârșitul zilei.

— Nu de parale e...

— Muzica asta e cel mai personal lucru din viața mea, o întrerupse el. Faptul că scot sau nu un ban de pe urma ei nu schimbă ceea ce înseamnă cântecele pentru mine. Tu nu înțelegi asta, Brenna, nici n-o respecți. Și nici pe mine.

— Nu-i adevărat.

Brenna începea să mai simtă și altceva pe lângă furie. Era o crispare în pântec, în gât, care nu avea nici o legătură cu nervii.

— Nu voiam decât să te alegi cu ceva de pe urma ei.

— M-am ales cu ceva de pe urma ei.

În viața ei nu văzuse o furie atât de rece, atât de controlată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shawn, ar trebui să dansezi de bucurie, nu să te iei de mine. Omul ăla vrea să-ți cumpere cântecul. Consideră că ar trebui să fie înregistrat.

— De când contează mai mult ce consideră el decât ce consider eu?

— Hai că le întorci pe toate pe dos. Ai o ocazie și ești prea încăpățânat ca să profiți de ea.

— Pentru că nu sunt gata.

— Ei bine, dacă vrei să ne agățăm de asta, eu spun că

ești gata. Și la fel spune un om care pare să fie expert în asemenea lucruri. Fir-ai să fii, mi-ai dat cântecul, iar eu am făcut cu el ce-am vrut. Am crezut c-o să te bucuri, dar n-am să mai repet greșeala asta.

Shawn o țintui cu privirea, simțind o bucurie răutăcioasă când o văzu începând să tremure.

— Nici eu.

Și, cu aceste cuvinte, se întoarse și ieși din casă.

— Ticălosule!

Brenna trânti ușa în urma lui.

— Ticălos mărginit, nerecunoscător și *prost.* Asta-i mulțumirea fiindcă am încercat să fac ceva pentru tine. Dacă-ți închipui c-am s-alerg după tine, poți s-aștepți.

Înhață paharul și îi goli conținutul pe gât.

Șampania efervescentă îi explodă în gât, umplându-i ochii de lacrimi.

Se răsuci, vrând să se așeze până se simțea mai sigură pe picioare, și o văzu pe Lady Gwen.

— De mare ajutor mi-ai mai fost. Cântecul lui, mi-ai spus. Că cică inima lui e în cântecul ăsta și că trebuie să ascult. Nu asta am făcut?

— Nici pe departe, sosi răspunsul.

În clipa următoare, Brenna rămase singură.

— Mândria e foarte importantă pentru un bărbat, comentă Carrick, de pe stânca unde stătea cocoțat.

Shawn abia dacă îl învrednici cu o privire.

— Am și eu o criză personală aici, dacă nu ți-e cu supărare.

— Nu te pot acuza. O femeie trebuie să-și cunoască locul, iar altfel, să-i fie arătat clar.

— Nu a vorba de loc, încrezutule.

— Nu te răzbuna pe mine, băiete, răspunse vesel Carrick. Sunt alături de tine. A întrecut măsura, nu încape nici o îndoială. Și pe urmă, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, ce-a făcut? A aranjat să ai seara liberă…

— Ea a aranjat?

Negăsind altceva mai bun de făcut, Shawn aruncă o piatră în apă.

— Știam eu că nu sunt nebun. Fir-ar a dracului!

— S-a jucat cu mintea ta, asta a făcut. Ți-a pregătit de mâncare, a aranjat totul pentru tine, inclusiv pe ea însăși. În viața mea n-am cunoscut o femeie mai vicleană. Poate n-ar strica să te uiți mai bine la sora ei, la urma urmei. E tânără, dar ar fi mai maleabilă, nu crezi?

— Mai taci din gură.

Shawn se ridică în picioare și plecă, încruntându-se la auzul râsului vesel al lui Carrick.

— Te-ai scufundat, tinere Gallagher. Oare de ce muritorii preferă să sufere decât să danseze?

Dintr-o mișcare a încheieturii, în mână îi apăru un cristal.

Privi imaginea care plutea înăuntru, trecându-și cealaltă mână pe deasupra.

Frumoasă mai era, cu ochii verzi și blânzi ca iarba proaspăt înrourată și părul auriu pal ca lumina soarelui iarna.

— Mi-e dor de tine, Gwen.

Ducând cristalul la inimă, Carrick își chemă calul alb, pentru a porni călare pe cer, ca în fiecare noapte. Singur.

Nu intenționase să cânte, ci doar să se așeze lângă șemineul rece, pe gânduri.

Dar, pe toți sfinții, dacă i se vârâse o seară liberă pe gât, avea să și-o petreacă făcând un lucru care-i plăcea.

Își puse degetele pe clape și începu să cânte!

În timp ce se înapoia spre poarta grădinii, Brenna auzi cântecul pe care i-l dăruise el.

În primul moment, se simți ușurată că îl găsise. Apoi, o cuprinse nefericirea, căci cântecul zgândărea o rană recentă. Dar trebuia să înfrunte durerea.

Puse mâna pe poartă.

Iar poarta nu se mișcă. Brenna o împinse, smuci de zăvor, apoi, când poarta refuză în continuare să se deschidă, făcu un pas înapoi, în panică.

— O... se desprinse din pieptul ei un suspin. O, Shawn. Deci, m-ai închis afară?

Muzica încetă. În tăcere, Brenna își înghiți lacrimile. Nu voia s-o vadă plângând. Dar, când ușa se deschise, își strânse cu putere trupul în brațe, cu unghiile înfipte în carne, pentru a se stăpâni.

Lui Shawn i se păruse că-i auzise strigătul, ca o șoaptă abia înfiripată în minte. Știa că era afară, prin vreo vrajă sau nu, n-avea nici o importanță. Era acolo, în lumina lunii. Avea ochii umezi și-și ținea bărbia ridicată.

— Intri sau nu intri?

— Nu pot...

Plânsul încerca s-o biruie, iar Brenna îl înfrunta cu înverșunare.

— Nu pot deschide poarta.

Nedumerit, Shawn porni pe cărare, dar Brenna sări înainte și apucă marginea de sus a portiței în mâini.

— Nu, rămân în partea asta. Probabil e mai bine așa.

Shawn i-ar fi putut deschide, dar se gândi mai bine.

— Ți-am dat cuvântul că vom rămâne prieteni, la fel cum și tu mi l-ai dat pe al tău. N-am să mi-l calc.

Brenna își apăsă o mână pe buze, stând astfel până simți că putea vorbi din nou.

— Însemni atât de mult pentru mine. Unele dintre lucrurile pe care le-ai spus erau adevărate, altele erau greșite. Câteva dintre cele mai importante părți erau greșite.

— Și nu-mi spui și mie care anume?

Sarcasmul lui înghețat o făcu să tresară, dar Brenna nu mai avea energie să riposteze.

— Știi la fel de bine ca oricine să ții ntești și să tragi, spuse ea încet. Și e cu atât mai eficient cu cât o faci atât de rar.

— Bine, îmi cer iertare pentru asta.

Trebuia s-o facă, întrucât niciodată nu o văzuse rănită atât de dureros.

— Dar încă mai sunt supărat.

— Sunt repezită...

Brenna trase aer în piept, îl expiră, dar durerea din inimă nu-i trecea.

— Și pot fi neglijentă cu oamenii, chiar și când înseamnă foarte mult pentru mine. Poate chiar mai mult, atunci.

— Cu asta sunt de acord.

— Dar n-am făcut-o din egoism. Voiam să-ți dăruiesc ceva, ceva important, care să te facă fericit și să conteze pentru tine. Nu de bani era vorba, îți jur. Ci de glorie.

— Nu mă interesează gloria.

— Pentru tine o doream.

— De ce ții atâta la ea, Brenna? Nici măcar nu-ți place muzica mea.

— Nu-i adevărat. Ce, sunt surdă și proastă, pe lângă că-s repezită? Îmi place la nebunie. E minunată. Dar, oricum, pentru tine părerile mele niciodată n-au contat.

Shawn împinse portița, iar aceasta se deschise încet, fără zgomot.

— Intră pe poartă.

— Nu vreau, își trase nasul Brenna, dorindu-și să fi avut o batistă.

— Ai să intri totuși, replică el, apucând-o de mână, pentru a o smuci înăuntru. Am și eu ceva de zis.

— Nu mă interesează.

Brenna împinse din nou poarta și, când această nu se clinti, înjură violent.

— Vei asculta, o răsuci Shawn în loc, imobilizându-i mâinile înainte de a strânge din nou pumnii. Nu-mi place ce-ai făcut, nici cum ai procedat. Dar motivele tale îți ameliorează considerabil situația.

— Puțin îmi pasă.

— Nu mai fi încăpățânată.

O ridică în brațe, la câțiva centimetri înălțime.

— Pot să fiu și dur, dacă altfel nu se poate. Și știi că îți place.

— Ascultă, băi...

— E lună plină, comentă Shawn. Trebuia să se întâmple la lumina lunii, și să se întâmple aici.

Își vârî o mână în buzunar, rămânând cu ea acolo.

— La un moment dat, îmi făcusem un plan, cum să te las să mă bați la cap, să-mi tocești rezistența și să mă convingi că nu pot face altceva decât să te iau de soție.

Ochii Brennei se tulburată, șocați.

— Poftim...?

— Chiar crezi că mă poți manevra ca pe-un cățel în lesă? Un asemenea bărbat îți dorești, O'Toole? Ăsta vrei să-ți fie alături în viață, să fie tatăl copiilor tăi?

— Îți arde de jocuri?

— Parțial, la fel ca ție. Dar jocul s-a sfârșit și descopăr că vreau s-o facem într-un mod mai tradițional.

Îi luă mâna, constatând cu plăcere că tremura.

— Te iubesc. Nu știu când a început, de câteva săptămâni, de ani de zile... Dar știu că mi-am pierdut inima pentru tine, pe tine te doresc, cu tot ceea ce ești tu. Fii soția mea.

Brenna nu-și mai putea lua ochii de la chipul lui. Acolo se reflecta o lume întreagă.

— Mă doare capul, îngăimă ea.

— Dumnezeu să te binecuvânteze.

Râzând ușor, Shawn îi sărută mâna.

— Cum aș putea să nu iubesc o asemenea femeie?

Și scoase inelul din buzunar.

Perla lucea ca o rază de lună, albă și pură, pe inelul simplu de aur.

— O lacrimă a lunii, îi spuse el, dăruită mie ca să ți-o dăruiesc ție. Știu că, de regulă, nu porți inele.

— Da... la cât muncesc eu... pot să se agațe, să se piardă...

— I-am luat și un lănțișor. Îl poți purta la gât.

Îi strecură inelul pe deget, iar mâna ei rămase nemișcată într-a lui.

— Cred că mi se potrivește - dar să știi că n-ai să mă faci să plâng.

— Ba da, îi atinse el fruntea cu buzele. Azi am cumpărat pământ.

— Ce?

Lacrimile îi împăienjeneau vederea, dar Brenna reuși să facă un pas înapoi.

— Ce spui? Pământ? Ai cumpărat pământ? Fără să-mi spui o vorbă, fără să-l văd și eu?

— Dacă nu-ți place, poți să mă îngropi acolo.

— Să știi. Ai cumpărat pământ, repetă ea, dar pe un ton visător.

— Ca să poți construi o casă și să ne facem amândoi un cămin.

— La naiba. Poftim, m-ai făcut să plâng.

Își aruncă brațele pe după gâtul lui.

— Stai numai o clipă, sunt în ultimul hal. Credeam că mi-era doar poftă de tine și că atâta lucru ne-ar fi ajuns la amândoi. Și îmi este, dar nu e de-ajuns și nu e totul. Și să știi că te-am hărțuit într-adevăr, te-am bătut la cap, nimeni nu mă poate convinge de contrariul.

Se apropie atâta cât să-i atingă buzele cu ale ei.

— Îmi pregătisem tot ce voiam să-ți spun în seara asta, iar acum nu mai știu cu ce să încep. Nu știu decât că te iubesc, Shawn. Te iubesc așa cum ești. Nu vreau să schimb nimic.

— E mai mult decât destul. Acum vii în casă? Am să-ți încălzesc mâncarea.

— Măcar atâta poți să faci și tu, după ce-ai lăsat-o să se răcească.

Își înlănțui degetele printre ale lui.

— Și n-ai să insiști să facem nuntă mare, cu pretenții, așa-i?

— Nici nu văd cum am putea, când sunt hotărât să ne căsătorim cât putem de repede.

— Aha, se rezemă Brenna de el. Tare te mai iubesc, Shawn Gallagher. Dar mai e un lucru, continuă ea, în timp ce porneau spre casă. Nu vei avea nevoie de un titlu pentru cântecul tău, cel pe care-l dorește Magee?

— Este „Cântecul Brennei”, răspunse el. A fost dintotdeauna.

SFÂRȘIT

CUPRINS

Capitolul 1.....5
Capitolul 2.....23
Capitolul 3.....38
Capitolul 4.....56
Capitolul 5.....73
Capitolul 6.....90
Capitolul 7.....106
Capitolul 8.....122
Capitolul 9.....139
Capitolul 10.....156
Capitolul 11.....171
Capitolul 12.....184
Capitolul 13.....200
Capitolul 14.....208
Capitolul 15.....220
Capitolul 16.....232
Capitolul 17.....246
Capitolul 18.....261
Capitolul 19.....271
Capitolul 20.....282